1

‘Probeert u te ontsnappen?’ vraag ik met een enigszins bevende stem, als ik recht in de ogen van een oudere man kijk. Hij verwachtte me hier niet. Dat is begrijpelijk. Ik verwachtte mezelf hier ook niet tot een paar dagen geleden. En hem verwachtte ik hier al helemaal niet.

‘Eh, dat is te zeggen, ja, eigenlijk wel. En wat doet de jongedame hier, als ik vragen mag?’ De man ziet er, op wat zwarte vegen in zijn gezicht na, verzorgd uit. Zijn grijze ringbaardje is keurig getrimd. Het weinige haar op zijn hoofd is kort geschoren. Aan zijn kleding kan ik zien dat de man een gevangene is. Ex-gevangene is een beter woord. De ex-gevangene is zojuist door een klein gat in de muur de kamer in gekropen en dat vind ik best knap gezien zijn leeftijd. Hij zou mijn opa kunnen zijn, als ik er al een had. Hij manoeuvreerde zich op zijn rug liggend door de krappe opening. Vandaar dat hij mij pas zag toen hij overeind kwam.

‘Ik woon hier,’ zeg ik zelfverzekerd als de grootste schrik weg is. ‘Of logeren, zo kun je het ook noemen.’

‘Hoe ben je binnengekomen?’ De opa steekt zijn handen door de opening in de muur, trekt een grote steen naar voren en dicht op die manier het gat. Niets meer van te zien.

‘Door de deur. Dat leek me makkelijker dan op mijn rug door een muizengat.’

De man lacht. Hij ziet in mij geen gevaar. Een meisje van

mijn leeftijd, dat is toch geen partij voor een volwassen kerel? Hij moest eens weten.

'Heb je de ontgrendeling van de deur gevonden?'

'U bedoelt dat hendeltje in de spleet?'

'Je hebt het dus gevonden.'

'Ik was op de vlucht voor een giga hagelbui. Rennend langs de sportvelden kwam ik hier terecht. Dat dit een gevangenis is, wist ik toen nog niet. Ik zag het kleine afdak en heb daaronder de bui uitgezeten. Een beetje te laat trouwens, want ik was al zeiknat. Ik friemelde met mijn mes aan de deur om de tijd te doden en vond per ongeluk het hendeltje. Later, toen het me duidelijk was dat dit geen oud klooster of schoolgebouw is, dacht ik nog: dat is niet best voor een gevangenis, een deur die zomaar open kan, zonder sleutel. Nou, en toen ...'

'Ik snap het al,' grinnikt de gevangene. 'Dat mechanisme bij het slot van de deur heb ik gemaakt. Van buitenaf lijkt het alsof die deur vergrendeld is als je de deurklink beweegt. Middagje werk aan gehad. Niemand had het in de gaten. De uilskuikens. En de sleutel van de buitendeur heb ik weer keurig teruggelegd. Op die manier lijkt alles in orde voor de bewaking, en ik kan naar buiten als ik dat wil, zonder enige vorm van geweld. Geweld gebruik je alleen als het noodzakelijk is. Geweld wil je liever voorkomen.'

'Probeert u me nou iets te leren?' vraag ik veel te brutaal. Het is eruit voor ik er erg in heb. Ik wil de opa liever niet boos maken.

'Hihi, dat zit een beetje in mijn aard. Ahmed en Wesley ... Ach, laat ook maar, dat is een lang verhaal. Ik vertrek dus uit de gevangenis wanneer ik dat wil. De cursus boekhouden heb ik natuurlijk nog wel even afgemaakt. Die was gratis. Je moet een gegeven paard niet in de bek kijken, als je begrijpt wat ik bedoel.'

'Ja, cadeautjes neem je dankbaar aan, dat vind ik ook, maar een cursus boekhouden? Getver.' Doe ik het weer. Stomme flapuit die ik ben. Ik zal het waarschijnlijk nooit afleren.

'Dat is ook zo. Het is zeker niet mijn hobby, dat boekhouden, maar ik moet mijn reserves voor de oude dag natuurlijk wel met zorg beheren en dan komt zo'n cursus goed uit.'

De ontsnapte gevangene is niet van zijn stuk te brengen. Hij zoekt in een van de kisten die opgestapeld tegen de muur van de kamer staan en haalt een pakket tevoorschijn. Als hij het opent, zie ik een compleet kostuum, inclusief een paar keurig gepoetste schoenen. 'Wil je je even omdraaien terwijl ik me omkleed, jongedame?' vraagt de man beleefd. Hij is helemaal geen ruige misdadiger, zo op het eerste gezicht. Misschien is hij zo'n witteboordencrimineel. Iets met fraude of zo. Of een oplichter. Ik ga het niet vragen. Hopelijk verdwijnt hij snel en kan ik verder slapen. Ik ben moe.

'Ik ga me nog niet druk maken over mijn oude dag en mijn reserves,' zeg ik geeuwend. 'Eerst maar eens vannacht doorkomen. Morgen zie ik wel weer verder.'

De man is inmiddels omgekleed. Geen mens die er nu nog een gedetineerde in herkent. Ik wijs naar zijn gezicht. Hij kijkt me vragend aan. 'Vegen,' zeg ik, 'van het kruipen.'

'Ach ja, natuurlijk. Attent van je.' Boven de kleine wastafel opent hij de waterkraan en met een nat gemaakt papieren zakdoekje wrijft hij over zijn gezicht. Dan kijkt hij mij weer aan. 'Is het weg?'

'Ja, zo goed als,' antwoord ik om ervan af te zijn. 'Het is donker buiten, niemand ziet er wat van.'

'Ik ben graag netjes. Dan word je ook netjes behandeld.' De man kijkt rond in de kamer, terwijl hij zijn haar fatsoeneert. Hij

heeft te weinig haar om te fatsoeneren, het is meer een gebaar, denk ik. 'Dit was ooit een voorraadkamer,' gaat hij verder. 'Om spullen koel te houden. De gevangenis is een oud gebouw met dikke muren. Maar tegenwoordig heb je daar natuurlijk koelkasten voor. Hier staan nu alleen nog spullen die niet meer nodig zijn, maar ook nog niet weg mogen. De gevangenis waar je gaat verblijven, moet je vooraf goed bestuderen. Navraag doen. Bouwtekeningen zoeken. Als je het goed voorbereidt, kun je weg wanneer je maar wilt. Nu dus.'

'Na de boekhoudcursus,' zucht ik. 'Superleerzame nacht is dit. Met geschiedenis, bouwkunde en ontsnaptechnieken. Voor elk wat wils.'

'Heel keurig opgevoed ben je niet, hè, jongedame?' De man komt op het voeteneinde van mijn bed zitten. Ik trek de deken wat verder over me heen. Bed is een groot woord. Een aantal bruikbare dingen heb ik bij elkaar geschoven, zodat ik niet op de grond hoef te liggen. Die geïmproviseerde constructie heb ik bedekt met de jutezakken die opgevouwen in het wandrek lagen. Dat deed ik voornamelijk om het bed minder hard te maken. De deken had ik al geleend van de uitspanning in het bos hier vlak bij. Klanten kunnen die dekentjes over hun benen leggen als ze op frisse dagen toch buiten koffie willen drinken. In de toiletruimte van het boscafé heb ik de eerste nacht doorgebracht. De eerste nacht na mijn vlucht. Weg van alle ellende. Het beste wat ik ooit gedaan heb. Dat je het weet.

'Ik ben ooit wel beleefd geweest tegen oudere mensen, maar dat heeft niet geholpen. Moet u niet weg? Zijn ze niet aan het zoeken?'

'Nee hoor, tijd genoeg. Pas over een uurtje of vijf komen ze

erachter dat ik niet meer op mijn kamer ben. Slecht hotel overigens. Ik ga een heel kritische review op Zoover zetten. Dat zal ze leren. Hihi.'

Ik lach met de man mee. Hij lijkt me best aardig. Ik ben niet meer bang voor hem. Uit zijn binnenzak haalt hij een pakje Evergreens. Hij maakt het open en geeft mij een van de twee koeken. Dankbaar pak ik hem aan. Ik heb niet veel gegeten vandaag. 'Een gegeven paard ...' zeg ik. 'Dank u wel. Lekker.'

'Kijk, toch nog een beetje beleefdheid onder die blonde lokken,' hoor ik. Dat is een goed teken. Alles is nog niet verloren.'

Ik neem een grote hap van de koek en zucht weer. De man zoekt nog een keer in het pakket. Hij haalt er een leren tasje uit en maakt het open. Tot mijn grote schrik heeft hij plotseling een pistool in zijn hand. 'Fúck, u gaat toch niet ...? Ik zal niets verklappen, hoor. Ik zweer het, ik ...'

De man kijkt me niet-begrijpend aan. Dan kijkt hij naar het vuurwapen. Het kwartje valt. 'O, nee hoor. Nee! Natuurlijk niet. Wat denk je wel? Ik ben geen monster. Geen onschuldige burgerslachtoffers. Dat is mijn principe. Wij doen de zaken behoorlijk. En het is zeker niet persoonlijk. Dan ga je ongemerkt ook nog eens fouten maken en ben je nog verder van huis. Nou ja, ik bedoel, ik ga je écht niet zomaar doodschieten.' Terwijl de opa die laatste woorden zegt, bestudeert hij het pistool.

'Dat komt allemaal vast niet uit de cursus boekhouden,' zeg ik grappend. Ik ben opgelucht, want ik was flink geschrokken van wat ik zag.

'Als vanouds, en helemaal in topconditie,' zegt de man tevreden. Hij stopt het pistool terug in het leren tasje. 'Sorry, je zei iets, jongedame?'

‘O, eh, niet uit de cursus boekhouden, zei ik. Was een grapje.’

‘Hihi, da’s een goeie, ja. Nee, zeker niet uit de cursus. Je hebt gevoel voor humor, dat is bijzonder op jouw leeftijd.’

De ex-gevangene eet zijn koek en zoekt opnieuw in het pakket. Nu komt er een flesje ijsthee tevoorschijn, en een aangebroken pakje sigaretten. Voor hij opstaat, kijkt hij even nadenkend naar het kleine doosje. Dan verdwijnen de kankerstokjes met een goed gemikte worp in de prullenbak in de hoek van de voorraadkamer. De man gaat weer zitten en kijkt mij met een tevreden blik aan. Ik knik goedkeurend, maar heb weinig vertrouwen in een goede afloop wat de sigaretten betreft. Ik weet namelijk alles van verslavingen.

De opa draait de dop van het flesje ijsthee en biedt mij een slok aan. ‘Je denkt vast al de hele tijd: wat een ouwe sukkel is dat. En inderdaad, ik ben best wel oud, maar dom ben ik gelukkig nog niet. Ik kan de dingen onderscheiden. Wat is normaal en wat is niet normaal, begrijp je wel?’

Ik knik en drink van de ijsthee. Koud is ijsthee lekkerder.

‘En een jonge meid, midden in de nacht, helemaal alleen in de oude voorraadkamer van een gevangenis is niet normaal, vind ik. Dat ben je vast met mij eens.’

Ik knik weer. ‘Niet normaal,’ zeg ik.

‘Vertel die ouwe man dan maar eens wat jij hier doet. Wat is er gebeurd?’

‘Ik ben niet meer nodig, maar ik mag ook nog niet weg.’

‘Heel grappig. Wat is er gebeurd?’ De opa kijkt me streng aan. Geen tijd voor grapjes nu. Hij meent het. Maakt de witteboordencrimineel zich zorgen om een meisje dat hij niet eens kent? En dat terwijl hij eigenlijk al lang gevlogen had moeten zijn?

'Ik ben weggelopen van mijn pleegouders met Dennis, mijn vriend, mijn éx-vriend. En nu ben ik ook weggelopen van die kutvriend, want hij bleek een klootzak en een hufter te zijn. Weet u zo genoeg?' Ik merk dat ik weer boos word als ik erover praat. Niet boos, woedend.

'Ja hoor, duidelijk verhaal. Lekker bondig. Tijdbesparend. Is altijd fijn.'

'Waarom wilt u meer weten? Het zijn uw zaken toch niet?'

'Daar vergis je je dus in. Het zijn mijn zaken wel, want ik heb je hier aangetroffen en uit hoofde van goed burgerschap kan ik je hier niet achterlaten. Dat loopt verkeerd af. Ik breng je terug naar je ouders, of pleegouders. Daar heb je weinig tegen in te brengen, als het aan mij ligt. En je weet: ik heb een pistool.'

Ik lach. De man lacht ook. Hoewel hij een crimineel is, vind ik hem aardig. Ik kan er niets aan doen. Zo'n opa had ik best gewild.

'Maar serieus, meneer,' zeg ik als we uitgelachen zijn, 'ik ga niet terug naar die mensen. Hoe aardig ze ook zijn en hoe goed ze ook hun best doen, ik verrek het. Schiet me dan maar dood. Er is toch nog maar weinig om voor te leven.'

'Hoho, jongedame! Er is altijd iets om voor te leven. Wat dacht je van sushi?'

Ik kijk de man verbouwereerd aan en schiet direct daarop weer in de lach. Mijn lachen gaat naadloos over in een enorme huilbui. Daar schrikt de opa van. Hij pakt mijn hand.

'Sorry, ik wist niet dat je een hekel hebt aan sushi,' zegt hij met een sip gezicht.

Lachen en huilen wisselen elkaar af. Ik kan niet stoppen. Ik kan geen woord uitbrengen en haal een paar keer mijn schokkende schouders op.

'Jij gaat met mij mee. Nu. We zien wel hoe we het verder oplossen, maar ik laat je hier niet achter, hoor je? Ik ga je helpen. Ik heb verder toch weinig omhanden, verwacht ik.'

Ik kan vanwege de tranen nog steeds geen fatsoenlijk antwoord geven. 'Ik heet Roos,' kan ik nog net uitbrengen.

'Wablief?'

'Roos. Zo heet ik,' herhaal ik snikkend.

'Aha. Roos. Zo heet je. Prachtige naam. Past heel goed bij zo'n mooie meid. Ik heet Leo. Leo Meijer.'

2

De stalen garagedeur scharniert met een tergend schrapend geluid omhoog. Ik hou mijn handen voor mijn oren en knijp mijn ogen dicht. Op school kon ik het piepende geluid van bordkrijtjes ook al niet verdragen. Zodra iemand iets op het bord ging schrijven, stak ik uit voorzorg mijn vingers in mijn oren. Maar dat terzijde.

Toen we de voorraadkamer van de gevangenis verlieten, heb ik alleen mijn schoudertas met persoonlijke spulletjes meegenomen. Dat was voldoende, zei Leo. Mijn telefoon mocht ik houden, maar ik mag niemand bellen of appen. Het is vrijwel zeker dat ik als vermist ben opgegeven bij de politie, denkt hij. Via de telefoon kunnen ze mij misschien traceren en dan vinden ze Leo ook. En dat is dus niet de bedoeling. Best wel een probleem, zei ik. Oude mensen hebben geen idee hoe belangrijk die smartphone voor ons jongeren is. Het is onze levensader. Nou, dat is misschien wat overdreven, maar toch. Een leven zonder Snapchat en Instagram, ik denk er liever nog niet aan. Gelukkig kan ik nog wel mijn vriendinnen volgen als er ergens gratis wifi is.

Ver genoeg verwijderd van de gevangenis heeft Leo een taxi gebeld. We hoefden niet lang te wachten. De chauffeur zette ons na een lange rit af bij een groot flatgebouw. Het laatste stukje naar de garage hebben we te voet afgelegd, in de ochtendschemering. Het zal niet lang meer duren voor de zon opkomt.

'Kijk, nu hoeven we niet meer te lopen,' zegt Leo. Hij wrijft in

zijn handen. In de garage staat een prachtige auto. Volgens mij een heel dure. Het is een Mercedes, zie ik aan de ster op het kofferdeksel.

'Zo, is die van u?'

'Zeg maar jij. Voor de zoveelste keer. Zucht ...'

'Sorry, Leo. Mooie auto, hoor. Die zal fijn rijden.'

'Van de organisatie, maar ik mag hem wel houden, denk ik. Als bedankje voor bewezen diensten en jarenlange trouw. In plaats van een horloge. Hihi.'

'Dat begrijp ik niet, Leo. Bewezen diensten?'

'Ik heb mijn baan opgezegd. Het is eigenlijk een baan voor het leven en mijn collega's van de organisatie zijn niet blij dat ik stop met mijn werkzaamheden. Maar dat moeten zij zelf weten. Er is een dame in het spel. Ik ben verliefd, verdomd als het niet waar is. Maar ze wil alleen iets met me vandoen hebben als ik stop met het werk voor de organisatie. Het toeval wil dat ik al een tijdje over een vervroegd pensioen aan het nadenken ben. De keuze was dus niet moeilijk. Ik heb al die jaren zuinig geleefd en genoeg gespaard voor een mooie nazomer en een zachte herfst. En dat heb ik weer eens prachtig gezegd. Knap van mij.'

'Organisatie? Criminele organisatie?'

'Tja, ik ben bang dat het in die categorie valt. Maar goed, je hebt geen idee wat er allemaal voor stoute dingen gebeuren in de brave bovenwereld. Die is behoorlijk verziekt, als je het mij vraagt. Dus wat ik doe, sorry, deed, kon er dan ook nog wel bij.'

Leo drukt op de afstandsbediening. De kofferbak van de zilvergrijze Mercedes gaat, in tegenstelling tot de roestige garagedeur, geluidloos open. Een reiskoffer en een paar weekendtassen vullen de grote laadruimte maar voor de helft. 'Zet je tas er maar

bij, Roos, dan gaan we rijden. Hopelijk doet ie het nog na al die tijd.'

Leo opent de motorkap en controleert een paar dingen. Ik moet even buiten blijven wachten. Als hij de auto uit de garage heeft gereden, mag ik de deur dichtdoen en afsluiten met de sleutel. Ik kijk er wel tegenop, want met een hand aan de kanteldeur heb ik niet genoeg handen over om beide oren te beschermen tegen het akelige geluid. Ik besluit het klusje daarom zo snel mogelijk te klaren. Korte pijn.

De motor van de Mercedes start meteen. Met een lichte brom rijdt de luxewagen voor mij langs. Als de auto helemaal uit de garage is, span ik de spieren in allebei mijn armen. Met een luide knal valt de garagedeur in het slot. Ik draai de sleutel om en loop tevreden naar de auto. Dat viel mee. Gelukkig.

'Stap vlug in,' zegt Leo een beetje ongerust. 'Die herrie kan buurtbewoners alarmeren en ik wil liever nog niet gezien worden. Je weet maar nooit.'

Ik doe wat hij zegt, maar met de klink van het autoportier in mijn hand twijfel ik toch nog even. Het is net of ik nu pas nadenk over wat ik doe. *Jij gaat met mij mee*, zei Leo. *Ik laat je niet alleen. Ik ga je helpen.* Hij heeft iets vertrouwds, waardoor ik zonder nadenken gehoorzaamde. Ik was inmiddels de wanhoop nabij. Dat ook. En nu stap ik dus in de auto bij een wildvreemde crimineel die zojuist uit de gevangenis is ontsnapt. What the fuck. Hij heeft een pistool, maar volgens mij doet deze opa geen vlieg kwaad. Teruggaan naar mijn oude leven doe ik niet. Dat is geen optie voor mij. Misschien is dit een nieuwe kans. Zolang Leo niet weet waar mijn pleegouders wonen, is er niets aan de hand en heb ik de tijd om na te denken hoe het verder moet.

'Roos!'

'Ja, natuurlijk, ik kom, ik ...'

'Je kunt me vertrouwen. Ik laat geen weggelopen kinderen aan hun lot over. Zo ben ik niet.'

'Ik ben geen kind meer,' zeg ik als ik de veiligheidsgordel vastklik.

'Nee, je bent een oude, wijze vrouw die alles al heeft meegemaakt. Nou goed?'

'Dat ook niet, maar ik kan heus wel voor mezelf zorgen. En ik heb al heel wat meegemaakt. Shit.'

'Je vloekt wel veel voor een meisje met blond engelenhaar dat Roos heet. Hihi.'

Leo trapt het gaspedaal hard in. De Mercedes schiet naar voren. Ik word in de stoel gedrukt. Een spannend gevoel is het. Stiekem ben ik nieuwsgierig naar het leven van Leo. Het is misschien niet netjes van mij, maar het spreekt me op de een of andere manier aan. Niet dat ik ook een gangster wil worden, dat is het niet. Het is de kick van het geheimzinnige, van dingen doen die verboden zijn, denk ik. De kick van het gevaar. Zoiets. Dat deze vriendelijke opa dat allemaal in zich heeft, is haast niet te geloven.

Diezelfde opwindende spanning voelde ik toen ik met Dennis meeging en wegliep van mijn pleegouders. Dennis met zijn kutsmoesjes. Ik had hem veel harder moeten slaan, de etterbak. Hoe kon ik zo naïef zijn? Het is mijn eigen stomme schuld. En nu zit ik met de gebakken peren. Nog een geluk dat ik Leo tegenkwam. Of niet. Wie zal het zeggen? Maar voorlopig moet ik het met deze vriendelijke opa doen. Door een gat in de muur kwam hij onverwachts in mijn leven. Net toen alle hoop vervlogen leek.

Of ik er echt mee geholpen ben, zal moeten blijken.

Waarom is mijn leven niet zoals dat van alle andere meiden van mijn leeftijd? Moet er per se een uitzondering zijn? Wie het weet, mag het zeggen. Aarzel niet, want ik ben héél benieuwd.

3

Leo belt voor de tweede keer aan bij het smalle vooroorlogse huisje diep in de binnenstad. Deze keer houdt hij de knop langer ingedrukt. Ik geeuw uitgebreid, de korte nachtrust breekt me op. De verf op de kozijnen van het oude pandje is afgebladderd en de smoezelige gordijnen zijn halfgesloten.

'Laat je niet van de wijs brengen door het uiterlijk,' zegt Leo. Hij ziet dat ik het raam naast de voordeur in me opneem. 'De man die hier woont, is al zijn halve leven miljonair, maar hij heeft niets met uiterlijk vertoon. Hij doet zijn best om niet te veel op te vallen, dat is niet goed voor zijn business.'

'Wat doet hij dan? Is hij ook crimineel?'

'Hihi. Tja, in de ruimste zin van het woord is hij dat wel. Maar het is geen gewelddadige man, hoor. Hij kan simpelweg iets wat veel mensen in onze lijn van werk goed van pas komt. Mij ook. Zeker in deze nieuwe omstandigheden.'

'Wat doet hij dan?'

'Dat zul je wel zien straks.'

'En mag ik dat allemaal weten? Is dat niet geheim?'

'Ik vertrouw je volledig, Roos. En onze gastheer vertrouwt iedereen die ik vertrouw. Zo werkt dat bij ons.'

'Misschien ben ik wel van de politie.'

'Aan het eind van de dag leggen we alle mensen om die we blindelings vertrouwen. Daarna slapen we een stuk beter.'

'Én bedankt.'

Leo grinnikt en drukt nog maar eens op de bel. 'Waar blijft die eikel nou?' zegt hij hardop als hij de groen uitgeslagen koperen brievenbus opent en door de gleuf de hal bestudeert.

Achter in het huis horen we iemand doortrekken en een deur dichtslaan.

'Verrekte schijterd,' moppert Leo. 'Doe dat in je eigen tijd.'

De voordeur gaat piepend open. We kijken in twee vriendelijke ogen, die ons, opgesloten tussen borstelige grijze wenkbrauwen en een dun leesbrilletje, begroeten. Deze opa zou je eerder in een zorgcentrum verwachten. Het geruite overhemd onder zijn pillende vest hangt half uit zijn spijkerbroek. De jeans is veel te groot en heeft de witte bretels hard nodig om niet af te zakken tot op de versleten wandelschoenen. Leo en onze gastheer lijken leeftijdsgenoten, maar mijn kersverse voogd geeft toch een andere invulling aan zijn leeftijd. Wat een verschil.

'Sorry, Leo, ik was halverwege een drol in de categorie buitengewoon. Die liet zich niet gemakkelijk afknijpen,' zegt de man droog.

Ik kan een binnensmondse lach niet helemaal onderdrukken. Er ontsnapt ongewild een licht knorgeluid waar ik niet blij mee ben. Het overkomt me vaker, en altijd ongewenst op onverwachte momenten. Fucking storend vind ik dat.

'Dat hoeven wij allemaal niet te weten, Boudewijn, ouwe stinkbil.' Leo omhelst de man en kust hem op de wang. 'Heb je je handen gewassen?'

'O nee, helemaal vergeten in de haast. Maar kom binnen, welkom in mijn nederige hut.'

Boudewijn is een naam die bijzonder goed past bij deze man,

stel ik vast. Ik steek mijn hand uit om me voor te stellen, maar de bejaarde ziet het niet. Met zijn arm liefdevol om de schouders van zijn vriend neemt hij hem mee in het huis.

In de keuken nemen we plaats aan een kleverige tafel. Er hangt hier een onbestemd luchtje. Niet prettig. Op het aanrecht staat de afwas van … drie weken, schat ik.

'Ik had je gisteren al verwacht, Leo,' zegt Boudewijn. 'Ik dacht even dat je vertrek uit de bajes niet helemaal naar wens was gegaan.'

'Ja, klopt, ik moest mijn verblijf met een dag rekken. De laatste lesdag van de cursus was vierentwintig uur uitgesteld. Vandaar.'

'Cursus?'

'Boekhouden.'

'Aha, boekhouden. Komt altijd van pas.'

'Dacht ik ook.'

'Hier is je nieuwe paspoort. Je heet nu Frans Overbeeck, met c-k.'

'Thanks, ziet er weer keurig uit, niet van echt te onderscheiden. Wat ben ik je schuldig?'

'Laat maar zitten, deze keer. Ik hoop dat je je vrienden niet vergeet en af en toe nog eens op bezoek komt.'

'Ga ik zeker doen, ouwe gabber. Bedankt.'

'En wat vindt Alonzo van je voornemen om met pensioen te gaan?'

'Ik heb hem een ontslagbrief geschreven en hem daarin het allerbeste gewenst. Ik ga ervan uit dat hij het ontslag accepteert en mij verder met rust laat.'

'Zal mij benieuwen. Maar wie is deze jongedame eigenlijk?'

'Dat is Roos, ik neem haar tijdelijk onder mijn hoede, totdat ze zich realiseert dat ze bij haar pleegouders beter af is.'

'Dat is eigenlijk niets voor jou. Alhoewel, ik had de indruk dat je ook wel genoot van het gezelschap van je pupillen.'

'Heel wat anders, Boudewijn. Dat was vanuit professioneel oogpunt, dat had een doel. Maar ik ben klaar met al het gedoe. Ik ga genieten van het leven, ik ga me gedragen en ik ga goed burgerschap tonen. Roos uit de penarie helpen is een begin. En … ik ga de vrouw van mijn dromen opzoeken in de hoop dat ze mij ook nog een beetje aardig vindt.'

'Leo! Je bent verliefd. Godallemachtig, man, wat ben ik blij dat te horen. Wat is het voor iemand? Ze moet wel heel bijzonder zijn dat ze jou heeft kunnen paaien.'

'Het is een prachtige, intelligente dame. Ze is financieel onafhankelijk nadat ze jaren als gezelschapsdame heeft gewerkt.'

'Zat ze in de prostitutie?'

'Nee. Nee! Dat is iets heel anders. Nou ja, zeg. En ze heeft een dochter, een paar jaar ouder dan mooie Roos hier.' Leo knikt naar mij als hij het zegt.

Mijn gedachten dwalen af van het gesprek van de twee oude vrienden. In mijn zak voel ik mijn telefoon, met daarop het filmpje dat ik stiekem maakte van Dennis en de man uit Oost-Europa. De man die door Dennis onvoorwaardelijk gehoorzaamd werd en die vreselijk tekeerging tegen Lilka. De zwellingen en de schaafwonden op het gezicht van het bange meisje zie ik nog steeds helder voor me. Ik hoef de video niet af te spelen, de beelden zijn in mijn geheugen gegrift.

Toen ik Dennis met een bloedende hoofdwond achterliet, heb ik gedreigd met het filmpje. *Je laat me met rust of ik zet alles online, hufter!* gilde ik. Hij was te versuft om me achterna te komen.

'Moet zij geen nieuwe ID-kaart, Leo?' Ik schrik op van de stem

van Boudewijn. Hij heeft het over mij. 'Is dat niet handig? Voor als je in een hotel incheckt met haar?'

'Je hebt gelijk, jongen, dat is heel handig. Ze zal als vermist te boek staan inmiddels, dat lijkt me duidelijk. En het is niet zo dat ik haar vanavond al naar huis breng. Ik heb beloofd dat ze de tijd krijgt om die beslissing zelf te nemen. Om even op adem te komen. Ik begrijp ook wel dat die pleegouders zich zorgen maken, maar dat moet dan maar even. Roos wil geen berichtje sturen. Trouwens, ze heeft het telefoonnummer van die mensen ook niet meer, want haar ex-vriendje heeft haar smartphone kwijtgemaakt. Ze kreeg wel een nieuwe, maar alle nummers waren weg. Komt allemaal goed.'

'Wat ben je toch een fijne man. Prima, ik maak een foto van haar en dan kun je aan het einde van de dag het kaartje ophalen hier. Dan zorg ik ook dat er wat te eten is. Gezellig. Ik heb niet elke dag bezoek. Ga maar effe lekker in de stad shoppen met Roos. Schone kleren. Ze ruikt een beetje.'

'Oké, doen we,' zegt Leo, 'maar eerst ...'

'Maar eerst een toost!' vult Boudewijn aan. 'Een toost op het leven en wat je er zelf van maakt,' zegt hij plechtig. Hij staat op, loopt naar de buffetkast en haalt er twee borrelglaasjes en een fles drank uit. Nadat hij die op tafel heeft gezet, kijkt hij mij aan. Boudewijn lijkt even na te denken. Ik glimlach beleefd naar hem. 'De pot op met niks onder achttien,' besluit de vriendelijke grijsaard. Hij draait zich om en loopt nog een keer naar de kast om met een derde glaasje terug te komen. Leo slaat goedkeurend met zijn hand op tafel.

Ik hou niet van sterkedrank, maar ik vind dat ik het goedbedoelde gebaar van Boudewijn niet af mag slaan. Tegelijkertijd hef-

fen we het glas en na een eensgezind 'proost' drinken Leo en zijn vriend het glas in één keer leeg. Grommend en niet heel zachtzinnig zetten ze de borrelglaasjes terug op tafel. Tok, tok, klinkt het hard. Ik zet aarzelend het glas aan mijn lippen om een klein slokje te proeven, maar ik bedenk me en volg het voorbeeld van de twee oude mannen.

'Shi-hit!' is alles wat ik proestend uit kan brengen. De adem stokt in mijn keel en ik voel een immense rilling over mijn rug.

De mannen lachen. 'Jouw Roos is een vrouw uit één stuk, Leo,' roept Boudewijn opgewekt. Hij en Leo staan op en schudden elkaar de hand.

'Kom, Roos, we gaan shoppen,' zegt Leo.

'Ze mag hier eerst wel even douchen, hoor.'

'O, mag dat echt, dat lijkt me heerlijk,' zeg ik, dankbaar voor het aanbod. Tegelijkertijd bedenk ik me. Hoe zal de douche van Boudewijn eruitzien? Hetzelfde als de keuken? Nee, dat is haast niet mogelijk. Ik waag het erop.

'Trap op, de eerste deur links.' Boudewijn wijst naar het plafond.

'Opschieten, Roos,' zegt Leo. 'Gaat allemaal van de shoptijd af.'

Uit voorzorg doe ik in de keuken mijn sneakers uit. Er zit wat modder aan de zool en ik wil de vloer boven niet vies maken. Waarschijnlijk is dat niet nodig en is het boven net zo smerig als beneden, maar het gaat in dit geval om het gebaar. Bij mijn pleegouders was alles superschoon en opgeruimd. Dat was een vereiste. Ik kon er moeilijk aan wennen, want thuis was dat heel anders.

Als ik voorzichtig de spekgladde trap afdaal om nog even te

vragen naar een handdoek, hoor ik de twee mannen praten. Het gaat over mij.

'Ze heeft iets ergs meegemaakt, Boudewijn. Verdomd als het niet waar is. Ze vertelt het nog niet, maar er is iets met die pleegouders of met dat ex-vriendje dat niet door de beugel kan, zeg ik je.'

'Heb geduld, Leo. Als ze eraan toe is, zal ze het vertellen. Jullie kennen elkaar te kort, ze zal je eerst moeten vertrouwen. Breng haar niet te snel terug naar die pleegouders. Tijd zat.'

Boudewijn schrikt als hij mij in de deuropening ziet staan. 'Schone handdoeken liggen in het kastje onder de wastafel, Roos, als dat is wat je wilt weten.'

'Ja, dat wilde ik even weten. Dank je wel.'

Ik draai me om, maar bedenk me en loop terug de keuken in. 'Waarom zijn jullie zo lief voor mij?' vraag ik.

'O, nou, dat … Het is eigenlijk de normaalste zaak van de wereld dat je …' Leo hakkelt, hij had deze rechtstreekse vraag niet verwacht.

'Ik vroeg me onderhand af of er eigenlijk wel plek voor mij was in deze wereld. En toen kwam Dennis en die …'

Boudewijn pakt mijn hand. 'Wat wil je zeggen, lieve kind?'

'Niks. Laat maar.'

4

'Waarom heeft een meisje als jij een mes? Is het leven op de middelbare school zo gevaarlijk?'

Ik kijk verbaasd op van mijn dampende muntthee. Leo, of Frans, zoals hij nu heet, heeft nieuwe kleren voor mij gekocht. Hij betaalde alles contant. Géén pin, benadrukt hij steeds. Ik heb de kleren zelf uit mogen kiezen. Zolang ze maar niet te veel opvallen, zei Leo. Ik hou het maar bij Leo voorlopig. Voor mij hoeft het niet, een andere naam, ik weet precies hoe de vork in de steel zit. Hij ziet mij blijkbaar nog steeds niet als een bedreiging voor zijn ontsnapping. Zijn paspoortvriend Boudewijn ook niet trouwens. Die vertrouwt blindelings op zijn criminele vrienden. *Dit is Roos*, zei Leo, *ik neem haar tijdelijk onder mijn hoede.* Meer niet, geen vragen. Er worden geen vragen gesteld in hun branche, bedacht ik. Gangsterromantiek.

'Hoe weet jij dat ik een mes heb?'

Leo neemt een slok van zijn cappuccino en veegt daarna zijn lippen schoon met het servetje dat hij zorgvuldig uit het bakje op de cafétafel peuterde. 'Je friemelde met je mes aan de deur bij de gevangenis.'

'O ja, natuurlijk, dat. Het is een zakmes, een Zwitsers mes, met allemaal handige dingetjes erin. Ik denk niet dat ik er iemand mee kan vermoorden. Het was van mijn vader. Dit is mijn erfenis. Meer was er niet.' Ik grinnik zelf nogal gemaakt om mijn grapje,

want het voelt niet komisch. Leo lacht niet. Hij kijkt mij aan en wacht op meer. 'Toen mijn vader overleed, hadden mijn ouders alleen maar schulden. Dat kwam natuurlijk door hun drugsverslaving. Dat kost geld, veel geld. Ze hebben geleend bij vrienden tot het geen vrienden meer waren. De ouders van mijn vader, mijn opa en oma, zijn omgekomen bij een auto-ongeluk. De zus van mijn vader is onze enige familie. Ze woont in Italië. Ik ken haar niet eens. Toen mijn moeder, kort na het overlijden van pa, niet meer geschikt was om moeder te zijn, hebben de mensen van jeugdzorg mijn tante gevraagd om voor mij te zorgen. Dat wilde ze niet, ze had genoeg te stellen met haar eigen kinderen en ze had bewust geen enkele band meer met mijn vader, omdat die het leven van hun ouders had verziekt met zijn kutdrugs. Daar kon ik het mee doen. Kon me ook niet schelen, want zoals ik al zei, ik ken die vrouw niet eens. Dus fuck haar.'

'Oei, wat een verhaal. Triest. Eh, je vader, was het een overdosis?' Leo legt zijn hand op mijn schouder, bij wijze van troost, denk ik.

'Ja, een overdosis. Foute drugs, dat ook, geloof ik.'

'Tja, er zitten twee kanten aan drugs. Je kunt er ook goed geld mee verdienen. Maar het is wel een harde business. Blij dat ik er niets meer mee vandoen heb.'

'Zat je in de drugs? Was je een dealer? Ik dacht dat je iets gestolen had, iets van een bedrijf of bank. Oplichterij, bedoel ik. Dat dacht ik. Ik wist het niet zeker, maar …'

'Nee hoor, geen dealer, of verkoper, dat is een beter woord. Met de commercie hield ik mij niet bezig. Ik deed klusjes in de marge. Hersteller, dat was mijn functie. Als er iets niet goed ging, loste ik het probleem op. Spannend werk, maar wel een beetje

eenzaam. Daarom was ik ook opleider. Dat maakte het werk gezelliger. Ik krijg nu nog af en toe foto's van de kleine Leo.'

'De kleine Leo?'

'Jazeker, de zoon van Wesley, een van mijn cursisten. Apetrots, hoor.' Leo zoekt onder zijn colbertjasje en tovert een groot mes tevoorschijn. Hij klapt het open. Het lange lemmet vangt de zonnestralen die door het hoge raam steken en glinstert daardoor als de diamanten in een protserige ring. 'Dit is nou een écht mes, Roos,' zegt Leo. 'Zonder handige dingetjes. Het doet alleen waar het voor gemaakt is, steken en snijden. Hier, voel maar eens.'

Ik pak het mes aan. Het ding is licht en slank, maar wel stevig. 'Heb je …' Ik maak mijn vraag niet af, want ik schrik van een zoemend geluid, dat van buiten lijkt te komen. Het is van de zonwering die automatisch een stukje naar beneden gaat. Ik ben blijkbaar nog steeds behoorlijk gespannen. De onrust wil nog niet uit mijn hoofd.

'Alleen als het nodig was, niet voor mijn plezier,' zegt Leo. Hij wist wat ik ging vragen.

Als de ober komt informeren of alles naar wens is en of wij nog iets willen drinken, stopt Leo het mes vlug terug in zijn zak. Nog iets drinken willen wij niet, het is tijd om terug te gaan naar Boudewijn. Die mogen we niet laten zitten met het eten, al maakt Leo zich ernstig zorgen over de kwaliteit van het voedsel dat zijn vriend voor ons gaat bereiden.

Mijn tijdelijke voogd kent nu mijn achtergrond en ik weet al meer over hem. Hoewel hij in de drugsbusiness zat en die drugs mijn ouders kapotgemaakt hebben, denk ik niet anders over Leo. Er schuilt nog steeds een vriendelijke opa in deze man. Iets charmants en iets geduldigs. Ondanks zijn pistool en dat scherpe mes

ben ik niet bang voor hem. Het is zelfs geruststellend dat hij zich over mij ontfermt. Leo wil mij terugbrengen naar mijn pleegouders. Hij wil het juiste doen, waarschijnlijk. Dat neem ik hem niet kwalijk, maar ik ga niet terug naar die aardige mensen. Ik moet mijn eigen leven zien te regelen. Als Leo blijft aandringen, zal ik er toch een keer tussenuit moeten knijpen. En daar ben ik best goed in geworden.

5

In het hotel net buiten de stad vraagt Leo om een kamer met twee bedden. Hij stelt mij voor als zijn kleindochter. Anouk Overbeeck, met c-k. Boudewijn had altijd al een voorkeur voor Anouk als meisjesnaam, voor als hij ooit een dochter zou krijgen, wat er nooit van gekomen is, tot zijn grote spijt. Hij vond Anouk ook goed bij mij passen. Leo was het er niet mee eens. 'Ze heet Roos,' zei hij, 'we moeten dus een andere mooie bloemennaam zoeken.' Hij dacht zelf aan Margriet. Boudewijn schudde zijn hoofd. Te ouderwets, net als Petunia. Iris vond hij wel een goede naam. Leo dacht even na. 'Nee, we zoeken een blondere naam.' 'Een blondere naam?' Boudewijn trok een vies gezicht. 'Ja,' zei Leo, 'zoiets als … Jasmijn. Ja, Jasmijn Overbeeck.' Leo keek triomfantelijk. 'Begrafenisbloem,' mompelde zijn vriend. 'Misschien gewoon Fleur?' Ik had honger en heb zelf de knoop doorgehakt. 'Ik heb de naam Roos niet zelf uitgezocht, dat hebben mijn ouders gedaan. Ik had zelf voor Anouk gekozen,' loog ik. 'Zeker weten.' Leo was een tikkie teleurgesteld, maar zette zich er snel overheen. Ook hij had honger. Het eten was waardeloos, afgrijselijk en smerig. Maar wel voedzaam, lachte de schuldbewuste maker van de grauwe prut. Ook Boudewijn had ik graag als opa gehad.

'Helaas, mevrouw,' zegt Leo tegen de receptioniste, 'een creditcard is er nooit van gekomen. Ik betaal vijf nachten vooruit. Contant. Is dat goed?' Hij glimlacht vriendelijk naar de bedenke-

lijk kijkende vrouw achter de balie. ‘Mag ik het wifi-wachtwoord? We gaan naar het concertgebouw, mijn kleindochter en ik. Een stukje opvoeding van mijn kant. En qualitytime, natuurlijk. Genieten, snapt u? En ik wil graag de aanvangstijden van de concerten zien op mijn iPad.’

De receptioniste overhandigt Leo een briefje. ‘Ik ga zelf nooit naar klassieke concerten,’ zegt ze, ‘maar ik weet zeker dat jullie er geen spijt van krijgen. Ontbijt morgenvroeg van halfacht tot halfelf. Overmorgen is het weekend, dan schuiven de tijden een halfuurtje op. Fijn verblijf in ons hotel.’

Het is een mooie kamer in een prachtig hotel. Een wellnesshotel, weet Leo. Morgen na het ontbijt gaan we even lekker naar de sauna. We kunnen allebei wel wat ontspanning gebruiken. Dat ik nog nooit in een sauna ben geweest, is volgens Leo geen probleem. Zijn uitgebreide geeuw werkt aanstekelijk. Ik ben doodmoe van de afgelopen dagen. Van de hel in de hemel, lijkt het wel.

De grote bedden zijn gescheiden door een goudkleurige opmaaktafel met spiegel. Ik kies het rechtse bed. Daar is geen duidelijke reden voor, ik wil gewoon snel en lang slapen. Met mijn rug naar Leo gekeerd, trek ik mijn kleren uit. Het ondergoed hou ik aan. Vlug kruip ik onder de lakens. Het bed is heerlijk zacht, maar niet te zacht. Ik heb al gedoucht bij Boudewijn en mijn tanden poets ik morgenvroeg wel.

Leo neemt de tijd. Zorgvuldig pakt hij zijn koffer uit en geeft al zijn bezittingen een plekje. Kleding wordt keurig opgehangen, zijn pistool gaat in het kluisje en toiletartikelen worden zorgvuldig bestudeerd voordat ze naar de badkamer verhuizen. Mijn nieuwe kleren zitten nog in de winkeltassen. Ik heb ze naast mijn

bed gezet. Ook dat zie ik morgen wel. Shit, wat ben ik moe. Leo verdwijnt in de badkamer en ik hoor hoe hij de douche aanzet. Ik doe mijn ogen dicht en glij in een diepe slaap.

'Godallemachtig, Roos, daar had ik niet aan gedacht.'

'Waar heb je niet aan gedacht?'

'Nou, sauna, naakt, ons blote gat, dat soort dingen. Ik neem je mee naar de sauna voor de ontspanning, maar eerlijk gezegd wil ik jou niet zonder kleren zien. En jij mij al helemaal niet, denk ik. Misschien kunnen we beter teruggaan naar de kamer. Wat denk jij?'

Het is rijkelijk laat dat Leo dit bezwaar opwerpt, want we staan al bij de toegangsdeur van de sauna met alleen de witte badjassen met het hotellogo aan. Ze lagen voor ons klaar op de kamer, samen met twee grote handdoeken. De plastic slippers die ik draag, waren in mijn maat verkrijgbaar bij de receptie. Die van Leo zijn van hemzelf. Hij gaat vaker naar de sauna.

'Ik ben nog nooit in een sauna geweest, Leo, maar ik weet natuurlijk wel dat je dan naakt moet zijn. Ik heb er geen moeite mee. Ik heb mijn vader vaak bloot gezien. Meer dan me lief is eigenlijk. Door die kutverslaving was hij veel minder met fatsoen bezig dan andere ouders, denk ik. Het was helemaal niet nodig, want ik zette natuurlijk zelf de wekker op mijn telefoon, maar hij maakte me toch regelmatig wakker in zijn blote reet als het tijd was om naar school te gaan. En dan stond ie ook nog uitgebreid aan zijn ballen te krabben.'

'Goeiemorgen! Ik hoef niet alle details te weten, Roos.'

Leo heeft gelijk, ik flap het er weer uit, zonder na te denken. Slechte gewoonte. 'Sorry. Maar het kan me dus niets schelen, Leo.'

'Mij wel. Er zijn twee saunaruimtes, verwacht ik. Een gewone sauna en een Turks stoombad. Jij mag kiezen waar je als eerste in wilt gaan, dan ga ik naar de andere. En vice versa omgekeerd. Mee eens? Of we doen allebei een handdoek om, maar dat is niet ...'

'Is al goed, doe het eerste maar. Kan me niet schelen. Maar ik wil nu toch wel graag iets gaan doen. Ik heb veel te veel gegeten bij het ontbijt. Shit, ik wist niet dat er zo veel dingen zijn die als ontbijt gegeten kunnen worden. Ik boer het nog steeds op, dus zullen we dan maar?'

'Mooi. En tussendoor moet je thee drinken. Die staat klaar.'

'Oké.'

'En je moet onder de koude douche.'

'Kak. Echt niet!'

'Jawel, dat moet.'

'Ik ben gekke Henkie niet.'

6

Leo heeft veel gelezen in het dikke boek dat uit zijn koffer kwam. Hij heeft ook vaak op zijn iPad gekeken. Ondertussen sloeg hij de maat bij de klassieke muziek die in onze kamer klonk. Ik hoorde de muziek niet, want ik had de oortjes van de tv in. Ik heb series gekeken. Het hotel heeft Netflix. Het waren een paar heerlijke dagen. Ik kom echt tot rust. De sauna vind ik ook geweldig, en ik slaap als een roos. Há, dat heb ik nog nooit over mezelf gezegd. Roos slaapt als een roos, dat klinkt gek. Leo gebruikt steeds van die mooie uitdrukkingen en gezegdes. Je gaat er vanzelf aan meedoen. Mijn oppas, zoals ik hem voor de grap weleens noemde de afgelopen dagen, heeft ook veel verstand van eten. De eerste keer gebruikten we het avondeten in het hotel, want Leo wil nog een beetje in de luwte blijven. De kans is klein, maar ook in deze stad kan hij zomaar herkend worden. Zijn ringbaardje heeft hij de ochtend voor het saunabezoek afgeschoren, en als hij naar buiten gaat, draagt hij een zwarte bril. Met gewoon glas, want zijn leesbril is niet geschikt om buiten te gebruiken. Dan krijgt Leo hoofdpijn. Met bril en zonder baard ziet hij er precies uit als op de foto in zijn nieuwe paspoort.

In het hotelrestaurant bestelde Leo tweemaal het keuzemenu, waarbij hij direct alle keuzes maakte, ook voor mij. Daarbij vroeg hij om twee glazen witte wijn en een karafje water. De ober vroeg niet naar mijn leeftijd of naar mijn identiteitskaart. Ik heb heer-

lijk gegeten. En dat was lang geleden voor mijn gevoel. De eendenborst in portsaus was superlekker. En dat gold ook voor de gebakken aardappeltjes die we erbij kregen. Als toetje koos Leo tiramisu. Als dat op de kaart staat, neemt Leo het altijd. Dat kan ik begrijpen, het is fucking goeie toelie.

Tijdens het nagerecht kondigde Leo aan dat we de volgende dag, vandaag dus, in de stad gingen eten. En we kochten kaartjes voor het concert. Tot zover het leven in de luwte. We gingen niet zomaar dineren in de stad, nee, Leo had veel zin in sushi en laat dat nou ook mijn lievelingseten zijn. 'Fijn,' zei Leo, 'dan hoef ik niets uit te leggen. Dat wordt genieten, Roos.'

Ik wil liever nog niet beslissen of ik terugga naar mijn pleegouders. En al helemaal niet wanneer. Ik wil het liefste voor altijd hier blijven, maar ik weet dat dat niet kan. Mijn pleegouders zijn echt lieve mensen, dat is het probleem niet. Maar ik hoor daar niet thuis. Ik voel me een indringer. Mijn pleegbroer en pleegzus deden hun best om aardig voor mij te zijn, maar het voelde niet natuurlijk. Het werd van ze gevraagd en in dat nette, brave gezin doet iedereen wat van hem of haar gevraagd wordt. Zonder tegensputteren. Fuck, ik heb nog nooit zo'n ordentelijke familie gezien. Ze leven in zo'n modelhuis waar je de koude rillingen van krijgt. Roos, je moet wel je spullen opruimen, schat. Welke spullen? Lag er een trui op mijn bed. Die moest opgevouwen in de kast. Shit, zeg. Dat was ik thuis wel anders gewend. Daar was ik al blij als er geen vieze onderbroek onder de wastafel lag. Van de wc doortrekken hadden mijn ouders ook nog nooit gehoord. Ik heb veel achter pa en ma opgeruimd. Afgewassen, het afval buitengezet, boodschappen gedaan, en regelmatig gekookt natuurlijk. Ik ben van alle markten thuis. Maar mij aanspreken op

een trui die ik op mijn bed heb laten liggen … Ja, doei.

Leo dringt overigens nog niet aan op een snelle keuze. Volgens mij vindt hij het wel leuk dat ik er ben. Zelf heeft hij geen kinderen en hij praat erg veel over zijn pupillen, de leuke jongens voor wie hij namens de organisatie de opleiding verzorgde. Zal ik vragen of Leo mijn pleegvader wil worden? Vinden ze bij pleegzorg vast niet goed: een ontsnapte gevangene als voogd.

De stoelen in het concertgebouw zitten prima, ze voelen als een omhelzing. De muziek is niet helemaal mijn ding, maar op de een of andere manier kalmeert ze me. Echt waar, ik moet oppassen dat ik niet ga snurken. Van de sushi heb ik te veel gegeten en dat helpt niet tegen het slaperige gevoel. Het concert mag van mij lang duren. Ik zit hier goed.

'Vond je de muziek mooi, Roos?' Leo loopt voor mij en dirigeert de stukjes muziek die hij zelf neuriet.

'Mwah, niet echt, maar ik vond het wel bijzonder om mee te maken. Ik denk dat je de muziek vaker gehoord moet hebben.'

'Nee hoor, die meesterlijke melodieën beroeren het hart direct. Ertegen vechten is zinloos.'

'Zo! Wat zeg je dat weer mooi. En dat voor een crimineel.'

Leo draait zich om, blijft staan en zet zijn handen in zijn zij.

'Sorry! Echt sorry. Echt, echt, echt sorry, Leo. Wat ben ik toch een vervelende flapuit.'

'Niet elke boef is een bruut, Roosje.'

'Weet ik toch. Jij bent kei-aardig. Sorry, alsjeblieft.' Ik vouw mijn handen samen en zet mijn allerliefste gezicht op.

'Hihi. Ik deed maar alsof. Ik weet dat je het niet meent. Toch

moet je leren beter op je woorden te letten, meisje. Je komt nog eens in de problemen.'

'Ben ik al geweest.'

'Wat?'

'Nee, niks.'

Leo vervolgt zijn weg en neuriet opnieuw klassieke muziek. Hij is niet snel van zijn stuk te brengen, die lieve opa.

Door de donkere, smalle straten van de binnenstad lopen we terug naar de Mercedes. Leo had geen zin om parkeergeld te betalen. We hebben lang gezocht naar deze plek, en hem uiteindelijk ook gevonden. Het was een stevige wandeling naar het concertgebouw, en nu is het terug dus ook weer even lopen. Gelukkig regent het niet. En volgens Leo is de frisse lucht een weldaad na de sushi en de muziek. Nog een straat en dan zijn we bij de auto. Ik herinner me dit stuk omdat hier veel woningen onbewoond zijn. Op bordjes staat dat ze gesloopt gaan worden. Dikke planken zijn voor de kapotte ramen gespijkerd. In een enkel huis dat wel bewoond is, brandt licht. Ik zou hier niet graag …

'Geld! En telefoons! Snel, of ik ga steken.'

Ik schrik me het apelazarus. Uit een donker portiek springt een schaduw voor ons. Leo stopt direct met lopen. Ik bots tegen zijn rug. In een reflex pak ik Leo's arm en wil hem naar achteren trekken, weg van de afschrikwekkende gestalte. Maar dat gaat niet lukken. Leo trekt met een harde ruk zijn arm los en zet een stap naar voren. Ik zoek naar mijn evenwicht.

De schaduw is een lange, magere man. Zijn ongeschoren gezicht is half verborgen onder de capuchon van zijn vlekkerige jas. In zijn hand zie ik een groot mes. De punt wijst in onze richting. Hij komt een beetje zenuwachtig over. Dat ben ik nu ook: zenuw-

achtig, érg zenuwachtig. De overvaller kan niet stil blijven staan. Zijn voeten tapdansen driftig over de straatstenen. 'Kom op met die spullen, ik steek je kapot, ouwe! Ik meen het, geen gezeik, man.'

Mijn tijdelijke voogd zegt nog niets, maar hij wijkt ook niet. Dat vind ik niet verstandig. Ik wil iets zeggen, mijn telefoon overhandigen, maar Leo is mij voor.

'Wat ben jij een loser, zeg. Kun je het geld voor je snoepgoed niet gewoon verdienen met werken? Ben je te dom voor een baantje in de supermarkt? Moet je daar andere mensen op dit tijdstip nog voor lastigvallen? Stommerik.'

De overvaller lijkt nu nog onzekerder door de reactie van Leo, maar hij wordt tegelijkertijd enorm pissig. Ik heb geleerd om direct mijn telefoon af te geven in dit soort situaties, maar Leo denkt daar blijkbaar heel anders over. In zijn hand glinstert het handvat van zijn mes. Hij gaat toch niet ...? Crimineel tegen crimineel? In leeftijd en postuur moet Leo het echt afleggen tegen de overvaller. Mijn hart klopt steeds sneller. 'Leo, ik denk ...'

'Even stil zijn, Roos. Deze meneer snapt nog steeds niet wat ik bedoel. Hij moet oprotten. En snel!'

De lange man spuugt woedend op de grond en haalt uit met zijn mes. 'Ik steek je kapot, ouwe zak!' schreeuwt hij.

Ik word heel erg bang en hou mijn trillende handen voor mijn gezicht, durf nauwelijks te kijken. 'Leo! Niet ...'

Het gevecht dat volgt, is zo ongeveer het kortste gevecht dat ik ooit gezien heb. Dit handgemeen, want meer is het niet, kan zo in het *Guinness Book of Records*. Voor ik kan overzien wat er gebeurt, ligt de overvaller op de grond met een bloedende bovenarm. Ook uit zijn neus komt bloed, twee dunne straaltjes.

Hij kijkt hevig geschrokken naar Leo, die over hem heen gebogen staat. De oude man heeft nu plotseling twee messen. In elke hand één. De overvaller houdt zijn niet-gewonde arm afwerend voor zijn gezicht. 'Niet doen, het was niet zo bedoeld. Ik kan het niet helpen, meneer, ik ben ziek en ...'

'Je bent niet ziek. Je bent een stomme lul. Zeg me na. Wat ben je?'

'Een stomme lul. Mag ik nu gaan?'

'Wil jij nog iets tegen meneer de stomme lul zeggen, Roos?'

Ik stap naar voren en schop keihard tegen de knie van de junk. Er kraakt iets in het getroffen been en daarna horen we een klikgeluid. De man schreeuwt het uit van de pijn. Zo hard uithalen deed ik in een opwelling. Dat doe ik anders nooit. Maar ik ben erg geschrokken. Er zit me blijkbaar zo veel dwars dat ik niet eens hoef te huilen. 'Je bent een eikel, een hufter!' roep ik.

'Hoor je dat, mafkees? Je bent ook een eikel en een hufter.'

'Ja!' schreeuwt de man. 'Ik ben ook een eikel! Ga nou maar. Alsjeblieft?'

Leo gromt. 'Als ik je nog een keer tegenkom, snij ik je de keel af, gast.' Bij wijze van uitroepteken zet hij de punt van zijn mes tegen de kin van de overvaller. Niet zacht, want ook daar begint een klein wondje te bloeden. Ik geloof serieus dat Leo zijn bedreiging uitvoert als het erop aankomt. Volgens mij staat de uitdrukking 'schijn bedriegt' op zijn lijf geschreven. Ik weet nu beter: Leo is een vechtmachine, zoals je die ook in spannende films ziet. Ze bestaan dus echt, dat soort mannen. Waar is die lieve opa gebleven? Nee, die is er ook nog. Zeker weten. Maar dat maakt het allemaal wel extra verwarrend. Shit, zeg.

Als we de auto naderen, houdt Leo even in. Hij leunt tegen een scheef gereden lantaarnpaal en duwt zijn hand tegen zijn borst. De grijze krachtpatser ziet bleek en op zijn voorhoofd verschijnen zweetdruppeltjes.

'Gaat het, Leo? Word je ziek? Is het van daarnet?'

'Nee, niet van dat knokpartijtje. Dat stelde weinig voor. Even bijkomen. Met de oude dag komen de gebreken, Roos. Maar ik heb er een pilletje voor. Dat helpt voorlopig. Maak je geen zorgen.'

Leo stopt een tabletje onder zijn tong en wacht even. Ondertussen glimlacht hij naar mij. Ik ben toch wel een beetje ongerust, moet ik bekennen. Dat is niet helemaal terecht. Leo knapt snel op. Hij rekt zich uit en draait zijn nek. Ik hoor de wervels kraken. Met de afstandsbediening ontgrendelt de herboren man de Mercedes. De koplampen knipperen een paar keer, als vrolijke groet. Ik ben opgelucht.

'Kom, Roos, we gaan naar bed.'

'Probeer je me nou het hof te maken, ouwe versierder?'

'Hihi, nee, slapen, sukkel. Rare meid.'

7

Mijn kamergenoot komt zo uit de badkamer. Hij poetst zijn tanden elke avond heel uitgebreid volgens een doordachte methode. Na het poetsen krijgen alle toiletartikelen hun vaste plek terug en kan Leo naar bed. Slapen doet mijn redder in nood in een prachtige zijden pyjama. Als hij zijn slaapmasker op heeft gezet, zucht hij gelukzalig en is hij meestal snel in dromenland. Veel vlugger dan ik. Zover laat ik het nu niet komen, want de vraag brandt op mijn lippen. 'Hoe kun je zo rustig blijven als er een gewapende overvaller op je afkomt?'

Leo duwt zijn masker naar zijn voorhoofd en gaat rechtop zitten. Met zijn handen strijkt hij het laken voor zich recht. 'Kun je niet slapen? Ben je nog te veel onder de indruk van ons avontuur van vanavond?' vraagt hij bezorgd.

'Nee hoor, ik ben gewoon benieuwd. Het is toch niet normaal?'

'Tja, voor mij wel, Roos. Het is gewenning, of ervaring, van allebei wat.'

'Kun je aan zoiets wennen?'

'Ja, dat denk ik wel. Kijk, ik ben al extra op mijn hoede als we door zo'n donker straatje lopen. Dat is gewenning. En ik zie vrij snel waar het gevaar kan schuilen. Dat is ervaring. Als er dan echt iets gebeurt, ben ik al een beetje voorbereid.'

'Is het je vaker overkomen dan, zo'n overval?'

'Nee, dat niet echt. Maar ik heb vanwege mijn werk wel regelmatig oog in oog gestaan met agressieve personen. Daar heb ik veel van geleerd.'

'Wat kun je daarvan leren? Kei-eng toch, zoiets? Was je in levensgevaar?'

'Vaak zat. Je kunt het aan het gezicht van de tegenstander zien. En er zijn trucjes.'

'Trucjes?'

'Ja, ik zet een stap naar voren. Maar eerst kijk ik naar het gezicht. Is het een bang gezicht, rood met zweetdruppels? Is het een boos gezicht? Of kijken de ogen kalm en zelfverzekerd? In het laatste geval heb je te maken met serieus gevaarlijke mannen. Niet onderschatten, denk ik dan.'

'Een stap naar voren? Ik zou hard wegrennen.'

'Als je tegenstander als reactie een stap achteruit zet, is hij geen al te link personage. Dan is hij de mijne, als je begrijpt wat ik bedoel.'

'Nee.'

'Roos! Kom op. Dan zijn ze bang en onzeker, niet gewend om fatsoenlijk te vechten. Ze hopen op angst en twijfel bij het doelwit. Net als die zielige, dakloze junk van daarstraks. Dat was geen typische karatekampioen, toch?'

'Nee, een sukkel was het.'

'Precies, een eitje. Hihi.'

Leo trekt het slaapmasker voor zijn ogen en gaat weer op zijn rug liggen. 'Denk liever aan die prachtige muziek van het concert, Roos,' zegt hij. 'En aan die heerlijke sushi.'

'Hoe is het zo gekomen, Leo? Hoe ben je een boef geworden?'

Het masker gaat opnieuw af en Leo kijkt mij geamuseerd aan.

'Boef? Meen je dat echt? Dat is grappig. Valt wel mee, hoor. Het is gewoon werk. Meer niet.'

'Gevaarlijk werk. Waar begín je aan?'

'Er zijn zo veel gevaarlijke beroepen. Wat dacht je van glazenwasser?'

'Glazenwasser? Echt niet. Wat is daarmee?'

'Je staat wel de hele dag op zo'n wankele ladder, jongedame. Als je ervan af sodemietert, kan het heel slecht met je aflopen.'

'Tja, als je het zo bekijkt. Maar zo makkelijk kom je niet van me af, Leo. Dat was geen antwoord op mijn vraag. Hoe ben je geworden wat je bent? Heb je zelf ook drugs gebruikt?'

'Nee, dat is niet de bedoeling. Dat gaat ten koste van de scherpte. Dat moet je niet willen. Een goed glas wijn op z'n tijd, dat wel, maar alleen in de vrije tijd, nooit tijdens het werk. Ik zorg wel altijd voor een stevige bodem. Goed ontbijten, dat is mijn devies. Elke dag. Met fruit voor de vitaminen.'

'Nou hebben we het weer over eten. Wat voor werk doe je nou eigenlijk voor die organisatie? Je zei dat je hersteller bent.'

'Was.'

'Sorry, was. Zegt me niets, hersteller.'

'Op de winkel passen, Roos. Zorgen dat alles rimpelloos verloopt.'

'Wat rimpelloos verloopt? Je bent niet duidelijk.'

'Nou zeg, het wordt geen makkelijke avond zo. Wil je het echt weten?'

'Ja, waarom niet?'

'Vanwege je vader. En je moeder.'

'Wat hebben die er nou weer mee te maken? Dat waren verslaafden. Nette verslaafden. Shit, dat klinkt stom.'

'Ze kochten het spul misschien in onze winkel. En dat is niet goed afgelopen. Ze konden blijkbaar geen maat houden.'

'Moest jij op de slijterij passen?'

'O, waren het alcoholisten?'

'Onder meer. Ook andere rotzooi. Coke en crack.'

'Dat is hetzelfde. Snuiven of roken. Kwestie van voorkeur.'

'Weet ik veel. En marihuana, tonnen wiet zijn erdoor gegaan.'

'Dat verkoopt onze organisatie allemaal. Maar alleen spul van goede kwaliteit. De vaste klant moet wel in een redelijke staat blijven. Daar zijn we heel principieel in.'

'Je bedoelt de dealers? Dat zijn de verkopers?'

'Ja, ze werken in onze filialen in de stad. Die hebben we met veel moeite verworven. Maar soms komen er mensen die graag op diezelfde plek willen verkopen. Dat is de concurrent. Die willen we niet. Die zijn slecht voor onze business. Dat hoef ik niet uit te leggen. Soms stelen ze onze goederen. Nou, in beide gevallen krijgen ze met mij te maken. Of met een collega. Wesley bijvoorbeeld. Die heb ik zelf opgeleid. Hij heeft een zoontje en, je raadt het nooit, die heet …'

'Leo.'

'Had ik dat al verteld?'

'Ja. En de politie?'

'Nee, geen politie! Nooit. We lossen het zelf wel op. Of bedoelde je dat niet? Hoezo, politie?'

'Weet de politie van die filialen?'

'We verplaatsen de winkel regelmatig. Nooit te lang op dezelfde plek blijven. Een kind doet de was. Hihi.'

'Heb je vaker in de gevangenis gezeten?' Ik wil alles weten. Zolang Leo antwoord geeft, blijf ik vragen stellen.

'Ja, dat wel. Kwestie van keuzes maken. Soms was het onvermijdelijk. De organisatie zorgde voor een comfortabel verblijf. En een goede advocaat. Een topadvocaat betaalt zichzelf dubbel terug, zeggen ze weleens. Ook Alonzo doet zijn werk goed. Hij heeft veel geleerd.'

'Wie is Alonzo?'

'Tja, nu gaan we wat verder terug in de tijd. Wil je het allemaal echt weten, meisje?' Leo fronst zijn wenkbrauwen.

'Ja, echt wel. Ik kan toch niet slapen. Vertel verder, Leo. Alsjeblieft?'

'Je mag het best weten eigenlijk. En zo spannend is het nou ook weer niet.'

'Precies, vertel.'

'Alonzo en ik kennen elkaar van de middelbare school. We waren beste vrienden en we waren allebei dol op mooie spullen. We hadden het thuis niet breed, moet je weten. We kregen niets, daar was geen geld voor. Dus gingen we het halen. Inbreken, in huizen en in winkels. Dat ging allemaal nog niet zo handig. We werden regelmatig betrapt en uiteindelijk moesten we ook echt naar de gevangenis. De jeugdgevangenis, welteverstaan. Van mijn ouders hoorde ik niets meer. Ze kwamen niet op bezoek. Nooit. Ook geen brief of zo. Niks. Ik was daar erg verdrietig over, Roos. Het deed pijn.

Na de gevangenisstraf werden we opgepikt door de mensen van de organisatie. Die hadden contacten met sommige bewakers. Je bent goed georganiseerd of je bent het niet. We zijn op hun aanbod ingegaan. Alonzo en ik zijn nooit meer naar huis gegaan. We hadden onze nieuwe familie gevonden. Zolang we ons werk naar behoren deden, hadden we het goed. Mooie kleren, auto, horlo-

ge, wat we maar wilden. Alonzo heeft het ver geschopt binnen de familie. Hij is nu de baas. We zijn nog steeds goede vrienden, al weet ik nog niet hoe hij over mijn ontslag denkt. Nou ja, het is niet anders.' Leo zucht diep en schraapt zijn keel.

'Zal ik wat te drinken voor je pakken, Leo?'

'Graag, Roos, maar dan ben jij aan de beurt om te vertellen. Van slapen komt voorlopig toch niets. We gaan morgen lekker laat ontbijten.'

'Heb je je ouders echt nooit meer gesproken?' vraag ik als ik terugkom uit de badkamer met een glas water.

'Nee.' Leo drinkt het glas in één keer leeg en veegt met zijn hand over zijn lippen. 'Mijn zus ...'

'Heb je een zus?'

'Jazeker. Ik liep op een doordeweekse dag zomaar tegen haar op. Ik was aan het werk in de stad waar ze woont. Wist ik veel. Ze herkende me direct. We hebben koffie gedronken. Later heeft ze nog een poging gedaan om mij en mijn ouders samen te brengen. Ik kwam niet opdagen. Daarna heb ik ook niets meer van Marlies gehoord. Zo heet mijn zus. Ze heeft kinderen en kleinkinderen.'

'Shit, Leo. Het is raar gelopen in jouw leven. Nooit verliefd geweest? Getrouwd?'

'Nee, niet getrouwd, dat niet. Wel een paar keer hoteldebotel geweest op een mooie dame, maar het is uiteindelijk niets geworden. Momenteel ben ik ook verliefd, en ik ga kijken of er iets van te maken valt. Het hoeft nog niet te laat te zijn voor een mooi leven. Niet dat ik het niet goed heb gehad, dat zeg ik niet.'

'Wow, tof, zeg. Vertel ook eens over je geliefde. Wat is het voor iemand? Zullen we chips eten? En iets drinken uit de minibar?'

'Nee, we hebben onze tanden al gepoetst. En ik vertel niets meer, ik heb lang genoeg gepraat. Nu ben jij aan de beurt.'

'Moet dat?'

'Ja, dat moet. Hoe was het om twee verslaafde ouders te hebben?'

'Eh, eigenlijk niet zo heel veel anders. Nou ja, je hebt het wat drukker dan andere kinderen. Dat wel natuurlijk. Ik kwam soms bij klasgenoten thuis en hun huizen zagen er veel beter uit dan onze puinzooi. In die tijd dacht ik nog dat mijn ouders gewoon vaak ziek waren. Ze dronken wel veel bier, wijn en sterkere drankjes, en ze rookten rare sigaretten, maar ik wist niet beter dan dat dat normaal was. Soms zeurde ik net zo lang om een slokje tot ik het kreeg. Gelukkig vond ik het smerig en had ik liever Karvan Cévitam. Ik dacht zelfs dat het mijn plicht was om thuis te helpen. Vraag me niet waarom, want het antwoord weet ik niet. Op de middelbare school durfde ik, vanwege de enorme rommel in ons huis, die klasgenoten niet meer terug te vragen. Dus ben ik aan het poetsen geslagen en ik heb geleerd om te koken, via YouTube. Wat mijn moeder dagelijks in de keuken fabriceerde, was echt niet te vreten.'

Leo luistert aandachtig naar mijn verhaal. Ik kort het in, want ik merk dat ik het niet fijn vind om erover te praten. Ik krijg weer dat doffe gevoel in mijn buik. Dat gevoel dat ik vroeger ook zo vaak had. Keihard meezingen en dansen met toffe new style hiphop hielp tegen het nare gevoel. Maar dat kan ik nu niet doen.

'Kwamen ze er op school niet achter dat het niet goed zat bij jou thuis?'

'Nee, dat wisten mijn ouders slim te verbergen. Mijn vader

heeft ook heel lang een goede baan gehad. Tot het niet meer ging. Maar toen was het al te laat.'

'Potdikkie, Roos, ik weet niet goed wat ik moet zeggen.'

'Je hoeft niets te zeggen. Het is toch jouw schuld niet. Of wel? Vanwege jullie drugsfilialen in de stad? Nee, ze hebben het zichzelf aangedaan. Weet je, pa en ma deden het allebei. Dát was het probleem. Er was niemand die zei dat het moest stoppen. Mijn moeder was daarbij ook nog eens altijd verdrietig en moe. Te moe om te werken.'

'Depressief. Daar zijn goede medicijnen voor.' Leo geeuwt als hij het zegt. Hij heeft gelijk. Achteraf.

8

'Daar is mijn Roosje. We hadden het net over jou. Dat we je bijna niet gehad hadden … vanwege de abortusplannen. Sjezus. Maar ik ben blij dat we het niet gedaan hebben, vertel ik net tegen … eh … Milou hier.' De stem van mijn moeder klonk wollig en dik. Ik kende dat verschijnsel maar al te goed. Het betekende dat ze behoorlijk zat was. De drie lege wijnflessen op de salontafel bevestigden in stilte wat ik zelf al wist. Toen ik de huiskamer binnenkwam, zag ik mijn moeder met een vreemde dame op de bank zitten. De vrouw heette dus Milou en was waarschijnlijk een van de nieuwe gescheiden moeders. In ons muffe flatgebouw wisselden gescheiden vrouwen elkaar in snel tempo af. Urgentiegevallen waren het, wist ik inmiddels. Wij vielen ook in die categorie. Na het overlijden van mijn vader konden we niet in het huurhuis blijven wonen, dat was te duur in onze verschraalde situatie. Mijn ouders hadden niets geregeld voor het geval een van de twee zou overlijden. Dat kwam gewoonweg niet in ze op. Er was nauwelijks geld voor de begrafenis. Mijn moeder mocht de kosten gelukkig in termijnen betalen. Dat ging voor lange tijd van het weinige huishoudgeld af. Er was nog wel genoeg poen voor wijn. Goedkope, wrange wijn, waar je een heel glas aan moet wennen, zei mijn moeder lachend. Of huilend. Whatever.

Die dag scheurde ik op school mijn sportshirt toen ik in de gymzaal achter de ophanghaak van de hoepels bleef hangen, kan

ik mij herinneren. Ik wilde mijn moeder eigenlijk een tientje vragen om in de stad een nieuw shirt te kunnen kopen. Bij Zeeman zag ik een voordelig exemplaar. Wit. Dat is de enige eis die de school eraan stelt. En korte mouwen moet het hebben. Een top of een hemdje mag niet, dat is te bloot. Ik besloot eerst maar even te kijken of ik de scheur kon repareren. Zo groot was die nou ook weer niet.

'Dag Milou,' zei ik tegen de glazig kijkende middagvisite. 'Ik ben Roos, de bijna ongewenste dochter van Frau Zauf, je nieuwe vriendin.'

'Niet zo flauw doen, kind,' lispelde mijn moeder. 'Eén wijntje in de namiddag is nog niet meteen een … hoe heet dat ook alweer? Hálszaak, juist. En ik hou ontzettend veel van je, dat weet je best. We moeten het nu met z'n tweetjes rooien. Net als Milou. Die moeten het met z'n drietjes … Ja toch, Milou, met z'n drietjes?'

'Ja,' zei de vrouw. 'Drietjes.' Haar voorhoofd werd glanzend vochtig. Ik dacht dat ze ging overgeven, maar dat gebeurde niet. In plaats daarvan stond ze op, verloor even haar evenwicht, herstelde zich en trok haar opgekropen rode jurk naar beneden. 'Ik moet maar weer eens gaan,' zuchtte ze. 'Wist niet dat het al zo laat was. Kinderen komen zo thuis.' Ze slikte een oprisping weg en liep voor mij langs naar de openstaande kamerdeur. 'Dag Roos, leuk je te kennen gemaakt hebben … eh … nou ja, zoiets. Hihi. Was gezellig, buuf. Moeten we snel weer doen. Bij mij. Doejz!'

'Moeten we zeker doen, Milou. Hou je haaks, meid.' Mijn moeder stond niet op om de visite uit te laten, maar pakte haar wijnglas en keek er met gefronste wenkbrauwen naar. Toen zette ze het vettig geworden glas aan haar mond en liet de laatste

druppel rosé in haar keel glijden. Ik vertrok zonder een woord van afkeuring naar mijn slaapkamer en ging op bed liggen. Mijn moeder zou haar roes uitslapen op de bank en misschien later die avond een poging wagen een maaltijd voor ons te bereiden. Nou, maaltijd, dat is een groot woord. Gebakken ei, hamburger met ketchup, brood, tomaat of komkommer – vitaminepillen als er geen tomaat of komkommer in huis was – en griesmeelpap uit een pak als toetje. Dat vindt ze zelf lekker. Met extra suiker is het zeker niet vies, en het vult goed. Dat is een voordeel. Voor als het koken niet ging lukken, had ik in mijn bureaula een pak MilkBreaks of andere koeken klaarliggen.

‘Vandaag ga ik dus écht geen boodschappen doen,’ dacht ik hardop. ‘En ik ga zeker niet koken.’ Dat had ik de afgelopen zes dagen namelijk al gedaan. Bovendien had ik de badkamer gepoetst en de was gedaan. Ik vond het wel genoeg. Er lag nog een berg huiswerk op me te wachten, maar ik had niet de minste energie in mijn lijf om eraan te beginnen. In plaats daarvan staarde ik naar de grijsgroene vochtkring op het plafond boven mijn bed en vroeg me af of het niet beter was geweest dat mijn ouders voor abortus hadden gekozen. Ik weet nu ook dat geen van beiden geschikt was, of is, voor de rol van papa of mama. Als klein kind wist ik wel dat het er bij ons wat anders aan toeging dan bij mijn vriendinnen thuis, maar ik maakte me er geen grote zorgen over. Ook niet als klasgenoten mij uitlachten omdat ik voor de vijfde dag op rij dezelfde kleren droeg. Ik heb daardoor wel geleerd om dat gaandeweg zelf te regelen. Dat ik vrijwel nooit door mijn moeder naar school werd gebracht, omdat ze vanwege ernstige hoofdpijn dringend uit moest slapen, vond ik ook al niet gek. Ik smeerde zelf mijn boterhammen als er brood beschikbaar was.

Was dat er niet, dan nam ik koeken en beschuiten mee. Ook dat vond ik normaal. Ernstig onnozel was ik toen.

Ik werd wakker van een penetrante geur. Het was zeker weten een brandlucht en de stank kwam niet van buiten. In een mum van tijd stond ik naast mijn bed, waarop ik van vermoeidheid ingedommeld moest zijn. De rook kwam me tegemoet toen ik in de woonkamer kwam. De keuken! Er brandde iets in de keuken. 'Ma! Waar ben je?' schreeuwde ik. Op de bank? Niets. Leeg. 'Ma!' Geen antwoord. 'Er is brand! Shit, mama, waar bén je nou?'

Ik liep naar de keuken, mijn handen voor neus en mond. Op het fornuis stond de pan in de fik. En goed ook. Er dreven zwarte bitterballen in de brandende olie. Er was veel rook en de vette walm was om misselijk van te worden. De keukenhanddoek, naast de pan op het aanrecht, had ook vlam gevat. Ik duwde hem in de gootsteen en liet de kraan lopen. 'Raam open,' riep ik tegen mezelf. 'Brandweer bellen.' Waar is die klotebrandblusser? In de kast! De blusser zat nog in de plasticfolie verpakt. Ik zocht naar de keukenschaar, vond het ding in de overvolle la en sneed en knipte er paniekerig mee in de folie. Het ging niet snel genoeg. Bij het open raam belde ik 112. 'Komen! Nu!'

Ondertussen werd er aangebeld en op de voordeur gebonkt. Met keukenschaar en brandblusser in mijn handen maakte ik met mijn elleboog de voordeur open. De buurvrouw duwde me opzij en rende naar binnen, naar de keuken. Ze had een brandblusser zonder plasticfolie in de aanslag. Over haar schouder hing een zilverkleurige lap, een brandblusdekentje, wist ik. 'Sorry, Roos,' zei ze in het voorbijgaan. 'Even blussen die handel. Waar is je moeder?'

'Weet ik niet. Niet hier … denk ik.' Ik trilde hevig, maar wist

dat het nu wel goed zou komen; onze buurvrouw was goed bewapend. In de trappenhal hoorde ik voetstappen, en mensen die naar elkaar riepen.

Toen alles weer onder controle was en de brandweermannen de keuken goed nagekeken hadden op smeulende resten, werd ik pas weer kalm. Buurvrouw had me een glas water gegeven en me stevig geknuffeld. 'Arm ding,' troostte ze. Dat vond ik zelf ook op dat moment. Wat een teringbende was het daar. En wie gaat dat opruimen? vroeg ik me af. De helft van de keuken is zwartgeblakerd. Dat gaat er met een sponsje en wat schuurmiddel niet zomaar af. De keuken zal deels vervangen moeten worden. En wie gaat dat betalen? En wie heeft er geen geld? Ik weet nog goed dat het allemaal door mijn hoofd ging. En wat nog erger was: het was niet het eerste incident na het overlijden van mijn vader. Ook voor zijn dood maakten we zulke dingen mee, trouwens. Drama.

'Wie laat er nou toch zo'n gammele pan met kokende olie onbewaakt op het vuur staan?' vroeg de oudste van de twee brandweermannen. 'Dan begrijp je er echt heel weinig van. Wat een mafkees.'

'Roos, wat is hier in hemelsnaam …'

Het was mijn moeder. Ze stond met open mond en een blik vol afgrijzen in de woonkamer. In elke hand had ze een volle fles wijn.

Ik haalde mijn schouders op. 'Die bitterballen ga ik dus niet meer opeten. Die zijn een beetje taai geworden. Súkkel.'

'De pan met olie,' zei de brandweerman. Hij wees naar de keuken.

Ma liep naar de zithoek en zette de nieuwe wijnvoorraad naast de lege flessen op de salontafel. Ze ging op de bank zitten, boog

voorover, duwde haar gezicht in haar handen en begon verschrikkelijk te huilen. Buurvrouw, de twee brandweermannen, Milou, die nu ook haar dronken kop door de deuropening stak, en ik stonden erbij en keken ernaar.

En nu staar ik weer naar het plafond, helder wit zonder vochtkringen, en stel me dezelfde vraag. Het antwoord is deze keer anders. Fuck iedereen die mij het recht op geluk ontnomen heeft. Ik ga voor mezelf zorgen, voor mij alleen. Het gaat me lukken, dat weet ik zeker, al moet ik er een crimineel voor worden. Leo werd daar ook gelukkig van. Tenminste, dat is de indruk die ik van hem krijg. Hij maakte van de nood een deugd. Zorgde goed voor zichzelf. Dat ga ik ook doen. Gewenst of ongewenst: maakt geen ruk uit.

Ik sluit mijn ogen en concentreer me op het zachte gesnurk van de oude gangster. Wellicht helpt het om in slaap te vallen.

9

Ik kan me voorstellen dat Leo verliefd is geworden op deze vrouw. Ze is echt heel mooi. Niets van gelogen. Sophie heet ze, en Sophie had duidelijk niet gerekend op Leo. Hij had niet gebeld of geappt dat we zouden komen, want hij wilde haar verrassen. Nou, dat is gelukt. Shit, zeg, ze werd lijkbleek toen ze mijn tijdelijke voogd voor haar deur zag staan.

‘Krijgen we koffie, Sophie?’ vraagt Leo als we binnen op de bank zitten.

‘Eh, ja, natuurlijk. Je laat me schrikken, Leo. Waarom ben je niet in de gevangenis? O, sorry, misschien … Stel je me niet even voor aan de jongedame?’

‘Waar zijn mijn manieren? Dit is Roos. Toen ik wegging uit de gevangenis, vond ik haar in de voorraadkamer. Ze …’

‘Wegging uit de gevangenis? Voorraadkamer?’ Sophie onderbreekt Leo. Ze krijgt weer wat kleur op haar wangen en lijkt een beetje boos te worden.

‘Ik was niet meer nodig, maar ik mocht ook nog niet weg,’ zeg ik snel om het ijs te breken. Sophie kijkt me niet-begrijpend aan. ‘Oeps, dat was er weer uit voor ik er erg in had. Sorry, mensen, let maar niet op mij.’

‘Even je mond houden, Roos,’ moppert Leo. Dat doe ik, want hij heeft heel wat uit te leggen, vermoed ik.

‘Nee, dat is niet zo. Ze is wel nodig,’ gaat Leo haastig verder.

'Roos is weggelopen van haar pleegouders, met een vriendje. De liefde heeft niet standgehouden en toen was ze ineens dakloos. Ik vang haar op tot ze weer teruggaat naar die pleegouders.'

'Ik ga niet terug.'

'Stil zijn, meisje, dat komt later.'

Vanmorgen tijdens het ontbijt stelde Leo voor om mij vandaag terug te brengen naar mijn pleegouders. Hij vroeg wat ik daarvan vond, nu ik een paar dagen de gelegenheid had gehad om bij te komen en na te denken. Leo vond dat het nu wel tijd was om terug te gaan. Ik smeekte hem om me nog een paar dagen te laten blijven. Een poging om daarbij te gaan huilen mislukte volledig. Voor Leo is het duidelijk dat ik niet te lang bij hem moet blijven. Langzamerhand ontstaat er een band en dat is niet wenselijk, volgens mijn nieuwe vriend, want zo zie ik dat inmiddels: we zijn vrienden geworden.

Ik krijg nog één dag van mijn oppas en daarna is het onherroepelijk terug naar huis, terug naar school en terug naar een regelmatig leven. Ik zei dat ik het niet eens was met zijn plotselinge beslissing, maar Leo was onverbiddelijk. Hij ging volgens plan vandaag een eerste bezoek brengen aan zijn geliefde Sophie. Ik moest mee, want Leo was bang dat ik, vanwege de nieuwe afspraak, de benen zou nemen tijdens zijn afwezigheid en weer in de een of andere voorraadkamer zou belanden. En dat is ook niet wenselijk, zei hij. Zijn gebrek aan vertrouwen is niet terecht, want weglopen ben ik zeker nog niet van plan. Stiekem vertrekken zal ik niet doen bij Leo, want ik gun hem een geslaagd einde van zijn voorgenomen goede daad. Bij mijn pleegouders wel, daar loop ik zo snel mogelijk weer weg. Vandaag was ik dus niét weggelopen,

maar braaf op de hotelkamer gebleven en ik had de berichten van mijn vriendinnen op de smartphone gelezen en vooral veel series gekeken. Ik verheugde me al op een heerlijk dagje voor mezelf, met super-de-luxe roomservice. Leo kon dan lekker knuffelen met zijn schatje, want ze hadden elkaar al heel lang niet gezien. Maar niets van dat alles. Ik moest mee en nu zit ik dus bij Sophie. Dat knuffelen zie ik trouwens zo snel nog niet gebeuren. Het weerzien valt een tikkie tegen.

'Gelukkig is Roos geen nieuwe pupil,' zucht Sophie. 'Ik was bang dat je nu ook al jonge meiden ging opleiden voor die organisatie van jou.'

'Ik heb mijn baan opgezegd, Sophie. Zoals ik beloofd heb. Wat zeg je daarvan?'

'Het zal mij benieuwen, Leo. Eerst zien, dan geloven. Hoe kom je trouwens aan mijn nieuwe adres? Ik heb je geen verhuiskaart gestuurd.'

'Dat moet je toch onderhand wel weten, daar heb ik mijn mensen voor. Wilde je het geheimhouden voor mij? Ik dacht dat we elkaar wel zagen zitten. Dat er iets moois bloeide tussen ons.'

'Jou zie ik wel zitten, maar je werk bij die akelige organisatie niet. Dat weet je goed genoeg.'

'Nou, dat is dan opgelost. Ik heb niets meer vandoen met die mensen. Ik ben met pensioen, ik ga rentenieren. Hopelijk gaan we dat samen doen, Sophie. We gaan van het leven genieten. Naar het theater. Dansen! En we gaan zo vaak mogelijk naar Italië. Zwoele avonden, sfeervolle terrasjes, heerlijk eten, prosecco. Weet je nog? We hebben het besproken.'

'Mag ik mee?'

'Néé, Roos!'

'Sorry, het was het proberen waard.'

'Wat weet Roos eigenlijk over jou? Mag ze dit allemaal horen?' vraagt Sophie terwijl ze mij bestudeert.

'Eh, Roos was erbij toen ik ontsnapte uit de gevangenis. Ze zeurde net zo lang tot ik alles verteld had. Maar Roos is een schat, ze is te vertrouwen, en morgen gaat ze weer naar haar pleegouders.'

'Ik ga niet terug.'

'Dat lijkt me toch wel een goed plan, meisje,' zegt Sophie streng. 'Het is niet goed voor je om te lang met oude mensen op te trekken. En zeker niet met mensen met een verleden als Leo.'

'Moet jij zeggen met jouw verleden. Je werkte in de prostitutie.' Ik vind dat ik het voor Leo moet opnemen. Sophie doet niet aardig tegen hem.

'Mijn God! Heb je haar echt alles verteld?'

Leo schudt driftig met zijn hoofd en haalt zijn schouders hoog op. Dan kijkt hij mij boos aan.

'Je sprak erover met Boudewijn, Leo. Ik was erbij.'

'Eh, dat is waar, maar Boudewijn zei … Ik ontkende dat stellig en … Sorry, Sophie. Dank je wel voor de hulp, maar niet heus, Roos!'

'Maar ze doet niet lief tegen jou,' zeg ik zacht ter verdediging van mezelf.

'Roos heeft gelijk, Leo. Ik gedraag me vervelend. Dat verdienen jullie niet. Ik ben blij dat ik je weerzie. Maar waarom ben je ontsnapt uit de gevangenis? Je had nog maar een halfjaar te gaan. Op zijn hoogst. Zijn ze niet op zoek naar jou?'

'Jazeker, maar we hebben voorzorgsmaatregelen genomen.' Leo wijst naar zijn gladgeschoren kin en zet daarna de zwarte

bril op. 'Ik heb een nieuwe identiteit. Ik kan gaan en staan waar ik wil. Tot ze me niet meer zoeken, moet ik wel een beetje voorzichtig zijn.'

'Maar waarom? Wat is nou een halfjaar?'

'O ja, eh, nou voor mij is dat heel veel sinds kort, Sophie. Tja, ik moet je wat vertellen.'

Sophie en ik gaan tegelijkertijd op het puntje van onze stoel zitten.

'Het is de rikketik, die doet het niet meer zo goed. Het kan erfelijk zijn, maar het kan ook met mijn levensstijl te maken hebben. In de …'

'Je bent toch zeker wel gestopt met roken?!'

'Ja, natuurlijk. Zonder al te veel moeite eigenlijk.'

'Gelukkig. Ik trouwens ook. Ik was het gezeur van Isa meer dan zat. Ze heeft gewonnen. Het eerste jaar was moeilijk, maar daarna was ik er blij mee.'

'Isa!' roept Leo zo hard dat ik ervan schrik. 'Hoe is het met je dochter?'

'Goed, hoor, met Isa gaat het heel goed. Gelukkig maar. Ze studeert psychologie. Eerstejaars. Ze woont op kamers, maar zeker één keer in de maand komt ze naar huis. Dan doen we leuke dingen. Gezellig, want ik mis haar wel.'

'En Ahmed? Of …'

'Het zijn goede vrienden gebleven, maar er is geen romantiek meer, als je dat bedoelt. Ahmed doet het ook goed. Hij loopt stage bij een groot bedrijf. Elektrotechniek. Echt iets voor hem.'

'Fijn. Ahmed was niet zo heel erg geschikt voor … Nou ja, laat ook maar. Verleden tijd. Hoor je, Roos? Als je op school je best doet, komt het allemaal goed. Je pleegouders …'

'Ik gá niet terug!'

'Vertel verder, Leo. Je hart, is het heel ernstig?' vraagt Sophie ongerust.

Ik maak me ook zorgen. Ik heb het al een keer met eigen ogen gezien dat Leo even niet lekker werd.

'Tja, ernstig, best wel, dat zal ik niet ontkennen. In de gevangenis voelde ik me vaak vermoeid. Ik verloor een paar keer het bewustzijn. Dat was voldoende om mij naar de dokter te sturen. Nou, en die stelde dit vast na een paar onderzoeken.'

'En nu?'

'Ja, en nu?'

'Lieve dames, maak je niet te veel zorgen. Ik heb medicijnen en die werken goed. Eigenlijk moet ik geopereerd worden, maar dat is een risicovolle onderneming. Als ik het laat doen, moet ik maatregelen nemen.'

'Maatregelen?'

'Ja, nalatenschap, uitvaart, dat soort dingen.'

'Wanneer word je geopereerd?'

'Niet, Sophie, ik laat het niet doen. Zoals gezegd, de pillen werken goed. Ik ga van het leven genieten. Weg met de stress. Voldoende rust. En lichte beweging natuurlijk. Ook dat.'

'Je bent gek!'

'Nee hoor, het is een kwestie van afwegen. Voors en tegens. Ik moet wel elk halfjaar naar de dokter voor controle. Maar of ik ...'

'Dat ga je zeker wél doen, meneer Meijer. Ik sleep je er eigenhandig naartoe.'

'Oké, Sophie, rustig maar, ik ga naar de controle. Naar een andere dokter, natuurlijk. Komt later. Maar betekent dat dat jij ...?

Als je nog wilt, gaan we een mooie tijd tegemoet samen. Je begrijpt dat ik geen dag meer wil verliezen. Daarom ben ik wat eerder uit de gevangenis vertrokken dan gepland door oom agent.'

'Haha, die Leo, dat rijmt.' Ik lach ook omdat ik opgelucht ben. Het valt gelukkig allemaal wel mee. Met de juiste medicijnen kan Leo vooruit, ik heb het zelf gezien. Opereren kan altijd nog.

10

Ik kijk verdwaasd naar het bloed op mijn hand. De scherpe pijn boven mijn wenkbrauw was er ineens. Na twee harde knallen. De ruit van het portier aan mijn kant is versplinterd. Er liggen honderden stukjes glas op mijn schoot, op de zitting van de autostoel en op de vloer. De plotselinge rijwind blaast hard in mijn gezicht. Ik kijk opzij naar twee donkere, gesloten motorhelmen die mij als marsmannetjes lijken aan te staren. De bijrijder heeft een pistool in zijn hand. Het ding is op onze auto gericht. De man in het zwarte leren motorpak heeft geschoten en gaat dat zo meteen weer doen.

De arm van Leo duwt mij met veel kracht in de rugleuning van de autostoel. Als ik naar beneden kijk, zie ik in zijn hand ook een pistool. De knallen uit het vuurwapen klinken keihard. Het suist in mijn oren. Het gevoel van enorme watten in mijn hoofd maakt snel plaats voor een intense, niet te verdragen pieptoon. In een reflex druk ik mijn handen tegen mijn gepijnigde oren.

De motormannen schrikken van de schoten van Leo. Ze hadden deze reactie waarschijnlijk niet verwacht. De bestuurder van de motor remt krachtig om de kogels te ontwijken. De mannen in het zwart verdwijnen daarmee abrupt uit mijn gezichtsveld. De adem stokt in mijn keel.

'Bukken!' commandeert mijn reisgenoot. 'Hoofd op je schoot en handen in je nek!' Ik doe wat Leo zegt en wacht trillend af wat

er gaat gebeuren. Hij trapt het gaspedaal dieper in. Ik voel de versnelling van de Mercedes in heel mijn lijf, maar blijf voorovergebogen zitten, zoals Leo had bevolen. Hij maakt scherpe stuurbewegingen, waardoor ik ook nog eens heftig van links naar rechts beweeg en een flinke misselijkheid op voel komen. Ik word nogal snel wagenziek, daar is normaal gesproken veel minder voor nodig. Wanhopig probeer ik het kokhalzen onder controle te krijgen.

Shit, shit, shit! Wat is er aan de hand? Wat moeten die klootzakken, waarom willen ze mij dood? Of hebben ze het op Leo gemunt? Zijn het vijanden uit zijn criminele verleden? Hebben ze gehoord dat hij ontsnapt is uit de gevangenis?

Het laatste uitwijkmanoeuvre van Leo is er een te veel. Het braaksel klettert tussen mijn sneakers op de automat. Het is gelukkig niet veel, en het geeft enige opluchting. De pijn boven mijn wenkbrauw lijkt voor een groot deel weg te trekken, maar dat kan ook door de niet te controleren spanning komen. Redt Leo ons hieruit, of gaan we allebei dood? Dood! Ik dacht kort geleden nog dat het de oplossing voor al mijn problemen zou zijn. Maar nu wil ik het absoluut niet. En zeker niet zo. Ik wil léven.

'Sodemieter, ik raak ze niet kwijt, Roos. Blijf zo zitten. Niet bewegen, ik ga wat proberen.'

Natuurlijk blijf ik zo zitten. Ik dúrf niet eens te bewegen. Dat waren échte kogels. Uit échte pistolen. Ik word gek!

We gingen na het middaguur van Sophie terug naar het hotel om uit te rusten en ons op te frissen. Daarna stond nog één keer sushi eten op het programma om de goede afloop te vieren, en samen nog een mooie avond hebben als afscheid. Ik had Leo verteld dat ik zijn beslissing, om mij morgen terug te brengen

naar mijn pleegouders, respecteerde. De werkelijke reden is dat ik Leo en Sophie niet in de weg wil zitten. Zij moeten samen verder, zonder mij. Die sushi kan me nu trouwens gestolen worden.

'Daar gaat ie, op hoop van zegen!' roept Leo. Met een ruk gooit hij het stuur om. Piepende banden. Luid geclaxonneer achter ons. De autogordel snijdt in mijn nek. Ik kan niet anders dan rechtop gaan zitten.

'Wat ga je doen, Leo? Zijn ze er nog?'

'Ik denk het wel. Op de motor ben je altijd in het voordeel. Het zijn pro's. De parkeergarage, dat is onze kans. Bukken, Roos!'

'Nee! Dat gaat niet.'

'Dit is geen moment om eigenwijs te zijn!'

'Het doet zeer … En ik wil kijken.'

'Daar zijn ze!'

Leo geeft weer gas. Ronkend versnelt de Mercedes. We racen keihard op een kleine auto af die kalm onder de slagboom de parkeergarage in rijdt. Ik weet wat Leo wil doen. Hij wil ook onder die openstaande slagboom door. Dat scheelt tijd. Het lukt! De slagboom raakt het kofferdeksel, maar we zijn binnen. De achterkant van de kleine auto komt gevaarlijk dichtbij. Op het allerlaatste moment draait Leo aan het stuur en rijden we tegen de rijrichting in. Mijn vingers omklemmen verkrampt de zijkanten van de zitting van mijn stoel. Mijn nekspieren voelen als stalen kabels. Gelukkig komen we geen uitrijdende auto's tegen. Dat is pure mazzel.

Als een heuse coureur stuurt Leo de luxewagen langs scherpe bochten omhoog de garage in.

'Waarom doe je dit, Leo? We zitten hier toch hopeloos in de val?'

'Laat me maar, Roos. Ik weet wat ik doe.'

'Dat hoop ik wel. Shit, wat is dit? Wie zijn die gasten?'

'Dat zeg ik toch. Het zijn pro's. Huurmoordenaars, verdomme. Hoe kon ik zo naïef zijn?'

'Waarom moeten ze jou hebben? Heb je ze iets aangedaan?'

'Klaarblijkelijk. Sta ik nondeju bijna heel mijn leven voor ze klaar, en dan krijg je dit! Stank voor dank.'

'De organisatie?'

'Alonzo en zijn klootzakken.'

Na de laatste bocht steekt Leo de Mercedes hevig remmend in een vrije parkeerplek. Dat hij met deze snelheid alleen de bumper van de auto naast ons raakt, is een wonder. Hij trekt de versnellingspook in de achteruitstand en met een gierend geluid manoeuvreert de opgefokte crimineel de luxewagen weer uit de parkeerplaats. We staan nu in de goede rijrichting.

'Dat is een begin,' mompel ik cynisch.

'Eruit, Roos! Uit de auto! Verschuil je tussen de geparkeerde auto's. Nu!'

Zonder nadenken doe ik wat Leo zegt. Het autoportier gooi ik met een klap dicht en ik ren tussen hoge, lage, lange, korte, rode, zwarte, witte voertuigen naar een veilige plek. Ik buk en draai me om. Waar is de Mercedes? Daar! Ik móét zien wat er gebeurt. Wat gaat Leo doen? Wat heeft hij bedacht?

Het roffelende geluid van de motor komt dichterbij. Het klinkt onregelmatig. De mannen in het zwart zoeken en zijn op hun hoede. Ze weten dat Leo gewapend is. Natuurlijk weten ze dat, het zijn collega's. De grijze gangster staat achter zijn eveneens grijze wagen. Het valt me nu pas op, ze lijken gemaakt voor elkaar. Leo heeft het pistool vast. Zijn handen steunen op het dak van de auto.

De bestuurder van de motor geeft een beetje gas. Waarschijnlijk om te intimideren. Ik kijk achterom en zie de mannen achter mij door glijden. De twee helmen speuren tussen de geparkeerde auto's. Om zeker niet gezien te worden, laat ik me nog wat verder zakken. Ze zijn nu vlak bij Leo. Over een paar tellen zullen ze de bocht nemen waarachter hij klaarstaat om te vuren. Ik weet dat er schoten gaan komen, maar toch schrik ik me wezenloos als het eerste salvo klinkt. De luide knallen echoën door de holle ruimtes van de kille parkeergarage. Remgeluid. Een klap. Metaal op beton, de motor valt. Nóg een salvo. Dan wordt het stil. Ik durf weer te kijken. Gelukkig, Leo is ongedeerd, hij stapt in de auto. Weer piepen de banden van de Mercedes hemeltergend als de dappere opa gas geeft. De wagen komt met hoge snelheid mijn kant op. Ik moet zorgen dat ik klaarsta als hij langskomt. Geen tijd te verliezen. Leo ziet mij staan en stopt. Zo snel als ik kan, stap ik in. Voor ik goed en wel zit, rijdt de auto alweer verder.

'Heb je ze geraakt? Zijn ze …?'

'De bestuurder wel, dat weet ik zeker, maar die andere hufter …'

Blám, blám. Opnieuw galmt het geluid van schoten door de parkeergarage. Geschrokken draai ik me om en zie felle vonken op de achterkant van de auto. Eén van de kogels raakt het plaatwerk van de Mercedes.

'… dus niet,' gromt Leo. 'Die heeft zeker een engeltje op zijn schouder. Of een kogelvrij vest. Nou ja, hij krijgt ons in ieder geval vandaag niet meer te pakken.'

Leo verhoogt de snelheid nog een keer als we de uitgang naderen. In het hok naast de entree zie ik een klein stukje van de bewaker. De pet van zijn uniform met daaronder twee bange

ogen, meer niet. De man heeft zichzelf in veiligheid gebracht en telefoneert. Met de politie, durf ik te wedden. Zou ik ook doen: ver wegduiken en de wouten bellen.

Alle slagbomen staan open. Dat is een goede beslissing van de bewaker, want anders was er nu zeker een aan diggelen gegaan. Ook voor de politie zou het een obstakel zijn geweest. Maar die zijn nog in geen velden of wegen te bekennen.

'We hebben het gered,' denk ik hardop terwijl ik mijn bevende handen bestudeer. Er kleeft bloed aan. Van de wond boven mijn wenkbrauw, vermoed ik.

Leo kijkt naar mijn voorhoofd. 'Valt wel mee, hoeft niet eens gehecht te worden,' zegt hij troostend. Ik druk mijn handen stevig op mijn bovenbenen om het trillen te stoppen. Met opwellende tranen in mijn ogen en vol ongeloof over wat er zojuist gebeurd is, kijk ik de oude baas aan. Hij probeert te glimlachen. 'Een pleister is voldoende, echt waar.'

11

'Ik weet hoe we het gaan aanpakken, Roos. Je had natuurlijk al-lang veilig bij je pleegouders moeten zijn. Eerlijk gezegd kwam dat gisterenavond door alle commotie niet eens bij me op. Stom natuurlijk. Ik dacht alleen maar … Nou ja, ik ben blij dat ik het niet gedaan heb, want ik heb je nodig. Durf je het aan? Het is niet helemaal ongevaarlijk.'

Na de aanslag is Leo blijven rijden. De stad uit, de snelweg op. De kapotte autoruit heb ik tijdens het rijden provisorisch ver-vangen door met tape aan elkaar geplakte plastic tassen. Meer dan een uur hebben we gereden, zonder iets te zeggen. De ver-beten blik van Leo was moeilijk om aan te zien. Het deed zeer. Ik gun hem dit niet. Op zijn voorhoofd zag ik opnieuw kleine zweetdruppeltjes. En hij zoog weer op een tabletje. Het voorval heeft hem geraakt. Verraden worden door je vrienden lijkt me verschrikkelijk.

Ik heb het niet gevraagd, maar het leek me duidelijk dat we onderweg waren naar Alonzo. Maar wat er daarna ging gebeuren, wist ik echt niet. Wat doet een crimineel in zo'n situatie? Rent zo iemand doldriest naar binnen en knalt dan iedereen op zijn pad overhoop, zoals in sommige films en series? Ik denk het niet. Dat zie ik Leo niet doen. Of hij moet zó kwaad zijn … En kwaad was mijn oppas zeker. Je had die ogen moeten zien. Rond zijn neus

zag ik rimpeltjes die ik nog nooit bij hem gezien heb. Ik hoorde hem knarsetanden.

In een donkere en verlaten straat is Leo gestopt. 'We blijven hier, Roos,' zei hij. 'Ik moet iets bedenken, en we moeten slapen.' Ik stelde geen vragen en deed wat hij vroeg. De autostoelen werden in ligstand gezet. Leo deed zijn jasje uit en legde het omgekeerd op zijn bovenlichaam, bij wijze van dekentje. Ik deed hetzelfde met mijn sweater, die op de achterbank van de Mercedes lag. Slapen kon ik niet, er was te veel gebeurd. Dingen die ik normaal niet meemaak, die een normaal mens normaal niet meemaakt. Dingen die je alleen in films ziet. In het echt is het anders. Veel harder. Blikkeriger. En er is geen opzwepende muziek.

Leo is bijna te grazen genomen door zijn vrienden, door zijn familie, zoals hij die eikels noemt. Ik dacht aan mijn vriendinnen. Aan alle twee. Meer zijn er niet. Maar ik mis ze wel. Mijn pleegouders wonen niet in de stad waar ik opgegroeid ben. Ik moest daarom halverwege het schooljaar naar een andere school. Dat is niet fijn, het veroorzaakt veel onzekerheid. Weggaan van de oude school vond ik niet erg. Mijn klasgenoten daar waren geen vriendinnen. Dat kon ook niet in mijn toenmalige situatie. Hoe zou het nu gaan? vroeg ik me af. Nou, dat was snel beklonken. De klassenmentor stelde me voor aan vierentwintig paar nieuwsgierige ogen. Daar sta je dan, peentjes te zweten voor een groep onbekende leeftijdgenoten. Dat stukje had ik liever overgeslagen.

'Kom hier maar zitten,' riep Sanne. Ze schoof haar stoel een stukje opzij. 'Ja, kom maar, Roos,' zei Ishana. Ze stond op, pakte achter in het klaslokaal een stoel, tilde die over de hoofden van twee lange slungels met ernstig veel pukkels, en zette het ding resoluut tussen haar zitplaats en die van Sanne in. Geregeld. Ik ging

zitten en glimlachte dankbaar naar die twee spontane dames. Tegelijkertijd moest ik denken aan de ideale meidengroep die wij nu onbedoeld vormden. Pittige Ishana met haar zwarte dreadlocks. Lieve Sanne met dat steile bruine haar tot op haar billen, en flapuit-ik met mijn blonde krullen. Sanne en Ishana werden mijn beste vriendinnen. Het mooiste wat me overkomen is in heel mijn leven. Ik krijg spontaan kippenvel als ik eraan terugdenk.

We deden alles wat vriendinnen doen. Urenlang shoppen bij CoolCat, H&M en Primark. Gieren van het lachen om niets, bij liters warme chocolademelk met koekjes. Snikken bij romantische films. En alle dansjes van de beste nummers van Beyoncé oefenen tot we die tot in de perfectie beheersten. Alle drie werkten we op zaterdag bij de Albert Heijn waar de vader van Sanne bedrijfsleider is. Na de zomervakantie vertrok Ishana naar een stad in het noorden van het land. Haar vader ging daar werken nadat hij bijna een jaar werkloos was geweest. We hebben op onze afscheidsavond tranen met tuiten gehuild. Maar lang leve de telefoon. Sanne en ik whatsappen nog elke dag met Ishana.

Aan die meiden lag het niet dat ik met Dennis weggelopen ben. Ondanks Sanne en Ishana voelde ik me niet echt gelukkig bij mijn pleegouders. Te veel pleeggezin, te weinig Roos, als je begrijpt wat ik bedoel. Uit beleefdheid deed ik mijn best om me te voegen naar mijn nieuwe omgeving, maar alleen bij mijn vriendinnen was ik mezelf.

Dennis was er ineens. Hij kwam uit de lucht vallen. Ik kreeg direct vlinders in mijn buik van die mooie jongen met zijn betoverende glimlach. Jongen is niet het juiste woord; Dennis is een stuk ouder dan de oudste leerlingen op onze school. Hij sprak ons aan in het stadscentrum, toen we zoals gewoonlijk chocola-

demelk gingen drinken na het shoppen. Hij kwam ongevraagd aan onze tafel zitten en vroeg ons de oren van het hoofd. En wij maar giechelen als een stel onnozele bakvissen. Dennis bood ons zelfs een joint aan. Hij benadrukte dat hij geen dealer was, maar dat hij zojuist inkopen had gedaan bij de coffeeshop. Alle drie bedankten we vriendelijk voor het aanbod. Ik kon het niet laten om te vertellen over mijn verslaafde ouders en dat ik nu dankzij die gore troep die ze gebruikten bij een pleeggezin moest bivakkeren, waar ik het helemaal niet naar mijn zin had. Daar wilde Dennis meer van weten. Ik was gevleid door de belangstelling. Sanne en Ishana moesten mij erop wijzen dat het de hoogste tijd was om naar huis te gaan, anders had ik nog uren met die leuke jongen door kunnen kletsen. Bij het weggaan gaf hij mij een luchtzoen. Eigenlijk was ik toen al verkocht.

Tot mijn grote verbazing stond Dennis enkele dagen later op het schoolplein te wachten. Op mij! What the fuck, dacht ik. Hij vroeg of ik zin had om samen iets te gaan drinken, want het was in de stad zo gezellig geweest. Ik smolt voor die twee vrolijke ogen die me smekend aankeken en stapte achter op zijn scooter. Met mijn haren in de wind voelde ik me voor het eerst in tijden zielsgelukkig. Ik had het blijkbaar toch nog in me en ik wilde dat gevoel nooit meer kwijt.

‘Natuurlijk ga ik je helpen! Wat ben je van plan, Leo?’ Ik wrijf in mijn ogen en geeuw nog maar eens. Blijkbaar heb ik toch een paar uur geslapen.

‘Ik moet Alonzo spreken. Ik vraag het hem op de man af en als het antwoord niet bevredigend is, dan …’ Leo pauzeert, hij twijfelt.

'Wat dan?'

'Dan moet je maar even de andere kant op kijken.'

'Je gaat toch niet ...?'

'Nou, zover is het nog lang niet. Eerst maar eens binnen zien te komen.'

'Woont Alonzo hier vlak bij?'

'Hij woont in een kantoorvilla. Eigendom van de organisatie. Hij woont er niet alleen en het gebouw is goed beveiligd. Dat is noodzakelijk in onze branche. Maar we komen wel binnen.'

'Hoe dan?'

'Verkleed als bakker De Hoogh. Wat zeg je daarvan? Als er iemand jarig is, komt Willem de Hoogh tompoezen brengen. Daar is iedereen dol op. Ik ook.'

'Verstoppen wij ons dan in de bestelwagen? Wanneer komt hij? Is er iemand jarig?'

'Nee, niet dat ik weet. En we verstoppen ons niet, we rijden met het bestelbusje naar de poort en bellen gewoon aan. Verkleed als bakkers natuurlijk.'

'Hoe komen we aan zo'n busje? En aan bakkerskleren?'

'Dat lenen we allemaal van Willem. Die woont hier in de buurt. De winkel is nog niet open, maar Willem is al uren aan het werk. Eitje. Hihi.'

'Je gaat hem toch niet neerschieten?'

'Nee, waar zie je me voor aan? Als bakker De Hoogh meewerkt, doen we hem niets.'

'Leo!'

'Het is oorlog, Roos, dat heb je nu toch wel in de gaten, hoop ik.'

12

Bij de toegangspoort van de indrukwekkende villa bel ik een tikkeltje zenuwachtig aan. De korte witte bakkersjas trek ik nog maar eens goed recht. Het fantasieloze ding is eigenlijk te groot voor mij.

Bakker De Hoogh werkte goed mee, daar hadden we geen klachten over. Hij had natuurlijk weinig keus. Ik werk ook mee als iemand een pistool laat zien. Zeker weten. De arme man pieste zowat in zijn broek. Leo heeft hem met tiewraps aan een keukenstoel vastgebonden. Over zijn lippen ging een stuk van de ducttape van dezelfde rol waar ik het kapotte autoraam mee gerepareerd had. Leo heeft die spullen altijd in de auto liggen. Ze komen regelmatig van pas. Als laatste ging de deur van de werkplaats op slot. Bakker De Hoogh zou in elk geval gevonden worden, verzekerde Leo mij toen ik er bezorgd naar vroeg, maar dat moest niet té snel gebeuren. Hooguit een uur of twee moest hij stilzitten, want dan zou de winkel ongeveer open moeten zijn en zouden de eerste klanten onraad ruiken.

We hebben in de straat waar de villa van Alonzo staat nog ruim een uur gewacht. Leo wilde niet voor zonsopgang aanbellen, want dat zou verdacht zijn. Dat de mannen van de beveiliging vroeg in de ochtend slaperig zijn na een lange nacht wachtlopen is een niet te onderschatten voordeel voor ons, zei Leo opgewekt. Ik wilde zeggen dat ik dat wel begreep, maar de woorden kwamen niet helemaal duidelijk uit mijn mond omdat die op dat moment

grotendeels was gevuld met tompoes. Die hadden we als ontbijt. Lekker, jongen. Shit.

'Wie daar?' klinkt het uit de intercom. Aan de camera op de muur kan ik zien dat ik bekeken word. Dat is geen probleem, ik denk niet dat ik heel bedreigend overkom, en dat is dus precies Leo's bedoeling.

'Bakkerij De Hoogh. Ik ben Roos. Ik loop een paar weken snuffelstage bij mijn oom. We hebben tompoezen voor de jarige.'

'Wie is er jarig?'

'Weet ik veel. Er is gebeld.' Ik haal mijn schouders op en kijk om naar het bestelbusje, waar Leo's gezicht achter de zonneklep verborgen is.

'Kom maar door. Tompoezen zijn altijd welkom.'

Ik draai om en stap in de auto. De hoge poort gaat langzaam open. Leo stuurt de bestelbus over het grindpad naar de ingang van de villa. De twee mannen in de enorme voortuin groeten ons. Ik zwaai terug in het voorbijgaan. Leo niet. De verbeten blik van gisterenavond is terug in zijn ogen.

'Zie je die brede trap, Roos? Daar moeten we zijn. Als we uitstappen, loop jij rustig voorop naar de voordeur. Ik draag de doos met tompoezen en loop zo dicht mogelijk achter jou. Ik wil nog niet herkend worden. Als we de man bij de deur te pakken hebben, zijn we al een heel eind op de goede weg.'

'Ik hoop dat je weet wat je doet, Leo. Voor jou is dit bekend terrein. Maar ik vind het kei-eng.'

'Wees niet bang, je loopt nog geen gevaar. Als ze mij onverhoopt omleggen, zeg je dat ik jou gedwongen heb.'

'Super, ik zal het onthouden, maar ik heb liever dat je in leven blijft.'

Ik glimlach naar de brede man bij de voordeur. Net als de twee mannen in de tuin zit hij strak in het pak. 'Jullie hebben weer eens geluk dat er iemand jarig is. Lekkere tompoezen vandaag.'

De bewaker kijkt me onnozel aan. 'Ik weet nog steeds niet wie er jarig is vandaag,' zegt hij, 'maar het zal me ook worst wezen. Ik ga subiet lekker slapen. Rechtdoor naar de keuken graag. Je weet de weg, bakkertje.'

Leo laat de doos vallen en drukt zijn pistool tegen de slaap van de portier. 'Luister, Toni, wat ík weet, is dat jíj vandaag niet jarig bent als je niet direct je schiettuig aan mij geeft en doet wat ik zeg.'

'Verrek! Leo, ben jij dat? Wat is dit allemaal? Is het een grap?'

'Geen grap, Toni. Doen wat ik zeg!'

'Oké, rustig maar. Wat is er gebeurd? Dit is …'

'Lopen! Ik wil Alonzo spreken. Onder vier ogen. Begrepen?'

'Jaja, begrepen, maar ze slapen allemaal nog. Je bent vroeg. Luister, Leo, ik snap er niets van, ik …'

'Nou, jij misschien niet, maar die twee cowboys wisten precies wie ze moesten mollen gisterenavond. Is niet gelukt, Toni. Ik ben er nog.'

'Nee! Hebben ze jou …? Ik weet van niets. Je moet me geloven.'

'Breng me naar de slaapkamer van Alonzo. Het is tijd dat we hem wakker maken. Genoeg geslapen.'

De vertwijfelde man doet wat Leo zegt en gaat ons voor op de statige trap, naar de slaapvertrekken, mag ik aannemen. Volgens mij weet hij echt niet waar Leo het over heeft en anders acteert hij het goed. De bewaker klopt voorzichtig op een van de deuren op de overloop. Leo stapt driftig naar voren, grijpt de klink

en gooit de slaapkamerdeur met kracht open. Die slaat met een harde knal tegen een obstakel, waarschijnlijk de kledingkast of een antiek dressoir, want dat past allemaal in de giga ruimte voor ons. Deze kamer is drie keer zo groot als onze hotelkamer. Minstens. 'Zo, die is wel wakker,' zeg ik geschrokken.

De twee mannen kijken om, alsof ze verrast zijn dat ik er ook nog ben. 'Wacht op de gang, Roos,' commandeert Leo.

'Ik wacht nergens niet, ik ben niet gek,' snauw ik terug. 'Zo meteen komt de volgende malloot met een schietgeweer aanzetten.'

Leo hoort mij al niet meer. Hij staat oog in oog met Alonzo, die in een mum van tijd op de rand van zijn indrukwekkende hemelbed zit en naar zijn wapen op het nachtkastje zoekt. Op de tast, want de grote bril naast het pistool zal hij daarvoor eerst op moeten zetten.

'Waag het niet, Alonzo. Voor je het weet, heb je een gaatje in je hoofd.'

'Leo? Ben jij dat? Wat ...?'

'Wat zeg ik nou? Weg van die proppenschieter!'

'Rustig nou. Ik pak alleen mijn bril. Ik begrijp niet ...'

'Je begrijpt niet dat ik nog leef?'

'Nog leef? In hemelsnaam, vertel me ...'

'In de kast, Toni! Opschieten. Ik wil je even niet zien.'

'Maar ik ben een beetje claustrofonisch, Leo, dat weet je. Ik ga liever niet ...'

Leo richt zijn pistool op de grote man. 'Fobisch, Toni, het is claustrofobisch. Engtevrees is ook een goed woord als je je eigen tekortkoming niet fatsoenlijk uit kunt spreken. In de kast!' De bewaker doet stilzwijgend wat mijn boze voogd hem opdraagt. Leo

maakt met zijn pistool een wuivend gebaar naar mij. Ik begrijp de bedoeling, loop naar de zware eiken kast en draai de sleutel om. 'Oei, oei, oei,' klinkt het gedempt vanuit de kledingkast.

'Vertel je me nou onderhand wat er aan de hand is, Leo Meijer? Waarom ben je uit de gevangenis? Wat is er gebeurd?' Alonzo is gaan staan. Hij heeft zijn dikke bril met jampotglazen opgezet en stapt in zijn glanzende rode pantoffels. Ze passen mooi bij zijn dure zijden pyjama. Die lijkt trouwens verdacht veel op de pyjama van Leo.

'Dat weet je best! Jij hebt die twee gasten op mij afgestuurd. Dat kostte bijna het leven van deze kleine meid hier. Een van de kogels schampte haar voorhoofd.' Ik voel een koude rilling over mijn rug lopen als Leo over de aanslag vertelt.

'Ik weet van niets. Ik heb niemand gestuurd. Waarom zou ik dat doen?'

'Vanwege mijn ontslagbrief. Omdat je bang was dat ik uit de school had geklapt, in ruil voor strafvermindering. Schaam je. Jij moet onderhand weten dat ik zoiets nooit zou doen. Jullie zijn mijn familie. Godallemachtig! Er waren andere redenen voor mijn ontslag en mijn vervroegde vertrek uit de gevangenis. Dat had ik je graag verteld, als je ernaar gevraagd had. Maar nee hoor, niks. Nog geen kaartje. Na al die jaren.'

'Ik wist helemaal niet dat je uit de gevangenis bent. Hebben ze je vrijgelaten? Waarom wisten wij dat niet? We hadden plannen.'

'Jazeker, plannen om mij om te leggen. Je beste vriend nota bene.'

'Echt niet! Waar heb je het over?' Alonzo draait zijn gezicht naar de kast. 'Toni! Heb je alles gehoord?'

'Ja.'

'Wat gingen wij doen als Leo uit de bak kwam?'

'We gaan eten.'

'Hoezo, we gaan eten? Toni! Zeg het! Wat waren we van plan?'

'Eten toch? Wat wil je horen? Mag ik eruit?'

'Nee!' roept Alonzo zwaar geïrriteerd door zo veel domheid van zijn lijfwacht. 'Je blijft daar de rest van je leven, *scemo*.'

'Shit.'

'Vertel het zelf maar, Alonzo. Vertel je smoesje maar,' sneert Leo. Hij wordt ongeduldig. 'Ik hoop niet dat je denkt dat ik gek ben.'

'We zouden je opwachten bij de uitgang van de bajes, Leo, op de dag van je vrijlating. Dat gingen we groots vieren, in het beste restaurant van Nederland. Bij Buoncibo van onze grote vriend Panfilo. We gingen wijn drinken. De beste wijn: Barolo uit Piemonte. En we hadden een prachtig afscheidscadeau, een spiksplinternieuwe Mercedes. Zilvergrijs, als onze haren. Mijn vriend, ik hou van je, dat weet je toch.' Alonzo loopt met uitgestrekte handen naar Leo. Die zet een stap naar voren en richt zijn pistool op de man in pyjama. Ook Alonzo zet een stap naar voren en spreid zijn armen theatraal. 'Schiet maar, Leo, schiet, als je me niet gelooft.'

Leo twijfelt, hij denkt na. 'We gaan, Roos. We komen hier geen steek verder. Pak het pistool van onze gastheer van het nachtkastje en bewaar het goed. We hebben het nog nodig. Meekomen, Alonzo. Tijd voor een verfrissende ochtendwandeling. En hou je handen maar boven je hoofd, een beetje gymnastiek zal je geen kwaad doen.'

Alonzo doet wat Leo zegt en gaat voorop naar de overloop.

'Zeg me wat ik kan doen om je te overtuigen, vriend. We kunnen zo niet uit elkaar gaan.'

'Je mag me met rust laten, Alonzo. Ik wil jullie niet meer zien. Nooit meer. Hou je laffe huurmoordenaars uit mijn buurt. Je weet nu dat ik niets zal doen dat de organisatie schaadt. Ik wil gewoon met pensioen. Is dát te veel gevraagd? De volgende keer aarzel ik niet. Hoor je?'

'Ik hoor je. Blijf kalm.'

Het grind knispert onder de pantoffels van Alonzo bij elke stap die hij verder in de tuin zet. Wij wachten beschut achter de voordeur. De loop van het pistool van Leo wijst in de richting van de baas van de criminele organisatie. Hij zal geen moment aarzelen om het wapen te gebruiken. Ik kijk naar het matzwarte wapen van Alonzo in mijn handen. Best zwaar, zo'n ding. Geen speelgoed.

'Er wordt niet geschoten!' roept de kalende opperboef. 'Leo gaat ongemoeid naar huis. Wie toch schiet, mag zijn eigen graf graven voordat ik hem daar persoonlijk levend in gooi. Begrepen?'

Ik schiet in de lach. 'Dat is duidelijke taal. En dan zeggen ze dat ík een flapuit ben.'

'Je blijft er wel vrolijk onder, Roos. Ben je niet bang deze keer?'

'Voor die aardige opa in zijn nichterige pyjama? Dacht het niet. Volgens mij zitten zij niet achter de aanslag. Of het zijn fantastische acteurs. Die Toni is te dom om iets te faken, Leo. Hij spreekt de waarheid, denk ik.'

'Tjonge, wat een mensenkennis. Schijn bedriegt, meisje. Eén moment van onoplettendheid van ons en … páf.'

Ik ben toch wel een beetje opgelucht als we in de bestelbus

van bakker De Hoogh zitten. Leo richt tijdens het starten van de motor nog steeds het pistool op Alonzo, die bij de poort achtergebleven is. De oude man kijkt treurig achter zijn dikke bril.

'Kan het ook iemand anders geweest zijn?' vraag ik aan Leo.

'Lijkt me sterk, maar het kan. Ik heb natuurlijk best veel vijanden gemaakt. Dat was niet te voorkomen. Maar die hebben nauwelijks baat bij mijn overlijden. Het kan hooguit een wraakactie geweest zijn. En dan is het knap dat ze me zo snel gevonden hebben.' Leo stuurt het bestelbusje achteruit. Eenmaal op de weg geeft hij een dot gas. Met een knetterende uitlaat gaat de bakkersauto ervandoor. 'Ik ging ervan uit dat Alonzo bij Boudewijn heeft geïnformeerd, of dat Boudewijn het per ongeluk heeft laten vallen tijdens een zakelijke transactie. Zoiets. Dat lijkt me toch aannemelijker. Het maakt de organisatie extra verdacht, vind je niet?'

'Nou je het zegt, daar had ik nog niet aan gedacht. Shit, de stiekemerds. In dat geval zullen ze je nog wel een keer opzoeken. Ik kan het haast niet geloven van die keurige baas met zijn rode sloffen. Heb je nu geen spijt dat je ooit boef bent geworden?'

'Hihi, je blijft volhouden, hè? Nee, deze oude boef heeft nergens spijt van. Maar nu wil deze boef rust aan zijn lijf. Daar is hij aan toe.'

Toen Leo zeker wist dat we niet gevolgd werden, reed hij op mijn verzoek nog even langs de bakkerij. Natuurlijk wel nadat we het bakkersbusje weer ingeruild hadden voor de Mercedes. Die was door Leo heel verstandig een flink eind van de bakkerij geparkeerd in een onopvallende woonstraat. De bestelwagen lieten we achter op het in de buurt gelegen rommelige industrieterreintje.

Voor de deur van de bakkerswinkel staat een politiewagen. Twee agenten praten buiten met een veel te dikke vrouw. Ze heeft haar armen over elkaar en geeft geduldig antwoord op de vragen van de politiemannen. Ik ben opgelucht dat de bakker bevrijd is.

'Ben je gerustgesteld, Roosje?'

'Ja hoor. Kunnen we misschien nog even naar binnen voor tompoezen?'

13

'Ben je gevolgd, Leo? Weet Alonzo ook waar ik woon?'

'Dat weet ik niet. Heb je hem wél een verhuiskaart gestuurd, Sophie?'

'Nee, natuurlijk niet, grapjas. Ik ben nu even serieus, en ook een beetje bang. Zijn ze achter je aan gereden?'

'Nee hoor, ruim voor de bakkerswinkel zag ik al dat ze niet de moeite namen om ons te volgen. Het kan een truc zijn van Alonzo. Slimme jongen, vergis je niet in hem. Hij deed zijn stinkende best om mij te overtuigen van zijn onschuld. De sluwe vos had het zelfs over een afscheidsfeest en een cadeau. Ik moet je zeggen dat ik het even niet meer wist. Bij twijfel niet uitschakelen. Dat kan kwalijke gevolgen hebben.'

'Uitschakelen? In de bakkerswinkel? Leo, doe normaal! Wat moet Alonzo trouwens met een bakkerij?'

'Niks. Hoezo bakkerij?'

'Je zegt net …'

'Nee, Sophie, het zit zo …'

'Alonzo was niet in de bakkerij, hij was in de villa.' Ik onderbreek het chaotische gesprek van de twee geliefden, want ik merk dat Leo er niet meer uit komt. 'We hebben bij de bakkerswinkel tompoezen gehaald om mee te nemen naar de organisatie.'

'Wat? Tompoezen? Vonden jullie het nodig om de moordaanslag te vieren met jullie allerbeste vrienden? Ik word gek, denk ik.'

'Nee, joh, we hadden die tompoezen alleen nodig om binnen te komen. Snap het dan. We hebben er wel een paar opgegeten als ontbijt.'

'Ik begrijp er geen snars van. En ik wil het verder ook niet weten. Ik ga koffiezetten.'

Sophie keek ervan op dat wij een dag later alweer voor haar deur stonden. Ze schrok zich een hoedje toen Leo van de aanslag op zijn leven vertelde. Hij durft nu nog niet terug te gaan naar het hotel. Alonzo weet tenslotte van die tijdelijke verblijfplaats, dus dat is te riskant. De oude crimineel wist even niet beter dan naar Sophie te gaan, in de hoop dat wij daar een dag of wat veilig zouden zijn. Hij wil niet blijven, want dan brengt hij uiteindelijk ook de vrouw van zijn dromen in gevaar. En ik moet zo snel mogelijk naar mijn pleegouders. Daarna verdwijnt Leo zelf voorlopig uit beeld. Op zijn minst totdat het raadsel van de aanslag opgelost is.

'Jullie blijven vannacht hier,' zegt Sophie resoluut als ze met de koffie uit de keuken komt. Voor mij heeft ze een glas Karvan Cévitam. Lekker, ik heb dorst gekregen van al dat gedoe. 'Morgenvroeg breng jij eerst Roos naar haar pleegouders. Je mag het arme kind niet langer aan al dat geweld blootstellen. Is dat duidelijk, Leo Meijer?'

'Zeker, kapitein. Heb je ook een koekje bij de koffie?'

Leo ligt op de bank. Hij leest in een damesmagazine en geeuwt om de haverklap. Nog even en hij valt in slaap. Sophie is in de weer met haar borduurwerk. Borduren kalmeert haar en elke keer als Leo in haar leven verschijnt, moet ze dringend gekalmeerd worden. En dat komt niet door zijn charmes alleen, zei ze. Sophie is grappig.

Op de achtergrond klinkt een Nederlandstalig nummer. *Ik zou oneindig willen schreeuwen, maar het gaat niet*, versta ik. Het is mooie muziek. Ik word er wel een beetje verdrietig van. Kan ik er met Sophie over praten? Ze lijkt me heel aardig. En wijs. Leo snurkt, dus dit is het moment.

'Ben je vrijwillig in de prostitutie gegaan, Sophie?' Ik demp mijn stemgeluid zo veel mogelijk.

'Jezus, Roos, hoe kom je dáár nou ineens op? Ik schrik ervan. Ben je niet veel te jong voor zulke dingen?'

'Het is maar een vraag.'

'Ja, dat is ook zo. Veel van mijn vrienden en kennissen hebben er al eens naar gevraagd. Meestal tijdens een goeie borrel, niet zo vaak net na de koffie. Je moet goed begrijpen dat ik een gezelschapsdame was, geen hoer.'

'Kwam daar geen seks bij dan?'

'Jawel, maar niet altijd. Dat kost de klant namelijk wel veel meer.'

'Dus toch.' Ik ben blij met dit antwoord. Anders was het gesprek hier al geëindigd.

'Ik vertel altijd openhartig hoe het zo gekomen is,' zegt de vrouw van Leo's dromen. Ik snap wel waarom hij zo verliefd is geworden op haar. Sophie is een prachtige vrouw en ze maakt zichzelf nog mooier met uitgekiende make-up en sexy kleding. Ik kan er zelf niet op lopen, maar ik vind haar enorme hakken geweldig. 'Het overkomt je namelijk voor een groot deel, net als met elk ander beroep. Het is niet zo dat ik op jonge leeftijd al gezelschapsdame wilde worden. Toen wilde ik ook gewoon verpleegster worden, net als elk ander meisje. Ik was gek op paarden in die tijd. Mijn kamer hing vol met posters van die dieren.

Ik verslond alle boeken waar paarden in voorkwamen. Van pony tot renpaard. Helaas voor mij hadden mijn ouders weinig geld. Paardrijden was voor mij niet weggelegd. Veel te duur voor die lieve mensen. Maar goed, tot zover dat.'

Ik hang aan Sophies lippen. Ondertussen borduurt ze geconcentreerd verder.

'In het begin ging het alleen om seks, dat zal ik eerlijk bekennen. Ik had een baantje als schoonmaakster op een kantoor, een adviesbureau. De eigenaar was een kennis van mijn vader. Een vriendelijke goedzak. Ik werkte na schooltijd en na sluitingstijd. Vaak was die eigenaar ook nog aan de slag daar. We raakten aan de praat en van het een kwam het ander. De goede man was achteraf nogal geschrokken van zijn daad. Hij gaf mij vier briefjes van vijfentwintig gulden en smeekte mij om er niet met mijn ouders over te praten. Dat vond ik geen probleem. Maar ik nam het geld natuurlijk wel aan. Om de zoveel tijd hadden we seks, en kreeg ik weer honderd gulden. Snel verdiend, dacht ik. Ook toen ik stopte met het schoonmaakwerk, bleef ik mijn voormalige werkgever zien. Daarbij kwamen nieuwe klanten, want ik was op zoek naar meer geld. Een leraar, de vader van een vriendin. Mijn inkomen groeide gestaag. Ik ging paardrijden. Tegen mijn ouders vertelde ik dat ik daar een baantje gevonden had. De manegehouder staat erop mij contant te betalen, anders gaat het niet door, zei ik. Daar hadden mijn ouders wel begrip voor. De belastingdruk was de laatste jaren wel erg hoog voor ondernemers, vond mijn vader, die zelf bijna heel zijn leven in een wollenstoffenfabriek werkte. Na de sluiting van de fabriek is hij nog een paar jaar conciërge geweest op een middelbare school. Met heel veel plezier, zei hij zelf vaker dan noodzakelijk was. Mijn vader bleef ondanks alle

tegenslag zo positief mogelijk in het leven staan. De arme stakker.'

'Mijn pa werkte op kantoor. Geen idee wat hij daar deed. Met zijn drugsverslaving zal het geen moeilijk werk zijn geweest, denk ik.'

'Ach kindje, toch. Hoor je nou wat die troep voor een ellende teweegbrengt, Leo Meijer?'

Er komt wel iets van geluid uit de mond van Leo, maar het is geen antwoord. Sophie dringt niet verder aan en vervolgt haar verhaal.

'Op mijn achttiende ging ik zelfstandig wonen in een schattig appartementje in het centrum van de stad. Kon ik makkelijk betalen. Het jaar daarvoor had ik mijn havo-diploma gehaald. Van een vervolgstudie is het nooit gekomen. Ik dacht nog even aan een secretaresseopleiding, maar dat plan liet ik al snel varen toen ik mevrouw Grant leerde kennen. Ze deed me een fantastische aanbieding. Een vast basisinkomen voor tien jaar, met een optie op nog eens tien jaar, en daarbovenop een percentage van de inkomsten die ik verdiende als gezelschapsdame. En ik kreeg bescherming natuurlijk, heel belangrijk in onze branche, want je hebt me er een paar idioten bij zitten. Breek me de bek niet open. Nou ja, goed. Hoeveel ik verdiende, hing dus af van hoeveel ik wílde verdienen. Jennifer Grant werd mijn beste vriendin. Je hoort al aan haar naam dat ze oorspronkelijk uit Engeland kwam. Manchester. We zijn ooit eens samen een lang weekend naar haar geboortestad geweest. Er was daar veel veranderd, zei ze. Vorig jaar is Jennifer overleden. Van de trap gevallen, Roos. Altijd hoge hakken aan, hè. Dat hoort bij ons vak. Je zag Jennifer nooit anders. Het is haar fataal geworden.'

'Jij draagt ook hakken, Sophie. Pas maar op. Ik vind ze trouwens wel super. Passen ze mij ook, denk je?'

'Ik woon gelijkvloers, jongedame.' Sophie grinnikt om mijn waarschuwing. Ze buigt voorover en met haar wijsvinger duwt ze haar pumps van haar voeten. 'Hier, doe maar eens aan.'

Ik trek mijn sneakers uit en schuif voorzichtig in de glanzende schoenen van Sophie. Ze zitten als gegoten. Deze hakken maken me ten minste tien centimeter langer. Ik ga staan en bewonder mijn voeten. Lopen durf ik nog niet. 'Wel een móóie dood,' zeg ik. Oei, dat was er weer uit voordat ik er erg in had.

'Haha, die Roos. Luguber grapje, hoor.'

Ik ga weer zitten en leg zo elegant mogelijk mijn ene been over het andere. Sophie knikt goedkeurend en gaat verder met haar verhaal. 'Nou, en toen kwam de kinderwens. Op latere leeftijd weliswaar, maar het is gelukt. Ik kreeg Isa. Zij is het wonder van mijn leven. Jammer dat ze op kamers woont, want ik vond het fijn om haar om me heen te hebben. Al klaagde ze wel veel over het roken.'

'Vond je de seks met die klanten fijn?'

'Die vraag kon ik verwachten. Ik vond het zeker niet vervelend. Mijn klanten moesten wel schoon zijn en lekker ruiken. Heb je zelf ook al seks gehad met je vriendje? Sorry, ex-vriendje? Vond je dat niet fijn dan?'

'Met Dennis wel.'

'Met Dennis wel, wat bedoel je daarmee?'

'Niet met die oude mannen.'

Sophie legt haar borduurwerk opzij en zet haar leesbril af. Leo zit plotseling rechtop in de bank, hij is klaarwakker. Kak, ik heb mijn mond voorbijgepraat.

'Oude mannen, Roos? Welke oude mannen?' Sophie kijkt niet meer vriendelijk. Haar gezicht staat strak en lijkt wel geschilderd door een kunstenaar. De sierlijke make-uplijnen versterken dat beeld nog meer.

'Ja,' zegt Leo, 'welke oude mannen?'

'De mannen die naar het huis kwamen,' zeg ik in de wetenschap dat dit antwoord niet genoeg zal zijn. Ik zucht.

'Welk huis? Laat maar, zo blijven we bezig. Vertel eens precies waar je met dat vriendje naartoe bent gegaan toen je wegliep van je pleegouders.'

'En wat er daar is gebeurd!' vult Sophie aan. 'Details graag. Hoe oud was die Dennis?'

'Een stuk ouder dan ik. Zesentwintig. Hij was superlief in het begin. Echt waar. Dennis zat niet op mijn school, we kwamen hem in de stad tegen, toen Ishana nog bij ons op school zat.'

'Ishana?'

'Ja, en Sanne, mijn beste vriendinnen. Later kwam Dennis ook naar het schoolplein en gingen we uit. We werden keiverliefd en hij kocht mooie cadeaus voor mij. Kijk, deze armband ook, die is van goud, denk ik.'

'Had je hem verteld van je pleegouders?'

'Ja, in de stad al, het ging over drugs.'

'Sodemieter, daar zijn ze naar op zoek, Sophie. Naar sukkels zonder familiebanden.'

'Ik weet het. De schoften. Vertel verder, Roos. En toen?'

'Nou, toen kreeg Dennis ander werk. Een paar weken nadat Ishana verhuisd was en Sanne ook een vriendje kreeg. Een jongen uit onze klas. Ik zag haar daarna veel minder, maar dat was niet zo erg, ik had Dennis.'

'Ja, zo gaat dat met vriendinnen. En toen?' Sophie bijt op haar paars gelakte nagels.

'Het werk was in een andere stad. We zouden elkaar niet meer zien. Tenzij ik met hem meeging.'

'En dat deed je natuurlijk.'

'Ja, Leo, dat deed ik. Wat zou jij doen?'

'Ik zou bij mijn pleegouders blijven en braaf naar school gaan. En ik zou die Dennis laten verrekken. Opgeruimd staat netjes. Maar jij wist toen nog niet wat voor iemand die Dennis is, want jij hebt nog nooit van loverboys gehoord.'

'Jawel, natuurlijk wel, maar ik dacht niet dat Dennis … Nou ja, ik ging met hem mee. Het is niet anders. We mochten in een groot huis wonen waar veel mensen verblijven. Voornamelijk buitenlanders. Russen, of Oekraïners, of Roemenen, weet ik veel. Ik verstond geen woord van wat ze tegen elkaar zeiden. Hun Engels was ook abominabel. Gelukkig woonden er ook een paar leuke meiden in dat huis, want ik moest binnenblijven omdat ik zeker als vermist te boek zou staan.'

'Naïef kind.'

'Niet doen, Leo. Het is niet haar schuld.'

Dat laatste had mijn tijdelijke voogd niet moeten zeggen. Mijn lip trilt, ik voel een huilbui opkomen. Ik praat snel verder om het janken nog even uit te stellen. 'De dagen waren saai. Mijn telefoon was ik kwijtgeraakt. Dennis had mijn Samsung ergens laten liggen, maar van hem kreeg ik een nieuwe. Dat gaf wat afleiding. Ik had alleen nog de nulzesnummers van Sanne en Ishana. Die kende ik uit het hoofd. Vlak voor mijn vertrek uit het huis hebben we nog even gechat. Ook zij waren ongerust, dacht ik, en ik wilde wel even normaal contact. Ik had spijt van het weglopen met Dennis.

Samen met die medebewoonsters keek ik tv. Ze hadden gezamenlijk gelapt voor een betaalzender met voornamelijk films. Een van de meiden sprak wel redelijk Engels. Ze kwam erg nerveus over en antwoordde steeds terughoudend op mijn vragen.'

'Meisje toch, hebben ze je gedwongen om seks te hebben met die vreemde mannen?' Sophie kijkt niet meer boos, ze heeft met mij te doen.

'Eerst niet, eerst kwam Dennis … Het werk ging niet door. We hadden geen geld meer om de huur te betalen.'

'Tja, zo werkt dat.'

'Laat haar uitpraten, Leo.'

'We konden wel geld verdienen, ík kon geld verdienen. Ondertussen zou Dennis werk zoeken. Die Rus, of waar hij ook vandaan kwam, had klanten voor mij. De andere meisjes deden dat ook weleens voor hem, zei Dennis. Het verdiende goed. We zouden dan voor even uit de zorgen zijn. Ik heb het gedaan. Het was verschrikkelijk. Dat gestoorde hijgen van die man. Hij stonk naar drank en sigaretten en sprak geen woord Nederlands. Gelukkig duurde het niet lang. Ik heb na de seks een uur onder de douche gestaan.'

'Het bleef natuurlijk niet bij die ene keer,' zegt Leo. Hij wrijft met beide handen over zijn achterhoofd. Ik kan zien dat hij zich opwindt.

'Nee.'

'Dacht ik al.'

'Ik vond het zo erg. Ik wist me geen raad. Dennis werd steeds agressiever, en hij werd ook handtastelijk. Hij duwde me en gaf me zelfs een keer een tik in mijn gezicht. Niet hard, maar het was wel vervelend. Ik deed maar wat hij zei. Eigenlijk was ik banger voor die Rus, of Slowaak.'

'Heeft hij je ook mishandeld?'

'Nou, mishandeld is een groot woord. Hij kwam wel aan me. Aan mijn borsten, aan mijn billen. Getver. Hij lachte ook zo irritant. Híj heeft Lilka in elkaar geslagen. Ik weet het zeker.'

'Wie is Lilka?'

'Dat meisje dat een beetje Engels spreekt. Ze verstopte zich op mijn kamer. Dennis was er vaker niet dan wel, die laatste weken. 's Nachts is Lilka uit het raam geklommen. Ik dacht dat ze haar nek ging breken. Drie verdiepingen langs de regenpijp. Zou ik nooit durven. Levensgevaarlijk. Maar ze redde het. De volgende dag was ze weer in het huis. Bont en blauw geslagen. Toen had ik er genoeg van. Ik moest daar weg.

Op een van de zeldzame dagen dat Dennis er was, kreeg ik hem met smoesjes en geslijm op de plek waar ik hem wilde hebben. In de tuin. Daar mochten wij eigenlijk niet komen. Alle deuren naar buiten waren sowieso altijd op slot. Alleen Dennis en de andere mannen hadden sleutels. De sleutel van de tuinpoort had ik ondertussen bemachtigd, met veel geluk. Die had iemand ongemerkt op de grond laten vallen. De muur om de tuin was beveiligd met ingemetselde glasscherven. Die sleutel was dus echt wel nodig. Bij de keukendeur had ik een stalen pijp achter het gordijn klaargezet. Die lag bij een stapel verwarmingsonderdelen op onze verdieping. Mijn vluchtpoging was goed voorbereid, want ik had maar één kans, vreesde ik. Die moest slagen. Dennis liep met een fles witte wijn en twee glazen voorop naar buiten. De klap kwam hard aan. Ik heb me niet ingehouden. Vol op zijn kop. Hij viel als een blok op de grond. "Je laat me verder met rust," beet ik hem toe. "Anders zet ik het filmpje online."'

'Filmpje?'

'Ja, ik had ze stiekem gefilmd met mijn nieuwe telefoon, Dennis en die Georgiër. En Lilka ook, nadat ze in elkaar geslagen was.'

'Filmpjes zijn niet goed voor de business,' gromt Leo.

'Ik moest toch iets. Nou, en toen pakte ik snel mijn rugzak, die ik in een keukenkastje had verstopt, sprong over Dennis heen en rende als een bezetene naar de poort. Het kostte nog veel kracht om de sleutel om te draaien. De poort was lang niet gebruikt. Werd ook niet bewaakt. Alleen het voorterrein van het huis wordt dag en nacht in de gaten gehouden. Maar ik was ontsnapt, mijn plannetje was gelukt. Dat was het. En wat later kwam ik Leo tegen. Die paar dagen daartussenin heb ik veel getwijfeld, maar ik vond dat ik het zelf moest gaan proberen, zonder de hulp van pleegouders, daar werd ik alleen maar ongelukkiger van. Voor mezelf zorgen deed ik toch al min of meer, na het overlijden van mijn vader. De voorraadkamer in de gevangenis was voor dat moment een uitkomst. Daar kon ik plannen maken. En even bijkomen van alle ellende.'

'Mijn God, wat een verhaal.' Sophie zucht diep.

Leo staat op en begint door de kamer te ijsberen. Hij vloekt in zichzelf. Dat hij fucking dom is geweest. Dan staat hij stil, hij is klaar met denken. 'Roos, luister goed, heb jij heel toevallig na onze ontmoeting ook nog even gechat met Sanne? Hebben jullie nog contact gehad?'

'Ja, maar niet vaak.'

'Heb je misschien naar Sanne gechat in welke stad wij waren? En heb je Sanne héél misschien ook gechat in welk hotel wij verbleven?'

'Zo zeg je dat niet, hoor, dat klinkt stom.'

'Heb je dat gedaan, Roos?'

'Ja, met een foto van onze kamer en van het ontbijtbuffet. Leek me leuk om te laten zien.'

'Nondeju, Roos!'

'Ik heb tegen Sanne gezegd dat ze niets mocht vertellen.'

'Niet aan je pleegouders, bedoel je.'

'Ja, niet aan mijn pleegouders, en ook niet op school aan de mentor of andere leraren. Of klasgenoten. Die ook niet. Dat heeft ze beloofd. Ishana woont niet eens meer in de buurt. Aan wie had ze het dan moeten vertellen?'

'Dat kan allemaal wel zo zijn, maar dan komt die leuke Dennis het schoolplein op gereden op zijn toffe scooter. Hé, Sanne, hoe gaat het? Weet jij toevallig waar Roos is? We hebben een beetje ruzie gehad en ik wil het graag goedmaken met haar. Please, pléáse, zeg me waar ze is. Nou vooruit dan. Roos logeert samen met een oudere man, naar wie ze niet luistert omdat ze het zelf véél beter weet, in het Golden Tulip Hotel. Kijk, hier zijn leuke foto's. Wil je ook het adres, lieve Dennis? Prima. Dag Dennis. Doe Roos de groeten van mij.'

'Ja, Leo, nou weet dat kind het wel, hoor. Waar stuur je op aan?'

'Die aanslag, Sophie, die was helemaal niet op mij gericht. Ik heb Alonzo en de organisatie vals beschuldigd. Ze moesten Roos hebben! Niet mij. Ik ken die Oost-Europeanen, die deinzen nergens voor terug. Met intimidatie en geweld houden ze die meiden in het gareel. Is er een op de vlucht, dan is dat een gevaar voor hun toko. Roos is een mogelijke getuige. Die lui zijn bang dat ze naar de politie gaat. Dat kind is nooit meer veilig.'

'Godallemachtig, man, is dat echt zo?'

Ik voel weer tranen opkomen. 'Sorry, Leo. Het was superstom van mij. Je hebt groot gelijk dat je boos wordt.'

'Kom eens hier, meisje,' zegt Sophie. Ze steekt haar armen uitnodigend uit. 'Laat je eens knuffelen. Het is ook allemaal zo veel wat er op je af komt. Je krijgt als tiener in een paar weken meer te verwerken dan de meeste volwassenen in heel hun leven. Dat is toch ook niet te doen.'

Nu moet ik echt huilen. Ik zoek troost in de uitgestoken armen van Sophie. Wat is het toch een lief mens eigenlijk. Had ik maar zo'n moeder.

Leo legt zijn hand op mijn schouder. 'We gaan het oplossen, Roos. Niet goedschiks, dan maar kwaadschiks.'

'Mijn voorkeur gaat sterk uit naar góédschiks, Leo Meijer!' zegt Sophie streng. 'Ik ken je onderhand een beetje.'

'Ik doe mijn best, maar wat moet, dat moet.' Ook Leo klinkt stellig. 'Ik ga Wesley bellen,' zegt hij.

'O nee, daar gaan we weer. Ik wil er niets van weten. Wesley is welkom hier, maar je moet mij er verder buiten laten. En Roos hier ook. Hoor je?'

'Ja, schat, ik hoor je. En ik begrijp je zorgen, maar die blonde prinses in jouw armen zal toch een beetje moeten helpen. We weten niet eens waar we moeten beginnen.'

Sophie laat me los. Ze pakt mijn hoofd in haar zachte handen en kijkt me doordringend aan. 'Het komt goed, Roos. Je hebt er recht op dat het goed komt.' Ze kust me op mijn voorhoofd.

'Mag ik ook een kus?' vraagt Leo.

14

Beneden in de straat klinkt het diepe geronk van een zware motor. Sinds de aanslag bezorgt het geluid me de kriebels. Ik doe het glasgordijn een stukje opzij, zodat ik beter kan kijken. Het geroffel verstomt. De motor is gestopt, pal voor het appartementengebouw waar Sophie woont en waar wij tijdelijk logeren. De bestuurder van de motor zet zijn helm af en kijkt omhoog, naar mij. Ik voel me betrapt en laat vlug de vitrage los. Het gordijntje valt terug op zijn plek, keurig in de plooi. Voorzichtig duw ik het half doorzichtige doek nog een keer opzij, mijn nieuwsgierigheid wint. De man die van de motor stapt, is nog jong. Het stoere leren jack staat hem goed in combinatie met de lichtblauwe skinny jeans met omgeslagen pijpen. Zo moet mijn toekomstige vriendje er ook uitzien. Dennis moet niet denken dat ik vanwege hem nooit meer een jongen leuk zal vinden of zal vertrouwen.

De jongeman op de motor is Wesley. Hij is een van de pupillen van Leo. Ze kunnen goed samenwerken. Daarom belde Leo hem. Om te helpen bij het oplossen van míjn probleem. Hij kan daarbij wel wat jonge spierkracht gebruiken. Ik weet niet wat ze gaan doen, maar het klinkt allemaal heel spannend. Leo wil dat ik de weg wijs naar het huis. Dat wordt best moeilijk, want ik heb niet echt opgelet waar Dennis me naartoe bracht. En ik heb zeker geen broodkruimels gestrooid toen ik het pand verliet. Daar had ik te veel haast voor.

'Is dat Wesley, Roos?' vraagt Leo. Hij en Sophie drinken al de hele ochtend koffie en praten continu over vakantiebestemmingen. Leo zoekt daar steeds foto's bij op de iPad van Sophie. Zijn tablet ligt nog in het hotel. Onze spullen haalt hij later op, als alles geregeld is. Mijn vragen over hoe dat regelen in zijn werk zal gaan, beantwoordt hij steevast met een nietszeggend 'dat komt goed, Roosje', en dan weet ik nog niets. Ik hoop dat ze Dennis en die Oekraïners eens goed laten schrikken. Of Roemenen. Of Polen. Whatever.

'Ja, het is Wesley. Lijkt me wel.'

'Mooi. Dat wordt gezellig. Niet dan, Sophie?'

'Je bedoelt toch niet dat we weer de hele avond gaan catannen? Mijn God.'

'Je hebt dat leuke spel toch nog wel? Ik heb echt zin in *Catanse kolonisten*. En toastjes met Franse kaas. Díé heb ik lang niet gehad.'

'O nee, daar gaan we weer. Wil jij met Leo en mij dat spel doen, Roos? We doen wel voor spek en bonen mee, want meneer Meijer wint altijd.'

'Hihi.' Leo heeft duidelijk plezier om de opmerking van Sophie.

'Ik ken het niet,' zeg ik, 'maar ik vind spelletjes wel leuk, hoor. Als jullie het uitleggen.'

Voor de bel gaat, heeft Leo de deur al geopend. Wesley had zijn naam door de intercom geroepen. 'Kom naar boven, jongen!' riep Leo enthousiast. Kijk ze nu eens knuffelen. Ze slaan blauwe plekken op elkaars schouders.

'Daar ben je dan,' lacht Leo.

'Nee, daar ben jíj dan, ouwe rakker. Hoe was het in het rijkshotel? Vervroegd vrijgelaten, hoor ik.' Wesley knipoogt. Hij heeft

ook een waanzinnig kapsel. Opscheer met versieringen. En lekker veel gel. Onder de mouwen van zijn jack verwacht ik de mooiste tattoos.

'Eh, daar hebben we het nog wel een keer over. Wat zei Alonzo?'

'Hij was nog steeds een beetje chagrijnig omdat jij hem niet geloofde en twijfelt nu sterk over het afscheidscadeau. Maar hij begreep het ergens ook wel. Volgens mij zijn jullie nog steeds dikke vrienden.'

'Gelukkig.'

'En dit is Roosje, neem ik aan? Wow, wat een stuk, zeg. Ik snap wel dat ze haar in hun stal wilden hebben.'

'Gedraag je een beetje, jongeman.' Ik word gered door Sophie, want ik begon al flinke rode wangen te ontwikkelen. Wesley is getrouwd en heeft een kindje, maar als hij op zijn blitse motor het schoolplein op rijdt en mij hetzelfde vraagt als Dennis indertijd, dan zou ik zo met hem meegaan. Niet heus, natuurlijk. Maar toch.

'Daar hebben we Sophie, nog net zo mooi als altijd.' Wesley kust haar hand als een galante ridder. Volgens mij pakt hij iedereen in, als hij dat wil.

'Ik ga koffiezetten, patser,' lacht Sophie. 'Zo meteen wordt Leo nog jaloers. En dat kunnen we niet hebben.'

'Lekker, koffie. Heb je ook cola?'

Wesley loopt naar de zitkamer en ploft in de bank. Hij legt zijn handen op zijn achterhoofd en laat zich een beetje dieper in de donkerrode pluchen bank zakken; de bank waar hij vannacht op zal slapen. Leo sliep vorige nacht op het luchtbed in de woonkamer en ik mocht op de slaapkamer van Isa. Maar toen

ik vanmorgen naar het toilet ging, zag ik Leo toch echt uit de kamer van Sophie komen. Die twee hebben pret gehad. Plezier of een goede nachtrust had ikzelf niet. Dat de aanslag op mij gericht was, voelt behoorlijk eng. De kamer van Isa is wel heel fijn. Het is geen echte meisjeskamer, meer van alles wat. Tegenover haar heerlijk zachte bed staat een grote tv. En ze heeft een PlayStation, met zeker een handvol toffe games. Nee, aan de slaapkamer van Isa lag het niet.

'Praat me eens bij, Leo.' Wesley voelt zich al behoorlijk thuis. Die zit volgens mij nergens mee. Een vrolijke gast, zo te zien.

'Vrouwenhandel, jongen. Als Roos daar was gebleven, dan was ze op een zekere dag naar het buitenland getransporteerd. Naar Verweggistan. Dan hadden we nooit meer iets van haar vernomen. Roos heeft een filmpje gemaakt en ermee gedreigd dat op het internet te zetten.'

'Oei, filmpjes zijn niet goed voor de business.'

'Nee, had ze beter niet kunnen doen.'

'Wat een misselijke lui zijn dat toch. Pure slavernij als je het mij vraagt. Blij dat wij daar niets mee vandoen hebben.'

'Véél erger dan drugs, toch?' roept Sophie vanuit de keuken. Ik hoor haar grinniken. Ze meent er geen barst van.

'Nee, nee, daar doen wij niet meer aan. Echt niet. Al een paar jaar niet meer. Alonzo vond dat wij de vastgoedmarkt moesten verkennen. Loopt als een tierelier. Geen drugs meer. Alleen nog een beetje wiet. Dat zijn geen echte drugs.'

'Ik ben blij het te horen, Wesley,' zegt de gezelschapsdame in ruste, zoals ze zichzelf noemt en wat ik heel mooi verwoord vind. 'Ik zie die verkoopbesprekingen al voor me, jongens. Zitten jullie daar een beetje met die pistolen te spelen. We kunnen helaas

maar de helft van de waarde bieden, meneer en mevrouw. Het spijt ons enórm.'

Ik schrok van Verweggistan, want ik had me nog helemaal niet gerealiseerd dat het zo af had kunnen lopen. Wat ben ik toch een sukkel geweest. Shit, zeg.

'Waar heb je zin in vanmiddag, Wesley?'

'Ik vind alles goed, als we maar niet dat kutspel van die kolonisten gaan spelen.'

'O, daar hoopten wij met z'n drieën eigenlijk wel op. We kunnen niet uitgaan. Roos moet binnen blijven. We moeten dit trouwens zo snel mogelijk afwerken. Dan kan iedereen verder met zijn leven. Morgen maken we plannen, maar vandaag niet. Vandaag doen we leuke dingen. We laten sushi komen.' Leo heeft zichtbaar schik in dit samenzijn. Hij is volgens mij echt een familieman, ook al is dat er nooit van gekomen.

'Top, sushi, daar heb ik trek in.'

'Ik ook.'

'Ik ook.'

'Met van die lekkere zoute noedelsoep vooraf.'

'Getver.'

De sushi was superlekker. Ik heb Sophie geholpen met de afwas. Een paar borden en een paar glazen, meer was het niet, maar ik vond toch dat ik even moest helpen. De zorgzame vrouw is zo gastvrij. In haar appartement voel ik me veilig en op mijn gemak.

De twee mannen praten honderduit met elkaar. Sophie en ik zitten erbij en luisteren naar de stoere verhalen. Nee, dat is niet zo, het zijn niet alleen stoere verhalen. Ze hebben het ook over klassieke muziek. Wesley heeft Leo tijdens zijn detentie verschil-

lende cd's met prachtige concerten gestuurd. Zelf heeft hij die
ouderwetse schijfjes op zolder opgeborgen. Hij laat Leo de app
zien die hij al een tijdje gebruikt. 'Alles, maar dan ook alles kun
je hierop horen,' zegt hij tegen hem. Zijn mentor gelooft niet zo
in die nieuwerwetse zaken. 'Wat is er mis met cd's?' vraagt hij.

Sophie heeft wijn en cola ingeschonken en nu komt ze met
haar glas in de hand dicht tegen mij aan zitten. Haar zalige parfum
vult mijn neusgaten. Boven haar lippen en naast haar oren zie ik
ontelbaar veel minuscule donshaartjes. Ze prikken brutaal door
een egale laag foundation. Aan weerszijden van haar ogen heeft
de tijd vriendelijke rimpeltjes gegraveerd. Ik vind haar prachtig.

'Zo, Roos, heb jij eigenlijk nog hobby's behalve weglopen van
huis en meegaan met vreemde kerels?'

Ik moet lachen. Het klinkt grappig uit Sophies mond. 'Ja hoor.
Series kijken, en shoppen, en … lezen. Ja, lezen, dat vind ik ook
leuk. Over romantische dingen. Over vroegere tijden. Met ko-
ningen en koninginnen. In kastelen of immense landhuizen. Ook
wel over dingen van nu, hoor. Maar die komen zo dichtbij. Ze
zijn zo levensecht. En het is vaak kommer en kwel, snap je? Dat
ook. Lezen kan ik urenlang volhouden. Heerlijk.'

'Alsof ik het zelf zeg, meid. Ik kijk zó graag naar die kostuum-
films. Het hoeft voor mij helemaal niet spannend te zijn. Als het
maar lekker weg kijkt. Of lezen, ja. Dikke boeken over gravin die
en die. Sissi. Maar dat is al héél oud. Ooit van gehoord? Ange-
lique, de markiezin van … weet ik niet meer. Die ken jij vast niet.
Upstairs, Downstairs?'

'Ja! Keek ik ook. Tegen niemand zeggen, hoor. Volgens mij
ben ik het enige meisje van mijn leeftijd dat daarnaar keek. Su-
perleuk. Tafeltennissen vind ik ook tof. Dat heb ik al jaren niet

meer gedaan. Ik was bij een club, maar daar moest ik weg toen bleek dat mijn vader al een halfjaar geen contributie had betaald. Ik vertelde mijn teamgenootjes dat ik een blessure had, waardoor ik lange tijd rust moest nemen, met veel therapie. Misschien gaat het wel nooit meer over, zei ik. Daar was het mee afgedaan. Jammer.'

Sophie streelt door mijn haar. 'Dat zijn vervelende dingen, Roos, maar je hebt prachtige blonde lokken. Dat is ook wat.'

'Ruilen tegen twee normale ouders?'

15

Sophie begreep dat we er geen politie bij konden halen, want dan was ik nog steeds in gevaar. Leo moest dan onderduiken en kon verder niet veel doen. De agenten zouden vragen stellen, over hoe ik bij Sophie terecht was gekomen. Daar hadden we wel iets op kunnen verzinnen, maar heel geloofwaardig was het verhaal nooit geworden. Sophie weet blijkbaar uit ervaring hoe het eraan toegaat in de business van Leo. Ze staat daar niet achter en ze wil er zo weinig mogelijk van weten. Sophie doelde op de methodes die Leo en Wesley hanteren om hun problemen op te lossen. Die kunnen het daglicht niet verdragen. Maar ze zijn wel effectief, begrijp ik van haar. Ik kan me er niet echt een beeld van vormen, maar dat hoeft ook niet, volgens Leo. Geen politie dus.

Omdat Sophie zo aandrong, heeft Leo eerst geprobeerd de locatie van het huis waar ik verbleef vanuit haar appartement te achterhalen. Als de mannen vooraf weten waar ze moeten zijn, dan hoef ik niet mee en loop ik geen onnodig gevaar. We hebben alles geprobeerd. Google Earth, Google Street View, stratenplannen, echt alles. Ook het filmpje van Dennis en de Oost-Europeaan hielp niet bij het vinden van de locatie. Het kleine parkje in de buurt van het huis, dat ik me nog wel herinner, is spoorloos. ‘Ben je er zeker van dat het deze stad is?’ vroeg Leo tenslotte wanhopig. Ja, dat wist ik zeker. Het stond in grote letters boven het treinstation. Ik las het vlak voordat ik die stad verliet. Op het perron en

in de trein zag ik elke medepassagier aan voor een handlanger van Dennis en zijn kozakkenbende. Klootzakkenbende!

'Je hoeft niet boos op jezelf te worden, Roos. Jij kunt er weinig aan doen,' zegt Leo troostend.

'Ik vind het helemaal niet erg om met jullie mee te gaan naar die stad om het huis aan te wijzen. Maar of we die horrorplek ooit nog terugvinden, weet ik niet. Ik was bang en boos, en flink in de war, dat hoef ik niet uit te leggen, toch?'

'Jij hoeft niets uit te leggen. Het is niet jouw schuld.' Sophie staat achter mij en legt haar handen op mijn schouders. Ze begint langzaam te masseren. Het voelt fijn, ik krijg er kippenvel van.

'We komen er niet uit, mensen,' zegt Wesley. 'De schone slaapster zal met ons mee moeten naar de stad. We gaan ter plekke zoeken, dat lijkt mij het beste.'

Leo is het met hem eens. 'Is het huis ver van het station, Roos? Want dat kan het zoekgebied verkleinen. Hoelang heb je gelopen?'

'Jezus, hoelang? Niet zo heel lang. Ik heb gelopen en hardgelopen, door elkaar. Zeker een minuut of vijf totdat ik het verkeersbord zag. Daarna nog tien minuten. Pin me er niet op vast.'

'Verkeersbord?'

'Ja, bij dat parkje dat we niet kunnen vinden. Een richtingbord met NS-*station* erop.'

'Oké, je hebt een kwartier gelopen. Zes is het maximaal haalbare aantal kilometers per uur, als je af en toe ook hardloopt. Laten we zeggen: zeven, voor de zekerheid. Zeven gedeeld door vier kwartieren. Dat is nog niet zo makkelijk. Tjonge.'

'Eén komma vijfenzeventig.' Wesley heeft het al uitgerekend op zijn telefoon en fluistert het Leo in.

'Prima, één komma vijfenzeventig. Dat geeft het gebied aan waar we moeten zoeken, vanaf de ingang van het treinstation. Klopt toch, hè?'

'Klopt als een bus,' zeggen Wesley en Sophie tegelijkertijd.

'Is die boekhoudcursus toch ergens goed voor geweest,' grinnik ik. De massage van Sophie ontspant mijn spieren. Ik geef me volledig over aan haar warme handen.

'Boekhoudcursus?' Opnieuw klinken Wesley en Sophie simultaan.

'Jazeker,' lacht Leo, 'Roos heeft gelijk. Deze ouwe boef ... Godsamme, nou zeg ik het zelf ook al. Maar goed, ik heb een complete cursus boekhouden afgerond in het nulsterrenonderkomen van Vadertje Staat. Cum laude geslaagd. Niet echt, want dat kan niet bij zo'n cursus, maar bij wijze van spreken. Ik heb me niet verveeld, horen jullie wel. Het onaangename is met het nuttige gecombineerd. Zeg ik dat goed?'

Sophie en Wesley zijn het alweer eens: 'Nee.'

'Top,' zegt Sophie. 'Komt altijd van pas, zo'n cursus. Ga maar eens goed uitrekenen hoe jullie het gaan regelen dat Roos geen centimeter gevaar loopt tijdens die dubieuze actie van ...'

'We gaan een goed gesprek aan met die lui, Sophie,' onderbreekt Leo. 'We gaan alleen maar zeggen dat ze Roos met rust moeten laten.'

'En anders?' vraagt mijn masseuse streng. Ze knijpt net iets te hard in mijn schouders bij die laatste woorden. Ik krijg een koude rilling over mijn rug.

'En anders blazen we hun stinkende vuile teringtoko op met de hele reutemeteut er nog in. Dan snappen ze het wel.'

'Nondeju, Wesley, wát heb ik nou gezegd?'

'Oei, Leo. In goed overleg bedoelen we, Sophie. In goed overleg.'

'Laat me niet lachen. Ik weet inmiddels heus wel hoe dat gaat. Hebben die lui ook wapens? Zie ik jullie nog wel terug? Ja, sorry, hoor. Is er echt geen mogelijkheid dat jullie er met die viespeuken uitkomen zonder al dat geweld?'

'Ze spreken maar één taal, Sophie, dat weet je best. Ze moeten weten dat we het menen. Anders laten ze Roos niet met rust. En ons ook niet. We gaan een hartig woordje spreken met die heren. Dat kan niet anders.'

'Als het daar maar bij blijft, maar ik vrees het ergste.'

'Je maakt je te veel zorgen, schat. Nergens voor nodig.'

'Dat zeg jij.'

Het gesprek tussen de drie kan ik goed volgen, maar het dringt niet echt door. Er komt een zalige loomheid over me heen. Als ik nu mijn ogen sluit, val ik direct in slaap. Het kan me ook niet schelen of het een prettig gesprek wordt met Dennis en die Bulgaren. Als ik er straks maar van af ben. Leo en Wesley gaan die hufters flink bang maken met hun pistolen en dan houden ze zich wel koest. Daar ben ik van overtuigd. Sophie maakt zich zorgen, dat snap ik best. Het wordt een boevenbijeenkomst en dan weet je het nooit. Eigenlijk vind ik het ook wel weer spannend. Het is stiekem niet erg dat ik mee moet om de weg te wijzen. En eenmaal binnen in dat horrorhuis ga ik die Poolse Rus uit Moldavië een stomp voor zijn dikke hoofd verkopen. Nou, dat zal ik maar niet doen. Maar ik ga hem wel vertellen wat ik van zijn smerige zaakje vind. En dan … dan moet ik terug naar mijn pleegouders. Balen. Als Sophie en Leo het allebei zeggen, zal dat wel het beste voor mij zijn. Ik zie wel. En anders loop ik gewoon weer weg. Simpel toch?

Sophie trekt haar handen van mijn schouders en nek. De massage is afgelopen. Jammer. 'Ik ga koffiezetten,' zucht de bezorgde gezelschapsdame. Ex-gezelschapsdame.

16

Wesley speelt voortdurend met zijn telefoon. Het lijkt hem niet te kunnen schelen of we het huis nog wel terug kunnen vinden. Het kan ook zijn dat hij dat aan Leo overlaat. Die rijdt ons al een halfuur door het centrum van de stad, in de hoop dat ik iets zie dat me bekend voorkomt. Het vertrekpunt was het enorme station, maar ik weet niet eens door welke ingang ik binnengekomen ben. Zeker niet nu het ook nog eens donker is op straat. Dat maakt het zoeken nog veel moeilijker. Ik baal als een stekker en schaam me diep. Toen ik vluchtte uit het hoerenpand, was het schemerig, maar kon ik alles nog wel goed zien.

Leo wilde niet voor het donker vertrekken. Hij wil de mannen pas laat op de avond of vroeg in de nacht aanspreken. Dan zijn ze minder scherp, denkt hij. Dan hebben ze waarschijnlijk al wat gedronken. Wodka, de lege flessen heb ik zien staan. Ik weet niet eens hoe Leo binnen wil komen. Bellen we aan bij de voordeur? Of moeten we eerst telefonisch een afspraak maken? Geen flauw benul. Sophie benadrukte bij ons vertrek voor de zoveelste keer dat ik niet mee naar binnen mag. 'Jaja,' zei Leo, 'Roos blijft in de auto, nu weten we het wel.' Nou, dát zullen we nog weleens zien. Ik ga mee naar het huis en ik ga niet weg voordat we Lilka hebben gevonden. Leo en Wesley weten het nog niet, maar zij gaat met ons mee. Leo zei eerder dat het geen grootschalige bevrijdingsactie wordt. Dat kan hij er niet bij hebben. Te veel risi-

co. Het gaat enkel en alleen om mij. Dat is al lastig zat. Erin en eruit, ruim voordat de politie lucht krijgt van de bijeenkomst. Geen discussie mogelijk.

'Stop!'

'Ho, dat kan zomaar niet midden op de weg. Heb je iets gezien?'

'Ik weet het niet zeker. Kun je nog een keer terug over die rotonde?'

'Rotonde? Welke rotonde?'

'Ja, ik zie het nu pas, het is een keigrote rotonde. Je ziet het bijna niet vanwege de hoge begroeiing. Bomen, struiken, bloemen, ik denk dat dat het parkje is. Kijk! Daar is het NS-bord.'

'Nou komen we ergens. Ik probeer hier te keren.'

'Daar, bij die middenberm, daar moet je zijn.'

'Middenberm?'

'Ja, daar, bij die smalle bomen en die lage heg. De zitbankjes. Die straat moet je in. Dat is een lange weg, er kwam geen eind aan. Als je die in rijdt, weet ik het verder wel.'

'Aha, ik zie het nu ook. Geen wonder dat je heel dat stuk, inclusief de rotonde, voor een parkje aanzag.'

'Ik herken alles weer. Dat is maar goed ook, want ik begon al aan mezelf te twijfelen.'

'Zeg het maar wanneer ik af moet slaan.'

'Nog een heel stuk verder.'

'Hier?'

'Nee, volgens mij nog wat verder … Hier!'

'Oké, en nu?'

'Even kijken … Ja, daar naar links, voorbij dat café.'

'En nu?'

'Hier is het. Achter dat smeedijzeren hek. Ik krijg een naar gevoel in mijn buik van alleen de aanblik al. Achter de poort ligt het voorterrein. En dan kun je aan twee kanten die trap op om bij de voordeur te komen. Daar kun je misschien aanbellen.'

Leo rijdt langzaam de poort voorbij. 'Iemand zal dat hek open moeten maken,' zegt Wesley. 'Meestal is dat zo bij dat soort tenten, om ongewenste bezoekers buiten te houden.'

'Dat klopt,' herinner ik me. 'Een van de bewakers maakt de poort open. De zoemer zit ernaast op die stenen zuil. Daar belde Dennis aan toen we hier voor het eerst kwamen. Daarna ben ik niet meer buiten geweest.'

'Goed, we hebben het gevonden, dat is al heel wat,' zegt Leo. 'Nu moeten we de auto ergens stallen, want we gaan te voet naar onze nieuwe vrienden. We parkeren niet meer dan een straat of wat verderop, zodat we snel terug kunnen naar de auto. Mee eens?'

'Yes sir,' lacht Wesley. Hij knipoogt naar mij. Ik probeer met hem mee te lachen, maar dat gaat niet van harte. De gedachte aan dat huis en wat daarbinnen gebeurt, maakt me somber en boos. Meer boos dan somber.

Leo wordt door Wesley naar een parkeerplaats gedirigeerd, die hij op zijn telefoonnavigatie gevonden heeft. Daar wil hij dat we tien minuten wachten om even in onszelf te treden. Het is bedoeld als geestelijke voorbereiding op de komende confrontatie. Wesley sluit zijn ogen en begint schijnbaar te mediteren.

Mijn tijdelijke voogd trommelt ongeduldig op het stuur van de Mercedes. 'Is dat iets nieuws, jongen? Hoort dat bij die vastgoedbusiness waar jullie je tegenwoordig mee bezighouden?'

Wesley antwoordt niet. Hij legt zijn handen met de palmen

naar boven op zijn benen, net als een oosterse monnik doet bij het mediteren. Ik moet ervan giechelen. Het ziet er raar uit als Wesley dat doet. Het contrast met die stoere rocker kan niet groter zijn.

Dan wordt er op de autoruit getikt. Het lijkt van het portierraam aan Leo's kant te komen. Geschrokken kijk ik naar de twee mannen. Wesley beweegt niet en vervolgt met gesloten ogen de meditatie. Leo's hand verdwijnt onder zijn colbert, waar het pistool opgeborgen is in de chique leren holster.

De donkere gestalte naast de auto is nauwelijks te herkennen in het vage licht van de lamp op de parkeerplaats onder een drietal oude eikenbomen, maar aan Leo te horen is hij geen bedreiging voor ons. 'Sodemieter, wat gaan we nou weer beleven?' lacht hij.

Ik kijk nog eens goed. Nu zie ik het ook: het is die oude man uit het huis van de organisatie. Alonzo. De man in de pyjama. De vriend van Leo. Wat doet híj hier?

'Wat doet híj hier?' vraagt Leo aan Wesley, die nog steeds in meditatiestand staat, maar nu met een enorme grijns op zijn gezicht. 'Daar weet jij meer van, mannetje. Hihi. Stelletje smiechten.'

Wesley opent zijn ogen, steekt zijn vingers in elkaar en strekt zijn armen. De botjes in zijn handen kraken ergerlijk. 'Alonzo stond erop,' zegt hij quasi geeuwend.

'Maar …'

'Het was in zijn ogen de enige manier om duidelijk te maken dat hij veel van je houdt en dat hij je nooit, maar dan ook nooit om zal laten leggen. Ik zei nog: stuur maar een kaartje, dan weet Leo ook wel hoe het zit. Maar ja, hij is de baas, hè. Dat weet jij ook.'

‘Ik word een tikkeltje emotioneel, Wesley.’

‘Het is te zien, ouwe.’

‘Dat is niet goed, we hebben werk te doen. Daar horen geen emoties bij. Het moet zakelijk blijven. Maar goed, we kunnen ook wel wat extra hulp gebruiken. God weet hoeveel van die Oostblokpooiers we tegenkomen.’

‘Zo is dat. En aan Alonzo heb je wat als het spannend wordt. Toch?’

‘Zeker wel.’

In de tijd dat de twee mannen uitgebreid de komst van de baas van de organisatie bespreken, ben ik al uitgestapt en geef Alonzo een hand. ‘Dag meneer, leuk u weer te zien,’ zeg ik beleefd.

De oude man glimlacht vriendelijk. ‘*Buonasera*, Roos. *Ci incontriamo di nuovo*.’

‘Wablief?’

‘Dat is Italiaans en het betekent: *we meet again*. En deze keer ben ik fatsoenlijk aangekleed, zoals je ziet. Je bent een dapper kind, weet je. We gaan jouw probleem oplossen. Komt goed.’

Alonzo is inderdaad netjes gekleed. Iets te netjes, naar mijn smaak. Hij draagt een driedelig streepjeskostuum en op zijn grijze hoofd rust een grote fluwelen hoed. Het paarse vlinderdasje onder zijn kin staat een beetje nichterig. Het zal de laatste mode in boevenland zijn. De enorme bril ontbreekt natuurlijk ook niet.

Leo en Wesley stappen nu ook uit de auto. ‘Dat mediteren is bij nader inzien toch niets voor mij,’ lacht de charmante motormuis. ‘Maar ik moest even wat verzinnen om tijd te rekken. Nu Alonzo hier is, kunnen we gaan. Ik kan niet wachten.’

‘Rustig aan, Wes, geen onnodige risico’s, jongeman.’

‘Tuurlijk niet, Leo. Je kent me toch?’

'Daarom zeg ik het. Ik verwacht dat het in dat huis om veel meer draait dan alleen prostitutie. Waarschijnlijk gaat het ook om wapenhandel, en het zal me niks verbazen als ze daar ook in lekkere pilletjes doen. Dat ze net als wij over wapens beschikken, is vrijwel zeker.'

Leo draait zich om naar Alonzo. Beide mannen spreiden hun armen en beginnen aan een innige omhelzing. Ze zoenen elkaar uitgebreid op de wangen. Dat zie ik Nederlandse mannen niet vaak doen. Het staat niet echt stoer. Van Leo weet ik dat het niet zo is, maar is Alonzo misschien stiekem van de herenliefde? Het zou me niets verbazen. Ook vanwege die rare vlinderdas. Nou ja, het maakt niets uit.

'Vergeef me, vriend, ik ben een hork geweest,' zegt Leo. 'Natuurlijk vertrouw ik je. Ik weet niet wat me bezielde die dag. Waarschijnlijk was het de schrik van de aanslag. Neem het me alsjeblieft niet kwalijk.'

'Vergeven en vergeten, Leo. Hoe kan ik lang boos blijven op jou? Wij zijn broeders, een leven lang. Vergeet dat nooit.'

'Fijn dat je gekomen bent. We hebben een klusje vanavond. Je hebt alles al van Wesley gehoord?'

'Jazeker. Het is me helemaal duidelijk. We gaan Roos een handje helpen. Wat een smeerlappen. Wie doet nou zoiets met zo'n *bella ragazzina*. Ze is nog een *bambina*. Niet?'

'Zo is dat, *amico*.'

'Kijk eens wie ik heb meegenomen. Gatenkaas! Ze lag zowat weg te roesten in de wapenkast.' Alonzo tovert een enorm pistool tevoorschijn, zoals je ze ook in cowboyfilms ziet. En het ding heeft ook nog eens een naam gekregen: Gatenkaas. Dat belooft niet veel goeds.

Wesley stoot mij aan. 'Da's een Magnum, Roos. Daar schiet je in één keer heel die hoerenkast mee ondersteboven. Wil je er ook een?'

'Nee, dank je wel.'

'Ik ook niet. Ik heb genoeg aan mijn mes. Dat is mijn beste vriend. Nou ja, een klein pistool erbij voor als een mes alleen niet toereikend blijkt, is geen overbodige luxe.'

'Op Sanne en Ishana na is mijn mes ook mijn beste vriend. Vriendje, bedoel ik.'

'Sanne en Ishana, zijn dat je vriendinnen? Zijn ze knap? Kan ik er wat mee?'

'Nee, jij niet, jij bent getrouwd en je hebt een kind. Ben je dat vergeten?'

'O ja, vrouw en kind. Nee hoor, niet vergeten. Schatten zijn het. Míjn schatten.'

Dan klinkt de stem van Leo. 'Roos, ga je in de auto zitten? Hier is de afstandsbediening. Hou de deuren op slot tot wij terug zijn. Waar staat jouw auto, Alonzo?'

'Straatje verderop. Nieuwe Jaguar. Bevalt uitstekend.'

'Was de Maserati niet goed genoeg meer?'

'Jawel hoor, maar Jaguars zie je vaker in de vastgoedwereld. We willen niet te veel opvallen.'

'Roos! Waarom zit je nog niet in de auto? We moeten weg.'

'Ik ga mee!' zeg ik resoluut.

'Hola, niks daarvan.' Leo kijkt me streng aan, zijn wijsvinger priemt in mijn richting. 'Jij blijft hier, dat heb ik Sophie beloofd. Het kan gevaarlijk worden, dat weet je.'

'Denk je dat het hier op deze creepy parkeerplaats niet gevaarlijk is voor een meisje alleen? Ik ga mee.'

'Daar heeft ze een punt, Leo,' zegt Wesley met opgetrokken wenkbrauwen. Alonzo poetst zijn bril met een klein doekje en knikt instemmend.

'O nee, hè, dat belooft weer ruzie met Sophie. Geen woord hierover tegen haar. Horen jullie dat?'

'Ja, maar Roos hoeft niet mee naar binnen. Ze kan in dat café wachten. Daar zijn mensen. Op de terugweg gaan we langs en kan ze weer aansluiten. Heb ik dat goed bedacht of heb ik dat goed bedacht?'

'Ja, Wesley, héél goed bedacht. Nou, dan moet dat maar. Je blijft in het café wachten, Roos. Beloofd?'

'Beloofd.'

'Ik wil je heelhuids terugbrengen naar je pleegouders. Daar werk je zelf ook maar aan mee.'

'Ik wil niet terug naar mijn pleegouders.'

'Roos!'

'Sorry.'

17

Er klinkt muziek in het café. Andre Hazes: 'Zij gelooft in mij'. Ik ken het nummer goed. Sanne en ik kennen het uit ons hoofd en we brullen het elke keer weer mee als we het op Spotify afspelen. De deur van de kroeg staat open, want de temperatuur is zo laat op de avond nog best aangenaam. Binnen is het gezellig druk.

Wanneer Wesley als laatste uit het zicht verdwenen is, loop ik de drie mannen achterna. Ze mogen mij niet zien, want dan stuurt Leo me onherroepelijk terug of bind me vast in de auto met die tiewraps waarmee hij ook de bakker op zijn plek hield. Het zag er niet heel comfortabel uit.

Voorzichtig kijk ik om de hoek. De mannen zijn vlak bij de poort en bespreken iets met elkaar. Dan loopt Alonzo in zijn eentje naar de ingang. Ik maak van de gelegenheid gebruik om ongezien in de buurt van Leo en Wesley te komen. In een klein portiek op nog geen dertig meter van de poort kan ik me verbergen.

Alonzo belt aan en wacht even. Er komt iemand naar de poort. 'Vat viel je?' hoor ik de bewaker van het huis met een zwaar buitenlands accent roepen. Ik ken die stem. Ik ken al hun stemmen en ik gruw van dat akelige accent.

'Vertier, beste man,' antwoordt Alonzo opgewekt. 'Is er nog een *bella signora* vrij die mij van dienst kan zijn in deze eenzame nacht?'

De bewaker loopt naar de poort, naar de ogenschijnlijk ongevaarlijke oude fat. 'Allein oep afsprak,' zegt de portier. Ik kan zijn gezicht door het sierhekwerk zien.

In Alonzo's zwarte leren handschoen glimt het enorme pistool. Dat wapen overtuigt de portier ruimschoots om de poort snel te openen. De man stapt naar buiten met zijn armen in de lucht. Leo en Alonzo gaan door de poort het voorterrein op. Wesley duwt de bange bewaker voor zich uit en gaat zelf ook naar binnen. In de rug van de man priemt het mes van de onverschrokken jongen. Dat ging best eenvoudig, moet ik zeggen. Makkelijker dan ik had verwacht. De mensen in het huis gaan onaangenaam verrast worden door het onverwachte blitzbezoek. En dan zullen ze goed de waarheid te horen krijgen van Leo. Hij zal zijn pistool onder hun neus duwen om te laten zien dat hij het meent. Niemand spot met de organisatie van Alonzo, Leo en Wesley. De Oost-Europeanen zullen wel twee keer nadenken voordat ze weer misbruik maken van een dom wicht zoals ik er een ben geweest. Waarschijnlijk vertrekken ze snel uit Nederland, naar een ander land, op zoek naar nieuwe slachtoffers. Tijdens het gesprek kan ik mooi op zoek naar Lilka. Ik weet in welke kamer ze verblijft. Geen probleem, zou Alonzo zeggen.

'Zo, vrouwtje, wat sta je daar mooi te wezen in het donker? Op zoek naar klandizie? Wat kost het?'

Ik schrik me het apelazarus. Naast me staat een grote kale man met een tattoo in zijn dikke nek. Hij stinkt naar alcohol en loenst als een pasgeboren baby. De viezerik is stomdronken. Bij het woord 'klandizie' vliegen de speekseldruppeltjes me om de oren. De man komt dichterbij en maakt zoengeluiden. Even sta ik aan de grond genageld, maar dan zet ik het op een lopen. 'Je

stinkt een uur in de wind, vetlel,' roep ik naar de verbouwereerde dronkaard. Ik meen het niet zo, het is meer van de schrik. Ik kijk niet meer om en ren door de nog openstaande poort het voorterrein van het huis op. Naast de trap staat Wesley voorovergebogen. Onder hem ligt de bewaker. Van Leo en Alonzo zie ik nog een laatste glimp als ze het schimmige gebouw binnengaan. Wesley mag me nog niet zien. Ik moet me verschuilen tot ook hij binnen is. Achter de stalen afvalcontainer naast de poort kan ik uit het zicht blijven.

Dan slaat mijn hart weer over. Vanuit mijn ooghoek zie ik een lid van het Oost-Europese tuig. Hij komt uit de smalle brandgang die naast het huis naar de achtertuin leidt en sluipt zonder geluid te maken in de richting van Wesley, die net op dat moment omhoogkomt en afgeleid wordt door onverstaanbaar geschreeuw uit het gebouw. De man heeft een knuppel in zijn hand, een honkbalknuppel, en daar gaat hij Wesley zo meteen keihard mee op zijn hoofd slaan. De pupil van Leo schopt tegen het slappe lichaam van de portier en heeft nog steeds niks in de gaten. Er zit niets anders op, ik moet mijn aanwezigheid kenbaar maken. Het zakmes heb ik al opengeklapt in mijn trillende hand. Mijn hart gaat nu nog harder tekeer, het bonkt onophoudelijk tegen de binnenkant van mijn ribben.

'Wesley! Kijk uit! Achter je!' gil ik terwijl ik zo hard als ik kan in zijn richting sprint. De aanvaller heeft de knuppel al boven zijn hoofd geheven om toe te slaan. Wesley reageert razendsnel op mijn waarschuwing. Hij draait zich om, maakt een afwerend gebaar en stapt opzij. Het gaat allemaal in één soepele beweging. Zijn vrije hand zoekt naar het grote mes. Ik ben op tijd bij de knuppelaar en steek met al mijn kracht de punt van mijn zakmes

in zijn achterwerk. Het scherpe lemmet van het kleine mes voel ik diep in het weke vlees dringen, helemaal tot aan mijn hand. In een reflex laat ik het zakmes los en schud driftig met mijn handen alsof er klieders viezigheid aan hangen. De man krijst het uit van schrik en pijn. Hij weet niet meer waar hij moet kijken.

Als de aanvaller naar het zakmes in zijn bil grijpt, haalt Wesley doelgericht uit met zijn steekwapen. Ik knijp mijn ogen dicht en duw mijn handen stevig tegen beide oren. Ik wil het niet horen en ook niet zien. Als ik mijn handen voorzichtig weghaal, klinkt een akelige kreet van de knuppelman als Wesley nog een keer toeslaat. Met een doffe dreun valt de man op de grond. Daarna hoor ik dat ook de knuppel het plaveisel raakt. Het duurt even voor ik durf te kijken. Wesley staat, met de opgetrokken neus van een valse hond, naast zijn aanvaller, die op de grond ligt. Hij spuugt op de kleren van zijn prooi.

'Waar ben je mee bézig? Ben je gék geworden?' bijt ik hem in een vlaag van woede toe.

'Nee, wat doe jíj nou?' is zijn bitse tegenvraag.

'Ik steek hem in zijn kont, niet in zijn buik. Daar ga je dood van, Wesley Pannenkoek!'

'Volgens mij is dat de bedoeling, hoor.'

'Fuck you, jongen, dat kán toch helemaal niet.'

'Fuck jouzelf. Wat wil je nou?'

'Gaan ze allemaal dood? Moet dat? En Dennis? Moet die ook dood?'

'Als we daar zin in hebben wel, ja!' Wesley is boos, zijn ogen spuwen vuur. Maar ik had met dit waanzinnige geweld helemaal geen rekening gehouden. Ik heb spijt dat ik de drie criminelen gevolgd ben. 'Denk je dat dit een spelletje is?' moppert de opgegevolgd

fokte jongen. 'Paintball of zo? Die gasten willen jou omleggen, Roos. Voor hen ben jij een gevaar. Je bent ín gevaar. Dat stopt pas als ze een duidelijke boodschap hebben gekregen. En zo vlug mogelijk, voordat de wouten komen, want daar krioelt het hier over twintig minuten van.'

'Shit … shit!' Ik begin enorm te shaken, ik kan het niet stoppen. Huilen moet ik ook. Hard.

Wesley komt naar me toe en houdt me vast. Hij ruikt naar een mengeling van aftershave en zweet. 'Ik moet verder, Roos, geen tijd voor tranen,' zegt hij. 'Ik ga Leo en Alonzo helpen. Als ze al hulp nodig hebben …'

Blám, blám! Uit het huis klinken schoten. Het gevecht is ook daar begonnen. Aan de hoeveelheid harde knallen te horen regent het binnen kogels, over en weer. Dit is dus wat ze bedoelden met een goed gesprek. Waarschijnlijk zijn de Oost-Europeanen ook geen echte praters.

Wesley pakt mijn hoofd in zijn handen en kijkt me doordringend aan. 'Ga terug naar het café, Roos. Hier blijven is veel te gevaarlijk. Stop met huilen en doe wat ik zeg. Over vijf minuten is het klaar en halen we je op. Dan ben je veilig.'

'Dat kan ik niet doen,' zeg ik hevig snikkend. 'Ik moet Lilka helpen … en Dennis. Ik wil niet dat jullie hem doodschieten.'

'Maak je niet druk om Dennis. Hij is waarschijnlijk niet eens hier. Dennis is een loverboy en die werken op locatie, weet je nog? En als hij er toevallig wel is, dan is ie allang uit het raam gesprongen. Die gastjes staan meestal niet vooraan als er geknokt moet worden. Voor koppige pooiers uit het Oostblok geldt dat in het algemeen niet, voor hen is het buigen of barsten. Daarom moet je weg.'

'Nee, ik ga Lilka halen,' zeg ik terwijl ik resoluut de laatste tranen van mijn gezicht veeg. 'Ik weet waar haar kamer is. Ze moet met ons mee.' Wesley twijfelt, hij is nog niet overtuigd. 'Lilka moet ook een goed leven krijgen. Dat is toch niet te veel gevraagd?' Het huilen is gestopt, ik ben weer bij mijn positieven en klaar om naar binnen te gaan.

'Kom mee, Roos, we gaan dat meisje zoeken. Tegen de tijd dat wij daar aankomen, is de strijd hopelijk al beslist. Leo zal me er ongenadig van langs geven, maar dat moet dan maar. Blijf achter mij en doe vooral geen ondoordachte dingen.'

'Beloofd. Dank je wel. Je bent lief.'

'Ik ga door de knieën voor elk mooi meisje, dat zie je wel.'

'Slijmbal.'

18

'Dat is 'm! Dat is die Rus, Wesley.'

'Mooi, dan is dat ook afgewerkt. Bel de vuilnismannen maar.'

'Hij is het echt …'

Ik deed wat Wesley vroeg, ik bleef kort achter hem bij het naar binnen gaan en hield zijn leren jack stevig vast.

Boven klonken nog steeds schoten. Het geknal galmde door de trappenhal. Vooral het geluid van Gatenkaas klonk absurd hard, het leek wel een kanon. Wesley grijnsde toen hij mij vertelde dat die dreunen van dat grote pistool afkomstig waren. Ik zie er de grap niet van in. Akelig en gruwelijk vind ik het.

Op de trap en de eerste overloop kwamen we al een paar gewonde en bloedende mannen tegen. Elke keer was ik opgelucht dat het niet Leo, Alonzo of Dennis was. Wesley heeft zijn mes ingeruild voor zijn pistool. Hij richtte het op de slachtoffers die we tegenkwamen. Die waren zo slim om niets te ondernemen. Een van de mannen zei iets in onverstaanbaar gebroken Engels. Ik denk dat hij ons vroeg om hulp of om een dokter te bellen.

Ik vecht tegen de misselijkheid, maar ik moet nu doorzetten om bij Lilka te kunnen komen. Zij en de andere meiden verschuilen zich waarschijnlijk in doodsangst op hun kamers. Ze weten niet dat niet zij het doelwit zijn, maar hun kwelgeesten.

Mijn zakmes heeft Wesley uit het achterwerk van de knuppelman gehaald. Hij wilde het aan mij teruggeven. 'Nee, dank je

wel,' zei ik, 'ik hoef dat ding niet meer, het herinnert me nu niet meer aan mijn vader.'

'Je moet het zelf weten,' zuchtte Wesley.

Het schieten is gestopt. We staan voor het lijk van de Rus. Giorgi, heet hij. Ik noemde hem Sjors in het begin. 'Niet doen,' zei Dennis, 'dat vindt hij niet leuk.' Giorgi's ogen kijken ons wezenloos aan en een van zijn benen ligt in een onmogelijke knik gevouwen. Midden op zijn overhemd is een rode plek te zien die alsmaar groter wordt. Onder zijn hand ligt een klein pistool. Het doet vermoeden dat hij en de andere Oost-Europese gangsters niet echt opgewassen waren tegen het brute geweld van de twee oude mannen.

De aanblik van de dode pooierbaas is gruwelijk. Mijn maag draait ervan om en ik voel me licht in mijn hoofd worden. Nee, ik moet sterk blijven, nog even, dit is niet het moment om flauw te vallen. Ik hou me staande tegen Wesley. Hij ziet dat ik bleek word en slaat zijn vrije arm om me heen. 'Hé, Leo! Alonzo! Is daarboven dat meisje Lilka? We moeten haar meenemen,' roept hij in het trapgat.

'Wesley, ben jij dat? Nee, hier is niemand meer. Alleen zo'n slappe zak tabak, maar hij is door het dakraam ontkomen, die zien we naar verwachting nooit meer terug. Ik denk dat de boodschap wel overgekomen is.'

Beneden horen we gekrijs en het slaan van deuren. Het geschreeuw verdwijnt naar buiten en klinkt nu op het voorterrein.

'Dat zijn de meiden,' zeg ik. 'Ze waren in de woonkamer, of in de keuken.'

'Shit, zo meteen barst het hier van de ooms agenten,' zegt Wesley. 'Wegwezen!'

'Nog niet. Lilka, we moeten haar nog vinden. Hier is haar kamer.'

'Te laat, Roos. Leo! Alonzo! Kom! We moeten weg. De halve stad is gealarmeerd door die knallen en dat gegil.'

'Lilka!' roep ik als ik haar slaapkamerdeur openduw. Geen antwoord. Ik ga naar binnen. 'Lilka?' Niemand. 'Ik ben het, Roos!' Niets. Heeft ze zich in de kledingkast verstopt? Voorzichtig open ik de deur van de gammele antieke kast. Nee, behalve wat kleding is de kast leeg. Onder het bed misschien? Helaas, ook daar is niemand te zien.

'Ze is allang weg met die andere meiden, Roos. Kom, we moeten dringend weg.'

Wesley heeft gelijk, Lilka is gevlucht, ze is gered. Dennis ook, want die heb ik niet gezien tussen de slachtoffers.

'Hoor ik dat goed? Is dat Roos?'

Ik verlaat snel de slaapkamer van Lilka. Op de overloop hebben Leo en Alonzo zich bij Wesley gevoegd.

'Roos? Godallemachtig, wat doe jij hier? Kon je niet luisteren? Nondeju, Wesley, nu heeft ze dit allemaal moeten zien. Wat heb ik nou ...'

'Ik kon haar niet tegenhouden. Ze móést naar die Lilka. Maar daar hebben we nu geen tijd meer voor. Wég hier, zeg ik toch!'

Leo pakt mijn hand en trekt me mee naar beneden. Achter ons volgen Wesley en Alonzo. De oude hoofdman grinnikt. 'Zo, die Roos, wie had dat gedacht,' zegt hij. 'Dapper, hoor.'

'Ze heeft me gered, Alonzo,' roept Wesley terwijl we razendsnel de krakende trappen afdalen. 'Roos stak die hufter in z'n reet. Echt waar, je had het moeten zien. Als ze dat niet had gedaan, lag ik nou op apegapen daarbuiten, met een knallende koppijn, denk ik.'

'Ze mag bij ons komen werken,' lacht Alonzo. 'Als vervanger van Toni. Die is een beetje van de leg de laatste tijd.'

Leo knijpt harder in mijn hand als we door de openstaande voordeur stappen. Op het voorterrein hoor ik hem en Alonzo hijgen, als twee jachthonden na de jacht. Het geren is een flinke inspanning voor de oude mannen. De bewaker is inmiddels weer bij bewustzijn. Hij zit op zijn knieën en wrijft over zijn pijnlijke achterhoofd. Hij belt met zijn mobiele telefoon, waarschijnlijk om hulp voor zijn collega te vragen. Hopelijk is het niet te laat.

In de verte klinken de sirenes van de politiewagens al. We moeten haast maken, dat begrijp ik nu ook wel. Het hardlopen start opnieuw. Nu gaat Wesley voorop. Ik volg als tweede. Achter mij zwoegen de oudjes om ons bij te houden. Bij de poort duwt Wesley de dronkenlap opzij. Die struikelt en valt achterover op de straatstenen. 'Hela!' roept de man. 'Ik heb toch niks gedaan?' Er is geen tijd om antwoord te geven. Waarom is die gek daar nog steeds? Ik was na het horen van al die schoten als een bezetene naar huis gerend en onder de wol gekropen, om daar in een onrustige slaap de kater van de volgende ochtend af te wachten. Ik ben weleens dronken geweest. Te veel goedkope witte wijn gedronken met Ishana en Sanne. Ik werd ziek en moest overgeven. Mijn vriendinnen ook trouwens. De volgende dag voelde ik me zo beroerd dat ik besloot om nooit meer wijn te drinken. Een loze belofte natuurlijk.

We zijn de straat uit en gaan de hoek om. Nu zijn we uit het zicht van de politie, die snel zal arriveren. De dronken man zal ze wijzen welke kant wij uit gingen. Als ik goed heb geteld, kunnen de agenten vier lijkwagens bestellen. Minstens.

Wat er het afgelopen kwartier gebeurd is, lijkt nog zo onwerkelijk. Maar het waren échte kogels die dat bloedbad in het horrorhuis hebben aangericht. Het leek wel oorlog. Dat was het ook, voor deze mannen wás het oorlog. Leo, Alonzo en Wesley wisten dat donders goed toen ze in de auto stapten hiernaartoe. Ze hoopten dat een verrassingsaanval indruk zou maken op de leden van de Oost-Europese bende. Zo werkt dat in hun wereld. Zo zijn ze. Jij of ik, het is niet anders. Ik word er opnieuw misselijk van. Zou het wennen? Kún je eigenlijk wel wennen aan zoiets? Het is moeilijk voor te stellen. Sophie wilde niets over de details horen, maar zíj wist ook wat er ging gebeuren. Zij kent Leo veel langer dan ik. Wat ben ik weer naïef geweest.

'Ho, Leo! Wat is er met je? Doorlopen, man …'

Wesley en ik stoppen abrupt met hardlopen en draaien ons om. Alonzo staat stil en een beetje voorovergebogen. Waar is Leo? Hij zit op de grond, tegen de muur van een woonhuis. What the fuck! Is hij gevallen? Ik hol naar de twee oude mannen.

'Geen grapjes, Leo, daar hebben we geen tijd voor,' roept Wesley, maar ook hij loopt terug om te kijken wat er aan de hand is.

'Je ziet er slecht uit, vriend,' zegt Alonzo. 'Voel je je wel goed?'

Alonzo heeft gelijk, Leo ziet er niet goed uit. Zijn gezicht is bleek en op zijn voorhoofd blinken weer zweetdruppeltjes. Maar die kunnen ook van het rennen komen. Nee, ik hou mezelf voor de gek, ik heb Leo al twee keer zo gezien, het is zijn hart. 'Vlug, geef hem een pilletje, dan gaat het over.'

'Pilletje?'

'Ja, voor zijn hart. Het moet onder zijn tong en dan …'

'Heb ik al gedaan, Roos,' zegt Leo met een zacht en hees stemgeluid. 'Het helpt niet deze keer, meisje. Het is erger, ben ik bang.

Pijn … op mijn borst. Ik ga flauwvallen, denk ik. Jullie moeten gaan … de politie …'

'Heb jij het aan je hart? Wist jíj dat, Wesley? Roos wel, zo te horen. Waarom wist …'

'Ik wist het ook niet, ik zweer het. We tillen hem naar de wagen. Kom op. Pak hem vast, Alonzo.'

'Niet doen, Wes. Laat me hier. Ja, ik heb het al een tijdje aan mijn hart. Daarom ben ik eerder uit de gevangenis vertrokken en daarom wil ik met pensioen. Ik wilde het vertellen, maar toen … die aanslag … Au, het doet zeer, de druk, het is …'

'Níks laat me hier, we nemen je mee. Familie laten we niet zomaar achter.'

'Je bent een lieve vriend, maar ik moet naar het ziekenhuis, jongen. De dokter heeft hiervoor gewaarschuwd. Ik moet … au … nondeju.'

Leo verliest het bewustzijn. Alonzo tikt tegen zijn wang. Geen reactie.

'Bel een ambulance!' roep ik.

'Ja, Wesley, bellen. Nu! 112. Luister, geef mij alle wapens, ook die van Leo, zijn holster. Vlug, doe het! Ik neem alles mee. Jullie blijven hier en wachten op de ambulance. Geef Leo mond-op-mondbeademing, stomp op zijn ribbenkast, doe iets. Ik ga ervandoor met de bewijslast. Zeg maar dat de gewapende mannen die kant uit zijn gevlucht. Leo is onwel geworden. Roos en jij kwamen toevallig voorbij. Verzin maar iets. Het komt goed.'

Wesley steekt zijn duim op naar Alonzo, hij heeft al iemand aan de lijn. 'Met spoed een ambulance graag! Noodgeval! Naar de …' Wesley kijkt om zich heen. 'Waar zijn we, Roos?'

Alonzo is al een stukje weggerend en wijst naar het straat-

naambordje verderop. 'Derde Dwarsstraat,' roept hij naar ons.

Ik zwaai naar Alonzo. Hij ziet het niet meer.

'Derde Dwarsstraat,' zegt Wesley in de telefoon. 'In … ja, dat zei ik al. Dank u wel … Ja, bedankt.'

'En?'

'De ziekenwagen is onderweg, Roos. We houden vast aan het verhaal van Alonzo. Hopelijk pikken die wouten het als ze hier zo meteen langskomen.'

Uit de ambulance stapt een verpleger. Onder zijn neus krult een grote grijze snor. De snor gaat naadloos over in twee uitlopende bakkebaarden. Een paar glimmende cowboylaarzen maken het beeld compleet. Deze man komt rechtstreeks van een avondje linedancing, volgens mij. Het staat vreemd in combinatie met het bijna lichtgevende geel van zijn vest.

'Hoe gaat het? Is de patiënt aanspreekbaar?'

'Nee, meneer, al een tijdje niet meer.'

'Wat is er gebeurd?'

'Hartwip, denk ik. Hij had pijn op de borst en de pilletjes onder zijn tong werkten niet. Toch, schatje?'

Ik knik.

'Aha, pilletjes, een geschiedenis van hartfalen dus.' De verpleger buigt zich over Leo en duwt twee vingers tegen zijn hals. 'Waar blijf je, Mark?' roept hij naar de ambulance.

Een tweede verpleger komt uit de ziekenauto. Hij heeft een stalen koffer in zijn hand. 'Hij is niet de enige vanavond, Steef, hoor ik net,' zegt hij tegen zijn collega. 'Even verderop is het goed raak. Daar is werk aan de winkel. Half dozijn slachtoffers van een vuurgevecht. Net gebeurd. Zullen wel weer een stel criminelen

zijn geweest die elkaar het licht in de ogen niet gunnen. Nou, ze doen maar, opgeruimd staat netjes.'

'Precies, opgeruimd staat netjes. Maar dit is ook serieus, Mark, zet de sirenes maar aan,' zegt de cowboyverpleger als hij na enkele korte onderzoeken de toestand heeft vastgesteld waarin Leo verkeert. 'Meneer hier moet snel mee naar de intensive care.' Dan wendt hij zich tot ons. 'Sorry, er is plek voor één familielid in de ambulance. Zijn jullie ...?'

'Nee,' zegt Wesley, 'we waren toevallig ...'

'Ik wel,' roep ik. 'Ik ben familie. Kijk.' Ik buig voorover en zoek in de binnenzak van Leo's colbert. Ja, gevonden. Ik geef het valse paspoort van Leo aan de verpleger en laat tegelijkertijd mijn ID-kaart zien. 'Hij heet Frans Overbeeck en ik ben Anouk, zijn kleindochter.'

'Toe maar, ik geloof het wel, hoor. Je hoeft niet meteen met bewijs te komen.'

'Ik ga mee.'

'Prima, maar we vertrekken nu. Je opa moet direct naar het ziekenhuis.'

Wesley kijkt me verbaasd aan. 'Daar gaan we weer,' fluistert hij. 'Niet luisteren. Hoe ...?'

'Opa Frans heeft overal aan gedacht, schátje. Rij jij de Mercedes naar huis? Dan blijf ik bij opa. Hij liet mij ook niet alleen achter toen ík het moeilijk had. Nu is het mijn beurt.'

'Wil je met me trouwen?' vraagt Wesley als ik in de ambulance stap. Hij grijnst weer van oor tot oor. Leo's jonge vriend zal ook wel opgelucht zijn dat de ambulanceverplegers op tijd bij zijn mentor waren om te voorkomen dat hij op straat of in de Mercedes zou overlijden. Goed dat we 112 hebben gebeld.

Door het achterraam van de ziekenwagen zie ik dat er inmiddels twee politiemannen bij Wesley staan. Zijn antwoord op hun vragen kan ik wel voorspellen: geen idee, agent. Zo is hij dan ook wel weer, brutaal en voor niks en niemand bang. Een boef in wording. Een supercharmante boef, dat wel. Maar die wreedheid van mijn nieuwe vrienden, dat koelbloedige neerschieten van hun tegenstanders … Alsof het de normaalste zaak van de wereld is. Afschuwelijk. Die vreselijke beelden zijn voor altijd op mijn netvlies gebrand, denk ik.

Kijk Leo daar nou rustig liggen op die brancard. Aan niets zie je waartoe hij in staat kan zijn. Op-en-top een gentleman. Fijngevoelig en welopgevoed. Liefhebber van klassieke muziek en sushi. De vriendelijkheid zelve. Die doet geen vlieg kwaad, zou je denken. Tot hij boos wordt. Tot er iemand in de weg loopt. Tot iemand hem of een van zijn naasten iets aandoet. Dan verandert hij in een commando. En Leo is niet alleen. Nee, het is een compleet wespennest, en ze kunnen flink steken. Maar ik ben van die man gaan houden. Hij is mijn opa. Frans Overbeeck. En ik ben zijn kleindochter Anouk. Wat mij betreft voor de rest van ons leven.

19

De glanzende zwarte doodskist waarin Leo ligt opgebaard, lijkt boven de grond te zweven. De paarse gordijnen, die de schragen onder de kist verhullen, raken de grond net niet. Leo's organen hebben het in het ziekenhuis begeven, stuk voor stuk, er was geen redden aan.

Toen Sophie en ik naast Alonzo gingen zitten en het crematoriumzaaltje zich achter ons vulde met mannen in zwarte pakken, vergezeld door hun eveneens in stemmige kleding gestoken vrouwen, hoorde ik dezelfde klassieke muziek die Leo in zijn auto afspeelde. Hoe langer ik naar de doodskist kijk, hoe meer ik het idee krijg dat de muziek daaruit komt, dat Leo nog steeds aan de knoppen draait, zoals hij dat gewend was te doen.

Bij gebrek aan familie zitten wij op de eerste rij. Ook Wesley is met zijn echtgenote naast Alonzo gaan zitten. De mannen kijken elkaar verdrietig aan. Deze keer geen begroeting met brede glimlach, alleen een knik van verstandhouding van Alonzo naar het jonge echtpaar. Het zoontje van Wesley, die naar Leo is vernoemd, is er niet bij. Waarschijnlijk is het jongetje nog wat te klein voor een uitvaart. Leo was apetrots op zijn pupil en ik weet dat hij meer dan vereerd was toen Wesley hem vertelde dat zijn zoon Leo ging heten. Sophie bracht vooral dat soort dingen in toen er gezocht werd naar mooie verhalen over mijn tijdelijke voogd. Een andere pupil van Leo is nog jonger dan Wesley.

Hij is er vandaag niet bij vanwege tentamens op school, of omdat Sophie het liever niet wil. Dat is me niet helemaal duidelijk. Volgens Alonzo heet hij Achmed, volgens Sophie Ahmed. 'Wat is het verschil?' vroeg Alonzo. Dat wist Sophie ook niet, maar het was nu eenmaal zo.

De voorganger van Leo's uitvaart is een vriend of medewerker van Alonzo, ook dat is me niet helemaal duidelijk, maar het maakt niet uit. Hij is aangewezen omdat hij dat het beste kan, volgens zijn baas. Sophie heeft op verzoek van Alonzo meegeholpen met het bedenken van een mooi afscheid.

'Leo Meijer verlaat ons in stijl,' zegt de man achter het spreekgestoelte. 'Zijn laatste transportmiddel is geen Mercedes, maar deze kist past zeker zo goed bij onze broeder, want zo mogen we hem wel noemen. Leo was er altijd voor ons. Vandaag zijn wij, net als tijdens zijn leven, Leo's familie. Met dat in ons achterhoofd nemen we afscheid van de man die ...'

Mijn gedachten dwalen af. Toen Sophie het droevige nieuws te horen kreeg, heeft ze niet gehuild. Ze zuchtte diep en liet zich in de grote stoel bij de televisie vallen. Ze keek Alonzo aan en maakte met haar handen een gebaar waaruit ik opmaakte dat ze even niet wist hoe ze moest reageren. Sophie lijkt mij een sterke vrouw, maar dit was voor haar ook even te veel om te verwerken.

Leo zou mij afleveren bij mijn pleegouders, maar pas als ik daar zelf klaar voor was. Al die tijd mocht ik bij hem blijven. Door wat mij overkomen was, vond Leo dat hij nog één keer in actie moest komen en grof geweld gebruiken. Iets wat hij eigenlijk al had afgezworen, ook vanwege zijn zwakke gezondheid. 'Het is misschien wel mijn schuld dat hij nu dood is,' zei ik tegen Sophie en Alonzo. 'Goed gedaan, Roos,' dacht ik er hardop achteraan. Sophie wist

mij ervan te overtuigen dat het heus niet alleen op dat moment aankwam. Als Leo zich niet zou laten opereren, was het later toch wel een keer misgegaan. Op een andere plek, op een andere plaats. Misschien zelfs wel bij het buitenzetten van het huisvuil, en dat had Leo natuurlijk nooit gewild. Nee, liever zo. 'Liever voor een goede zaak,' zei Sophie. Dat ben ik dus, die goede zaak. Dank je wel, Leo, maar ik had je graag langer gekend.

En nu moet ik zelf beslissen wat ik doe. Er is niet veel keus. Opnieuw gaan zwerven is geen optie. Mijn pleegouders hebben het beste met me voor. Dat is me nu al zo vaak gezegd, dat ik de raadgevers vaak voor ben. 'Ja, ik weet het, ze bedoelen het goed, maar ik voel me er niet thuis, ik hoor daar niet. Het lukt niet!'

'... heeft helaas niet lang van zijn zelfgekozen vrijheid kunnen genieten. Wij hadden hem meer en beter gegund, maar het heeft niet zo mogen zijn. Beste Leo, je gaat nu eten van de gouden borden waar we allemaal naar op zoek zijn. Het ga je goed, Leo Meijer.' De spreker kondigt nieuwe klassieke muziek aan. Het grootste deel van zijn verhaal heb ik gemist. Tijdens het vioolconcert van Brahms krijgen we van de voorganger allemaal de gelegenheid om in gedachten onze eigen herinneringen aan Leo te laten passeren.

Ik draai mijn hoofd en zie dat Sophie naar mij kijkt. Ik glimlach naar haar. De lieve gezelschapsdame lacht terug. 'Jij blijft bij mij,' fluistert ze. 'Ik ga ervoor zorgen dat jij wel het leven krijgt dat je verdient. Zo wil ik het en zo zou ook Leo het gewild hebben. Dat gaan we regelen. Hoor je, Roos, jij blijft bij mij.'

Sophies hand, gestoken in een elegante, donkerpaarse leren handschoen, pakt mijn pols. Ze knijpt erin. Onder de grote zonnebril verschijnt een traan op haar wang. En nog een. Met mijn

vrije hand veeg ik voorzichtig de tranen van Sophies wang. Ik kan haar ogen niet zien door de donkere glazen van haar zonnebril, maar zij de mijne des te beter. En mijn ogen zeggen: ja, dat wil ik wel.